ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Slechta_Vladimir-Ostri_ozveny.pdb

PDB Name: OSTŘÍO~1.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.7.2003
Modification Date: 11.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

verze 1.00b
Vladimír Šlechta

Ostří ozvěny

IKARIE

GOLEM

Praha 1999

První den: Lesní přízraky

1.
"Zdáte se mi nervózní," řekl vysoký mládenec v tmavě modrém ponču. "Jako byste čekal, že nás každou chvíli přepadnou."
Kapitán Schinko si ho nevšímal- vlkodav znovu varovně zavrčel, a tak se snad už posté starostlivě zadíval do zelené hradby pralesa.. Nic. Vysoké stromy, duby, buky, mezi nimi keře a závěje kapradí. Bzučení hmyzu, překřikující se hlasy ptáků. Sluneční skvrnky mihotající na uježděné cestě. A přece tu okcianové někde byli. Ten pes je cítil.
"Pěkný pes," ukázal hoch v ponču k vlkodavovi. "Všiml jsem si, jak je neklidný. Větří nebezpečí?"
Rudi Schinko na hocha nepřátelsky vyjel: "Vy blázne, ten pes je strachy bez sebe! Okcianové jsou všude kolem nás."
Pak přitáhl svému strakáči uzdu a zastavil ho u kraje cesty, aby zkontroloval konvoj.
Těžký vůz, pátý v řadě, jej zvolna míjel. Tlusté bantamové pneumatiky šustily na udusané půdě, kovové součásti skřípaly o dřevo. Dlouhorozí volci ve spřežení temně odfukovali, unavení, zaprášení, obklopení pachem potu a obláčky hmyzu. Celý konvoj, osm vozů a desítka jezdců, byl na stezce roztažený do délky dobrých sto padesáti metrů. Spatně, odplivl si kapitán Schinko. Příliš velké rozestupy mezi vozy.
Mávl na jezdce zvaného Slíva: "Zbrzdi čelo!" Pak zakřičel na ostatní: "Vy tam vzadu, hněte sebou!" Vozkové zadních vozů pobídli dobytčata k rychlejší chůzi.
V útrobách vozů, zakrytých šedými plachtami, se skrývaly věci, které kolonie potřebovala. Sekery, rádla, pily, ingoty surového železa. Čtyřleté ovocné stromky s kořenovým balem pečlivě ovinutým látkou. Knihy. Piáno. A zbraně.
Uložené v hoblinách, zapakované v bednách přetažených páskovou ocelí, spočívaly krátké karabiny, lovecké brokovnice a dokonce i jedna strojní puška. Jiné bedny obsahovaly náboje. Dostatečné množství nábojů, aby udělaly boháče z každého překupníka Staré Evropy, kterému by se dostaly do rukou. Neskutečně drahé, precizní výrobky zbrojovek v Brémách, Rostocku a Stralsundu. Prodělaly dlouhou cestu v nákladních prostorách

kutrů, páchnoucích bionaftou a dobře střežených rychlými
čluny s motory na lihový pohon. Uředníci v Bornnu se
nehodlali vzdát svých snů o znovuosídlení historického území.
Z oddílu ostrahy, se kterým kapitán Schinko před více než
třemi roky začínal, zůstalo jen pět mužů. Osm chlapců před
měsícem shrábloo svou prémii, když jim skončil tříletý závazek.
Pak se rozešli za živobytím, které jim připadalo snažší, než hlí-
dat konvoje v pobaltských pralesích. Rudi Schinko jim nezazlí-
val, že znovu nepodepsali, ale cítil to jako svou osobní prohru.
Těch pět, kteří zůstali, za to stálo. Hubení, zarostlí, s očima
jakoby nepřítomnýma, oblečení v kůži, hrubém plátnu a v odřených
neprůstřelných vestách. Vyzbrojení většinou kladkovými
luky. Na nízkých konících byli v lesním šeru nerozeznatelní, přistíny
mezi ostatními stíny.
Dalšíchjedenáct rekrutů, kterými byl Schinkův oddíl doplněný,
se kapitánovi nezamlouvalo. Ti noví si příliš zakládali na svých
nablýskaných plastikových pancířích, na novoučkých ka-
rabinách typu remington, z nichž ještě pořádně nevyčistili fab-
nckou vazelínu. Možná by byli dobrými vojáky v troskách Staré
Evropy, ale tuší snad někdo z nich, kdo jsou okcianové?
Rudi Schinko si pojistil jejich bojechtivost - prostě z nich
udělal vozky, rozesadil je na kozlíky vozů. Podrobně jim vy-
světlil, že opěšalý bojovník se v pralese velmi rychle mění
v mrtvého bojovníka. Pokud bude vůz poškozený a nepojízdný, pokud
některé dobytče ze spřežení padne, nebudou mít osádky ostatních
vozů čas nakládat rosečníky. Cesta je dost široká, aby
se vyhnuli vraku a pro náklad se vrátí později se silným oddílem
z kolonie. Okcianové nemají o náklad zájem, chtějí jenom za-
bíjet. Jedinou šancí vozků na přežití je dovézt vozy i s draho-
cenným nákladem až do Holztiirme. Všechno bylo špatně. Touhle dobou měl být na cestě do Au-
senblitzu, vlastně už téměř před cílem. Jenže před čtyřmi dny, hodinu
před odjezdem konvoje z Rigy, přišel osobně sám vojenský
velitel města a řekl mu: Enschuldige, Rudi, konvoj nepojede do Ausenblitzu, ale do Dřevěných věží, je to už dvacet
dnů, co tam Kriff vyrazil a ještě se nevrátil- ani on, ani nikdo z jeho
party. Velení konvoje přebírá tady major Oggerd a ty mu budeš
dělat něco jako poradce. Je to jen pro tuhle cestu, neber si to
osobně. Onen major Oggerd byl nejen důstojníkem, ale především riderem.
Rudi Schinko, stejně jako většina lidí jeho ranku, choval k riderům zdravou nedůvěru, někdy přecházející až do
nenávisti. Rideři byli používáni vždy, když běžné prostředky selhaly. Představovali dokonalé chirurgické nástroje, které
Císařství vráží do masa pustin, nebo jimi roztíná zamotaná klubka vztahů mezi přáteli, spojenci, odpadlíky a nepřáteli.
Rudi Schinko se s několika takovými setkal už dřív a vždycky se pak probíral
z těžké deprese. On - menší, nehezký čtyřicátník si vedle těch
přerostlých, fyzicky dokonale disponovaných zabíječů připadal
jako podčlověk, jako naprostá nula.
Oggerd - ten muž měl jenom jediné jméno a kromě toho už
jen bitevní přezdívku Orlosup. Patřil k sortě lidí, kteří nepotře-
bují příjmení. Jeho pověst byla temná jako dehet. Říkalo se
o něm, že není člověk, ale kyborg, napůl stroj a napůl živý
organismus, produkt utajených technologií.
V tuto chvíli jel před vozy konvoje a Rudi Schinko musel přiznat,
že i na stometrovou vzdálenost vypadá impozantně. Byl vysoký dva metry,
navlečený do černého pancíře s masivními náramenicemi,
mezi nimiž se mu téměř ztrácela hlava. Nohy v plachtovinových
kalhotách s maskovacím potiskem měl vklíněné do
sedlových chráničů. Kůň, který jezdce nesl, byl podobně obrovitý
i opancéřovaný jako jeho pán. Podobali se oživlému sousoší.
Ze sedlového pouzdra černého jezdce vyčnívala pažba velkorážní
pušky, ale kapitána Schinka více zajímala zbraň, kterou měl Oggerd
zavěšenou na zádech. Schnitzer, čili řezák, cosi jako meč.
To byla ta potíž - jakýkoliv třetiřadý žoldák si mohl opatřit
plastikovou zbroj, která spolehlivě zadržela ostří sečných i projektily
palných zbraní. Řezák byl onačejším nástrojem, prý dokázal
protínat plastikové pancíře jako by byly z plastelíny.
Jenže aby ho člověk získal, musel být něčím víc než Rudim Schinkem

ze stezky v pobaltských pralesích.
Rideři byli vždycky obklopeni svitou zbrojířů, asistentů, osobních lékařů, kuchařů a dalších parazitů. K tomuto, který teď vedl konvoj, patřili kupodivu jenom dva lidé.
Především střízlík v šedém plášti, obrýlený, vyhublý, zarostlý řídkým vousem. Dlouhé vlasy barvy špinavé slámy měl stažené do ohonu. Kapitán Schinko ho otaxoval na praktického technologa, čili čaroděje. V tuto chvíli se apaticky natřásal na sedátku třetího vozu vedle vozky, žvýkajícího tabákový smotek a nervózně ovíjejícího pažbu pušky šňůrkou amuletu. Rudi Schinko zaslechl jeho jméno. Hal Hargo. Bylo mu povědomé. Kdysi o něm slyšel v souvislosti s nějakým velkým požárem.
Druhý Oggerdův přímý podřízený se jmenoval Gouvernet Fink. Byl to onen vysoký mládenec v modrém ponču, který před pár minutami pochválil Rudimu vlkodava a se kterým si kapitán Schinko vůbec nechtěl povídat. Jenže mládenci v modrém ponču nebylo tak snadné se vyhnout.
Obrátil svou rezavou klisnu proti směru jízdy a dovedl ji zpět po bok Schinkovu strakáči.
"Promiňte, kapitáne," odhrnul si z čela pramen dlouhých hnědých vlasů, "co znamená to slovo - okcianove"?"
"Slovo," trhl rameny kapitán Schinko. "Je to jen slovo."
"Nevíte náhodou, kdo ho vymyslel?"
"Ne. To opravdu nevím," zavrčel Schinko a pobídl strakáče k chůzi. A mládenec, jak jinak, se znovu připojil k němu.
"Je to zvláštní název pro domorodce," poznamenal.
Rudi Schinko si ho změřil pohledem, který by vyvedl z rovno váhy i útočícího zubra. Co si o sobě tenhle hezký vysoký kluk myslí, že se tady projíždíjen tak beze zbraně? A což teprve to jeho pončo - obdélníkový kus látky s třepením po obvodu a s dírou pro hlavu uprostřed, to už je vyloženě provokace tomhle mikrosvětě maskovacích kombinéz, neprůstřelných vest a plastikových brnění.
"Zajímalo by mne, proč nemáš zbraň, chlapečku!" vyjel na něj kapitán Schinko. Za chvíli ji budeš sakra potřebovat."
Dlouhovlasý mládenec trochu naklonil hlavu a výsměšně se pousmál: "Někteří lidé mi hádají sotva dvacet let. Mně zatím táhne na třicítku. Nemůžu za to, že vypadám tak skvěle."
Znovu si odhrnul z čela neposlušný pramen vlasů a pokračoval: "Chápu, co vám vadí, kapitáne. Jste starým harcovníkem projektu Baltinik - sloužil jste v Pobaltí už tenkrát, když byla Nová Riga jen shlukem dřevěných bud na březích Nyemenu, ubohým hnízdem uprostřed bažin a pralesů. Vodíte konvoje už šestým rokem. Teď vám do konvoje zařadili cizí lidi a neobtěžovali se vám sdělit proč a zač, ani jejich jména. Pominuli vaše zásluhy a sebrali vám velení konvoje. Dobře. Mě by to taky nakrklo. Sleduju vás už čtvrtý den, jak se tím žerete, je mi to trochu líto a taky trochu k smíchu. Nechci mít pocit, že vina je jen na mé straně. Jmenuju se Gouvernet Fink, přátelé mi říkají Gowery a nebo taky Pěnkavka. Jsem herold, vyjednavač. Zbraň nenosím, nehodí se to k mému povolání. Ostatně, nejsem tak úplně beze zbraně-" odhrnul lem ponča. Na bocích, přes kalhoty z černé kůže, měl omotaný dlouhý bič.
"Bič," vyhrkl kapitán Schinko, ale už ne tak nazlobeně. Finkův mírný, kultivovaný projev na něho měl uklidňující vliv. "To není zbraň, ale hračka!... Já se jmenuju Schinko," napřáhl pravici. "Rudi."
Ze sedel pomalých koní si potřásli rukama.
"Viděl jsi přece včera večer, co tenhle bič dokáže, Rudi," přijal Gowery tykání. "Ukazoval jsem to tvým jezdcům. Tohle není jen tak obyčejný bič, je spletený z řemínků kůže vyhynulého živočicha, který se jmenoval hroch. Hroší kůže - říká ti to něco? Ten bič jsem ukradl z muzea v Bornnu, jeho švihnutí dokáže přerazit stehenní kost. Do vzdálenosti pěti metrů je to smrttící zbraň. Povíš mi, kdo pro místní domorodce vymyslel ten název? Okcianové?"
"Okcianové nejsou domorodci," zafuněl kapitán Schinko.

"Kolikrát jsme to já, Kriff i plukovník Janszoon dávali do hlášení - nikdo tomu nevěří... nebo nechce věřit."
"Hele," věnoval mu Gowery další ze svých úsměvů. "Nás sem poslali právě proto, abychom zjistili co a jak. Pokud to jen trochu půjde, tak s těmi okciany rozumně promluvím."
"To půjde těžko."
"Půjde to těžko," kývl Gowery. "Ale nevím, proč by se to nemělo podařit. Mám talent pro jazyky a není pro mne problém zorientovat se v cizím nářečí. Všechny místní dialekty mají kořeyny v jazycích staré Evropy a ty já znám. Kromě toho umím používat znakovou řeč. Pokud bude na straně domorodců jen trocha dobré vůle, podaří se to."
"Tak jsem to nemyslel. Nedomluvíš se, protože okcianové nedokážou mluvit. Nejsou to lidé." .
"A kdo tedy jsou? Zvířata?"
"Ne. Něco mezi... Něco mezi lidmi a zvířaty," zdůraznil kapitán Schinko.
Gowery se na chvíli zamyslel. "Tahle oblast," řekl pak, "nebyla osídlená čtvrt tisíciletí. Nikdo neví, jaké zbraně se tu za druhé energetické války použily. Jaderné, chemické, biologické.
Pokud vím, ti tvoji okcianové rozhodně to nejsou zvířata. Používají nástroje, zbraně. Viděl jsem vzorky. Pestní klíny, kamenné selkery, oštěpy s ostrouhanými hroty. Pracovní verze, kterou razí Ustředí pro kolonizaci v Nové Rize je, že ti tvorové jsou mutovaní potomci původního obyvatelstva."
"Dobrá verze," zahučel Rudi Schinko. "Bohužel, Pěnkavko, musím tě zklamat. Okcianové nejsou lidé."
"Dobře," kývl Gowery. "Povídej mi o nich, Rudi. Poslouchám."
Cesta, přímá jako natažená struna a široká téměř deset metrů, byla jedním z prstů ruky Císařství, která se z Nové Rigy natahovala po území, které úředníci v Bornnu pokládali za svůj historický majetek. Rudi Schinko zavrtěl hlavou. "Uvidíš je sám. Během příští hodiny. Pak si budeš přát, abys je nikdy nepoznal."
"Četl jsem v Rize oficiální zprávy. Kolonie hlásí potíže sotva rok. Nejprve byly uváděny úmrtí na lovu, nezvykle velká útočnost pralesních šelem. Pak už to nebyly šelmy, ale jacísi divní domorodci, kteří se posléze změnili... v co vlastně? V oživlé pralesní bůžky."
Rudi Schinko se zakabonil. "Nevíš, o čem mluvíš, Pěnkavko. Nikdy jsi je neviděl. Ono je vlastně těžké je vidět - zaútočí a zmizí. Nikdy jsme nedostali do ruky žádnou jejich mrtvolu. Nevíš, co bychom za mrtvého okciana dali, to by byl důkaz pro ty papírové hlavy v Rize. Plukovník Janszoon vypsal odměnu sto marek pro toho, kdo mrtvého okciana přinese. Chlapi se moc snažili... jenže marně. Někteří z nich si teď myslí, že ty bestie jsou nesmrtelné."
"A jsou?"
"Ne. Sám jsem jich pár dostal. Potíž je v tom, že své mrtvé odnášejí s sebou."
Jejich koně šli vedle sebe, Schinkův strakáč i Goweryho klisna barvy připálené vánočky. Nad konvojem se vznášel nedefinovatelný pocit ohrožení. Nováčci, většinou zběhlí lodníci, kteří se při najímání nechali obalamutit řečičkami o lehké službě, co chvíli přehmatávali z opratí a pažeb zbraní na své talismany a Kristovy křížky. I veliký rider vepředu se nahrbil a vtáhl hlavu ještě více mezi mohutné ramenní kryty. Jen Gowery dělal čest své přezdívce. Nenuceně poposedával v sedle, natahoval krk, usmíval se, rozprávěl příjemným, melodickým hlasem. Připomínal malého veselého ptáčka.
"Rudi, to jsem se tě chtěl zeptat už včera. Clověče, co to máš za flintu?"
Schinkova zbraň byla opravdu zvláštní. Krátká robustní ručnice s tlustou hlavní. Z pažby se táhla pancéřovaná hadice až ke kanystru, který měl Rudi připoutaný k sedlu.

"Tohle?" poplácal ji Rudi. "To je pneumatický samostříl."
"To znamená, že tady to je tlaková nádoba?" ukázal Gowery na kanystr.
"Jo. Přesně tak."
"A jak do toho foukáš vzduch? Pumpičkou?"
"Jistě, pumpičkou, myslíš si snad, že sebou vozím kompresor?"
"Rudi, to mi řekni, vždyť máš hodnost kapitána. To by sis nemohl dovolit pořádnou břízu?"
"Není špatná," hájil svou zbraň Rudi. "Dá se z ní střílet jednotlivě i dávkami. Prvních dvacet střel má průraznost jako koule ze standardní karabiny. V zásobníku je pětadevadesát šipek a to bohatě stačí. Jedna šipka mě přijde na sedm feniků, zatímco patrony se v Rize prodávají po dvou markách za kus."
"Hm, tak proto tvoji chlapi používají luky?"
"Taky proto. Ale šíp z luku má zase jiné výhody. Dobře víš, že kulka z pistole projede bečkou s pískem sotva do čtvrtiny a pak se zastaví. Šíp prolétne skrz celou bečku a ještě ji prorazí na druhé straně. To proto, že... síla výstřelu..., že plocha čela kulky je..." zamotával se Rudi Schinko do teoretického zdůvodňování.
"Já vím, protože energie výstřelu je soustředěná do minimální plochy hrotu šípu," napověděl mu Gowery.
"Tak," souhlasil Rudi. "Šíp probije standardní flakvesty plastikové pancíře."
"Okcianové nosí flakvesty?" podivil se vyjednavač.
Ale ne. Eskorta konvojů se nepere jenom s okcianama, ale s obyčejnýma lupičema." -
"Abych se přiznal, to tvoje vyprávění mě docela vyděsilo," zkroutil Pěn kavka Gowery rty do úsměvu, aby bylo jasné, že to vyděšení míní jen v žertu. "Jak daleko to ještě máme do Dřevěných věží?"
"Čtyři hodiny, možná pět."
"Okcianové útočí pokaždé?"
"V posledních čtyřech měsících ano. Pokaždé. Je jich víc a víc. Stává se pravidlem, že o jeden vůz přijdeme."
Gowery se po něm ostře podíval.
"Ano," kývl Rudi Schinko. "Mám starost o minulý konvoj. Nedostali jsme zprávu, že dorazil."
"Slyšel jsem něco o holubí poště."
"Jo, holubí pošta. Mezi Holztürme a Rigou neexistuje radiové spojení. Prý je vzdálenost příliš veliká, nebo se vlny tříští o nějaké... vzdušné proudy, nevím, nerozumím tomu."
Ztišil hlas, jako by vyzrazoval tajemství: "Tady nefunguje nic,jak by mělo. Poslední dobou se prázdné vozy ani nevracejí do Nové Rigy, ale zůstávají v Holztürme. Koně a tažná zvířata do Rigy vodíme přes vrchovinu, tam okcianové kdovíproč neútočí, ale vozy tamtudy neprojedou. V Holztürme je teď pohromadě nejvíc vozů z celého Pobaltí... Takže, abych ti povědělo minulém konvoji - Kriff ho vedl před třemi týdny, nepodal zprávu po holubovi, ani se..."
"Poslyš," přerušil ho Gowery, "tady rostou stromy uprostřed cesty?"
"Kde?"
"Támhle!" ukázal Gowery.
Uprostřed cesty, v zeleném mihotání čtvrt míle před čelem konvoje, stál jakýsi pahýl, robustní, vysoký ke dvěma metrům. Rudi Schinko rychle vytáhl dalekohled a přiložil ho k očím.
"Přál sis vidět okciany," řekl temně. "Tady jednoho máš."
"Konvoj stát," zaburácel zepředu hlas Oggerda, zvaného Orlosup.
"Kapitán Schinko ke mně! Pěnkavko, ty taky!""
Gowery pobídl rezavou klisnu. Když dojel na úroveň obrovitého válečníka, sáhl pod pončo pro vlastní kukátko. Podíval se do něj a ucítil, jak mu po páteři přeběhly ledové myší nožky.
"Tenhle svět," řekl, "mě nikdy nepřestane udivovat... Co

uděláme, Oggie?"
Válečník k němu obrátil obdélníkovou tvář orámovanou krátkým plnovousem, která mohla být i hezká kdyby z ní zmizel chmurný výraz. Hnědé oči se dívaly zpod hustého obočí přísně a nesmlouvavě.
"Nevidíš, že drží bílou vlajku?" zavrčel. I bez dalekohledu viděl lépe než Gowery.
Rudi Schinko se k nim připojil. "Okcian s bílou vlajkou?" podíval se po něm Oggerd. "Už se vám to někdy stalo, kapitáne?"
"Ne," polkl nasucho Rudi Schinko, který do této chvíle netušil, že okcianové znají bílou barvu, natož bílou vlajku. "Nikdy se nám takhle nepostavilI do cesty. Vždycky jen útočili ze zálohy... Udeřili, zmizeli, jen zřídka jsme je zahlédli." Rutinním pohybem vytáhl ze sedlového pouzdra pneumatický samostříl a zkontroloval, zda má ventil na tlakové nádržce otevřený.
"Žádné projevy nepřátelství, kapitáne," zarazil jej úsečně Oggerd. "Instrukce říkají, že máme v co největší míře vycházet domorodcům vstříc a pokoušet se o přátelské kontakty."
Mimoděk hmátl po celohlavové přilbě kterou měl do této chvíle přivěšenou k sedlové hrušce. Snad si vzápětí uvědomil, že i nasazení přilby by si mohly lesní bytosti vykládat jako projev nepřátelství, a tak ji tam nechal viset.
Vlkodav se tiskl k nohám Schinkova strakáče, kňučel, srst se mu ježila strachem. Chlapci ze staré party se přesouvali dopředu, jejich úkolem bylo chránit boky konvoje a prorážet cestu. Nováčci nervózně poposedávali a poplácávali své flinty. Z kozlíků vozů neviděli, co se děje vepředu, ale cítili nebezpečí.
Oggerd kývl ke Gowerymu: "Co myslíš, že to znamená?"
Že by chteli vyjednávat?"
"Možna. Takže je to práce pro tebe, Pěnkavko. Zjistíme, co chce. Kapitáne, veďte vozy padesát metrů za námi."
"Provedu," hlesl Rudi Schinko. Tohle vypadalo hodně zvláštně.
Oggerd a Gowery pobídli koně a zvolna postupovali vstříc neznámému.
Tvor, který stál uprostřed cesty, se v ničem nepodobal člověku, snad jen vzpřímeným postojem. Byl medvědí postavy, ale medvědí ve skutečném smyslu toho slova. Zavalitý, veliký, porostlý hnědou srstí. Proporce jeho těla rozhodně nebyly lidské. Nohy krátké, silné a pokrčené. A jeho hlava - to, co měl na krku, byla hlava medvěda, posazená na těle cholerové halucinace. Obečený, pokud se o oblečení dalo mluvit, do bederní roušky z jakési špatně vydělané kožešiny. Stál a čekal, až Oggerd s Gowerym dojedou na deset metrů od něj. Pak nesmlouvavě pozvedl pravou tlapu, na jejíchž drápech měl napíchaný cár světlé vozové plachty.
Koně se plašili. Těžký pach šelmy je udeřil do nozder a okcianovo gesto je polekalo tak, že muži měli co dělat, aby jim zabránili v útěku mezi stromy pralesa. Gowery si s hrůzou uvědomil, že TO před nimi má RUCE. Na každé tlapě sedělo pět prvních článků prstů jako nadějné zárodky a z nich vyrůstaly dlouhé drápy. Rozhodně se ty útvary daly jako ruce používat v levici zrůda obratně svírala násadu kamenné sekery.
"To nase zemje," zamručela bytost,"Vy pffyc jdjete."
"Cože?" poposedl Oggerd v sedle. "Něco nám chce říct?"
Mezi ním a okcianem zůstávala vzdálenost deseti kroků, v jejímž středu se táhla čára. Čára napříč cesty, vyryta do zpevněné půdy něčím ostrým.
Jako by to byla hranice, kterou vytýčily neznámé bytosti.
Kapitán Schimko vzadu zavelel a konvoj se s vrzáním znovu zastavil. Goweryho zaplavil náhlý strach z nepochopitelného.
To kolem nebyl obvyklý třistaletý prales, vyrostlý v opuštěné krajině od poslední velké války. Nahoře se rozprostírala klenba

prastarého háje. Věkovité duby jistě pamatovaly tisíc let
a možná ještě mnohem víc. Nemají snad pravdu ti, kteří říkají,
že při atakování Pobaltí byly probuzeny staré síly?
Bytost, obrovský lesní bůh, mávla svou sekerou. "Odejdjete!"
"Chce, abychom se vrátili," sykl Gowery, protože konečně
zachytil přízvuk. "Ta potvora mluví germánštinou."
"Mluv s ním," zavrčel Oggerd.
"Kdo jsi?" vykřikl vyjednavač a postavil se ve třmenech.
"Kdo jsi ty?
"To nase zemje. Nase stromy. Nás les. Vy odejdete" zopakovala bytost se stejnou intonací, ale o poznám hlasitěji.
"My se nemůžeme vrátit," vyslovoval Gowery pomalu a zřetelně, pro jistotu teč doplňoval posunky univerzální znakové
řeči. Vezeme naklád do pevnosti. Jenom projedeme vaším
lesem, tady, po cestě. Nejsme nepřátelé... Rozumíš, co říkám?"
Tvor mlčel. Po chvíli zamručel, nesrozumitelně, téměř bez
artikulace. "Cesta - nyc. Peffnost - nyc. Náklad - nyc."
"Vůbec nechápe, co mu říkám," sykl Gowery k Oggerdovi.
"Někdo ho naučil pár slov jako básničku."
Tvor kývl rukou k sobě. Vyznělo to jako pozvání.
"Chce, abychom šli k němu," řekl Oggerd polohlasem.
"To není bílá vlajka, Oggie! To je jen kus hadru, něco možná
znamená, ale ne to, co si myslíme."
Tvor znovu kývl k sobě.
"Nelíbí se mi to, Oggie," zopakoval Gowery a pak hlasitě vykřikl: "Co chceš?"
"Jedu blíž," rozhodl se Oggerd. "Pěnkavko, stůj na místě
a dávej pozor."
"Je to past," šeptl Gowery, ale Oggerd už pobídl svého obrovského opancéřovaného hřebce k chůzi.
Jeden krok, druhý, třetí. Šestým krokem překročil čáru na zemi.
Ve větvích prastarých dubů se cosi uvolnilo. Tvor se pohnul.
Rychle jako blesk se smýknul stranou do pralesa. Temná hmota
padala shora volným pádem a drtila slabší větve. Les ožil
řevem, štěkáním, skučením. Na konvoj se snesla sprška šípů.
Balvan padal vteřinu, dvě. V takových situacích padne první
vteřina na analýzu nebezpečí a druhá na marný pokus o únik.
Oggerd svou vteřinu a půl využil bezezbytku. Vylomil stehna
ze sedlových chrániču, zaklonil se a patami se odrazil od
horní části sedla.
Půl druhého metráku ortoruly udeřilo do páteře obrovského
hřebce. Kůň zemřel v jediném zapraštění žeber a kostí, měkké
části těla vystříkly dopředu i dozadu.
"Jeďte!" zařval vzadu Rudi Schinko. Několika krátkými dávkami
pokropil místa, do nichž se právě zanořil okcian. Strach
z něho spadl - tohle není žádný posvátný pohanský háj - nepřátelé si ty duby vybrali prostě proto, že jejich silné větve unesly
nastražený balvan.
Není čas na žádnou koordinovanou akci. Vzduch rozčesávají dlouhé
neopeřené šípy z vrhačů. Chlapi z Schinkovy staré party
kryjí boky prvních vozů, nově najatí žoldnéři práskají biči
hřbetů dobytčat a bezhlavě střílejí kolem sebe, aniž vědí na co.
Drahocenné nábojnice, které by mohly být znovu naplněny. vylétají
ze závěrů a zapadají do mechu.
Mezi lesními stíny se pohybují démoni, rychlí, hbití, nezřetelní.
Většina z nich není vyšší než metr padesát a neváží víc
než padesát kilogramů, mužům z konvoje se však zdají obrovští
a poloprůhlední jako duchové: V pařátech svírají kyje, vrhače
šípů, kamenné sekery. Jejich největší slabinou je nejistota, zda
mají použít nástroje, nebo drápy a ostré zuby.
"Jeďte! Jeďte!" ječí Rudi Schinko. Stojí ve třmenech a posílá
do houštin krátké dávky z tlakové pušky. Na takhle početného
nepřítele není ostraha konvojů dimenzovaná! Kde se tady vzalo
tak najednou tolik zrůd?

Pochopil, proč nedošly žádné zprávy o Kriffově konvoji. Poslední vůz už je ztracen. Hubené bestie s psími hlavami rvou plastikové chrániče i s kusy těl z vozky a střelce, ačkoliv oba ještě žijí. Jezdec vedle nich se udiveně dívá na pazourkový hrot šípu, který mu projel nechráněnou podramenní jamkou a na prso u zevnitř probil plastikový krunýř.

Plum-pulululum! Dávka z pneumatického automatu se za-bubláním smetla dva okciany a neškodne se odrazila od pancířů vojáků. Pak do týla Schinkovy přilbice udeřil křemencový kyj. Kapitán Schinko na pět vteřin ztrácí vědomí a poté zjišťuje, že leží na rozježděné zemi. V těsné blízkosti jej míjejí bušící pa-znehty volků, zatímco jeho strakáč spěchá s proudem vozu. Konvoj se roztrhl na dvě části. Ta první, chráněná jezdci, se za hlasitého řevu, práskání bičů a rachotu výstřelů řítí vpřed. Ta méně šťastná bojuje a Rudi je na jejím okraji. Ztěžka se staví na nohy, úder do kříže jej odhazuje na tři kroky dopředu - medvěd, obrovský okcian s kusem plachty stále přichyceným na drápech jej srazil tlapou. Rozevírá mordu a obnažuje špičáky, aby vyzkoušel, zda prohryzne Rudiho flakvestu. Kosmatou srst ma kropenatou vlastní krví.

Ty svině, pomyslí si Rudi Schinko. Přece jen jsem se do tebe strefil.

Cosi jako obrovské nůžky přestřihlo medvěda v pase. To Oggerd Orlosup ťal řezákem. Monomolekulární ostří hladce prošlo hrubou srstí, tlustou kůží, pletenci svalů i páteří a žebry. Oba kusy zvířecího těla dopadly na Schinka a zalily jej horkou krví i vnitřnostmi.

Oggerd Schinka vylovil z hromady: "Rychle, kapitáne! Proberte se!" Utíkali za opozdilou částí konvoje. Rudi, omámený ranou do hlavy, klopýtal a byl by upadl, kdyby jej válečník nevlekl jako malé děcko. Dohnat poslední dva vozy bylo snadné, oba stály a jejich osádky bojovaly o život.

Jeden z vozů se v plné rychlosti dostal do smyku, převrátil se a oj přimáčkla zadek dvouleteho volka. Zvíře se snaží postavit na zadní a řve bolestí, zřejmě má přeraženou páteř. Druhé do-bytče se utrhlo z postraňků a běží za přední skupinou.

Druhý vůz je v pořádku a má dost místa, aby vrak objel, ale jeho osádka už má namále. Vozka leží na zádech v postrojích, dosud žije, ale obličej má rozervaný ostrými drápy. Střelec v šoku cpe do zkrácené brokovnice stále nové a nové patrony a bez míření kropí prales před sebou. Spřežení při každém výstřelu zabere do postraňků, ale brzda je zatažená.

Opožděný jezdec, zkušený chlap ze Schinkovy staré party, se kryje za plachtou a systematicky, s rozmyslem napíná a uvol-ňuje tětivu kladkového luku.

Oggerd jediným pohybem mrštil Rudiho do potrhané vozové plachty. Ta se pod nárazem roztrhla ještě víc a Rudi se zřítil do korun jabloňových stromků. Vzápětí na něho dopadá tělo muže s roztrženým obličejem, to Oggerd připravuje vůz k jízdě.

"Drž se! Jedeme!" zařve rider na střelce s brokovnicí. "Pře-staň střllet! Hejá!"

Práskne opratěmi, jeho řev zní jako minometná palba. Spřežení objíždí převrácený vůz (vozka leží rozmačkaný. ve-spod) a hnáno šíleným strachem se řítí vpřed. Osamocený jez-dec má co dělat, aby mu stačil.

Rudi Schinko se hrabe z větví, muž s rozdrásaným obličejem chrčí a z protrženého hrtanu mu vyskakují krvavé bubliny. Rudi položí ruku na rameno střelce, strhne jej dozadu a ze zaťatých prstů mu vyláme brokovnici. Prošacuje mu kapsy a najde pět červených brokových nábojů. Na poskakujícím voze a s Rudiho přiomráčenou hlavou není jednoduché dostat se na kozlík vedle Oggerda, ale Rudi to dokáže.

Válečník na něj hodil krátký pohled. Rudi Schinko se až otřásl - v těch netečných oříškově hnědých očích je obsaženo vše. Oggerd

nemá strach, pro něho neexistuje možnost, že by sám v boji padl.
Prostě se zdržel vzadu, zachránil vůz s nákladem a k tomu jen
tak mimochodem I Rudiho, střelce a opožděného jezdce. Teď se
věnuje řízení pádícího spřežení, kolena v maskovacích kalhotách
trčí vzhůru, protože sedátko je pro jeho obrovitou postavu příliš
malé. Schnitzer, řezák, už je zpátky v pouzdře na zádech.
Čas se zastavil. Neexistuje před tím, ani potom, jenom ted.
Setřásli pronásledovatele, cesta je volná. Volci tepou paznehty
stezku a po neodhadnutelném časovém úseku začínají dotahovat přední část konvoje.
Oggerd se vztyčil na kozlíku a zařval: "Pěnkavko! Pěnkavko,
kde jsi? Postarej se o Harga!"
Pak Rudi Schimko zaslechl zvuk, který jej k smrti vyděsil. Smích. Pěnkavka Gowery stál ve
třmenech a smál se, jako by právě prožíval něco velice zábavného.
Trochu přitáhl otěže své rezavé klisně a vesele zaječel přes rameno: "To je dost že sis
pospíšil, Oggie!"
Rozjeté Oggerdovo spřežení dojíždí na úroveň posledního
vozu a začíná jej předjíždět. Na kozlíku sousedního vozu jsou
nohy vozky, zvráceného do zaplachtovaného prostoru. Opratě
drží onen vyzáblý rachitik, technolog Hal Hargo.
"Přeskoč k Hargovi, Pěnkavko!" řve Oggerd. "Dej mi svého
koně!" .
Bez upozornění přehazuje opratě Rudimu kolem krku, levicí
se opře o žebro pro vozovou plachtu a staví se na stupátku. Rudi
Schinko svírá brokovnici mezi koleny a drží opratě oběma rukama. Vlastně se už ničemu nediví.
Vozy jedou vedle sebe a nalevo od Oggerda Gowery pobízí rezavou klisnu.
Dva vozy a jezdec - to je pro šířku stezky jen tak tak.
Smějící se Gowery vyskočí na sedlo, odrazí se patami a skokem
se přenese do korby za Rudiho. Ten akrobatický výkon
provádí tak lehce, jako by to cvičil každý den před obědem.
Ozývá se zapraskání lámaných větviček a Rudiho Schinka na-
padá, že tyhle jabloně, zkrápěné krví umírajícího chlapí-
ka s rozsápanou tváří, asi nebude mít cenu sázet do hlíny.
Zorientovat se ve spleti větví trvá Gowerymu jen okamžik.
Znovu se odráží a druhým skokem dopadá na plochý vršek
plachty vozu, řízeného nejistou rukou hubeného čaroděje. Ně-
kolikrát se překulí, zakormidluje rukama nohama. "Hej, Hargo!
Půjč mi podržet ty traky!" Vytrhne technologovi opratě, od
boků trhnutím odmotá bič a práskne jím do vzduchu.
"Nepolámej mi ji, Oggie!" vykřikne. "Buď k ní něžný, ona to
má ráda!"
Ta slova patří válečníkovi, který mezitím natáhl ruku po rezavé hřívě
a přitáhl si pádící klisnu co nejblíž. S nečekanou obratností
preskakuje do sedla, zvíře podklesne pod jeho vahou.
Gowery roztáčí bič nad hlavou:
"A teď jim ukážeme, jak se to dělá v Rize, kapitáne!"
Vychrtlý okcian s jezevčí mordou obkročmo a pozpátku do-
sedá na hřbet jednoho z volků, napřahuje oštěp. Konec Gowe-
ryho biče vyráží vpřed jako útočící zmije. Má sílu kopnutí koně
- sráží okciana přes volkovu hlavu, tvor padá před pádící
spřežení. Odspodu se ozve zavřeštění a pak suché zapraskání
kostí, drcených bantamovou pneumatikou.
"Přibrzděte! Přibrzděte a braňte se!," řve Oggerd a pod stromovou
klenbou zní jeho hlas jako buracení hromu. Pobízí patami klisnu a tryskem vyráží vpřed.
Vozkové prvních dvou vozů už to vidí také; tahají za opratě
a otáčejí brzdami. Pro Krista! Vepředu, napříč přes cestu, stojí
barikáda z převrácených vozů.
Tohle musí být zbytky Kriffova konvoje!
Přední vozy brzdí a vozkové zadních spřežení pokud tam
ještě nějací jsou, reagují se zpožděním. Dlouhé oje narážejí do
zadních čel vozů před nimi. Volkovi třetího spřežení se zaplétá
roh do paprsku kola před ním, paprsky vylétají a pneumatika se
bortí jako odhozená ponožka. Volek zafuní, roh se mu čistě od-
loupne od čela. Přední vůz jede dál i na třech kolech.
Z barikády se zdvíhá řada pitvorných postav. Oggerdovi

sviští vstříc kameny i oštěpy. Většina z nich se odráží od brnění, jedna střela probíjí vyztuženou látku maskovacích kalhot a vjíždí do stehna.
Válečník v plné jízdě seskakuje z klisny a znovu sahá přes rameno pro řezák.. V této chvíli připomíná biorobota, který přestal předstírat, že je člověkem a s plným nasazením plní jakýsi destrukční program.
Okcianové couvnou, ale Oggerd nemá čas s nimi bojovat. Dobytčata, hnaná strachem, supí vpřed a táhnou zabrzděné vozy smykem. Teď přišla chvíle, kdy osádky vozů uvidí co dokáže takový řezák.
Ani se příliš nerozmáchl a ťal. Ostří prošlo bočnicí rozbitého vozu jako horký nůž máslem. Přeseklo dubové fošny, rozťalo železnou pásnici a oddělilo vrstvené listové pero z legované oceli od poloosy. Oggerd seká znovu a znovu - v těch několika málo vteřinách, které zbývají, mění vůz v hromadu nadrobno nasekaného šrotu.
Volci prvního vozu mu už dýchají na záda, když se opře o oj, trčící z barikády, a s vynaložením vší své síly poodstrčí trosky o půl metru stranou. Víc nedokáže, tam dál leží obrovská hnijící mršina volka z minulého konvoje.
Stačí to. Tažná zvířata naráží mohutnými hrudníky do trosek a rozráží je do stran. Jakési železné prvky se zaklíní do postranic a několik metrů jsou vlečeny za prvním vozem, než se vzpříčí o stromy a znovu jsou odtrženy. Volci řvou bolestí a hrůzou.
Spršky šípů a kamenů v pravidelných poryvech směřují do průrazu v barikádě. První dva vozy prolétnou zátarasem a s nimi se prosmyknou i dva jezdci ze staré party. Třetí vůz, kodrcající na třech kolech a co chvíli brnkající volným koncem poloosy o uježděnou cestu, řídí kapitán Schinko osobně. Někde přišel o přilbu a krev se mu řine na obličej.
Na kozlíku čtvrtého vozu stojí Gowery a nesnaží se krýt. Nikdo na něj neútočí - snad to způsobil jeho smích. Přírodní národy i divoká zvířata mají respekt z neobvyklého. Než projedu zátarasem, stihne třikrát prásknout bičem a srazit tři vyjící bestie. Caroděj Hal Hargo vedle něj se podobá uzlíčku hadrů, trčí z něho čtyři dlouhé šípy. Zakrvácenými prsty si přidržuje obroučky rozbitých brýlí.
Pátý vůz posbíral všechny ostatní, celkem pět lidí. Za ním už projede jediný jezdec a dva koně s prázdnými sedly.
Oggerd má dost práce s uhýbáním před kopyty koní, paznehty volků i vlečenými troskami. Zůstává vklíněný mezi vraky vozů Kriffova konvoje, nestíhá naskočit na poslední, sběrný vůz, ani zachytit volného koně.
Vyprostil se z trosek, hrčení posledního vozu znělo sto padesát metrů od něho. Většina okcianů pronásleduje uprchlíky, ale jeden s Oggerdem zůstal. Malý, pohublý tvoreček neváží ani pětačtyřicet kilo. Ruce zdánlivě bez svalu, nohy bez lýtek, na sraženém trupu má kulatou kočičí hlavu. V pařátku svírá kamennou sekeru a pomaličku Oggerda obchází v půlkruhu.
Upírá na něho zelené oči, pocukává ušima i dlouhým pruhovaným ohonem, vinoucím se zpod bederní zástěrky.
Oggerd vyčkává. Jeho řezák zůstal někde mezi troskami, ale válečník nemá strach. Spíš ho udivuje neohroženost té přerostlé kočky, která se před ním připravuje k útoku.
Batost zaprskala a znělo to nějak jako to nase zemlje. Přemetem se překulila přes záda a mávla sekerou po Oggerdových slabinách. Válečník udělal úsporný půlkrok, předklonil se a máchl rukou. Pod úderem pěsti v silné rukavici se hlava kočky změnila v krvavou kaši.
Pak už nebylo nic, jen ticho, šumění stromů ve větru a bzučení hmyzu. Oggerd vyprostil z trosek řezák a sebejistým pohybem si jím mávl přes záda. Magnetické spony zbraň znovu zachytily.
Odlomil dřík šípu, který mu trčel ze stehna a všiml si přitom, že hned vedle má hluboko do masa zasekané dřevěné

štěpiny. Rozšněroval boty, sundal zakrvácené kalhoty a ze stehna vytahal zbytek šípu i třísky. Z postranní kapsy vytáhl lékárničku, vydezinfikoval rány, vetřel do nich regenerační želatinu a omotal zranění obinadlem. S odporem si znovu oblékl zakrvácené kalhoty, měl rád čistě oblečení. Z rozbitého vozu Kriffova konvoje serval cár plachty a zabalil do něho mrtvolku okciana. Pak si balík, ze kterého prosakovala čerstvá krev, hodil přes rameno a rozběhl se vytrvalým vlčím klusem za ostatními.

2.

Trysk zvířat se změnil ve cval, potom v klus a nakonec jen v rychlejší chůzi. Z Goweryho rychle vyprchávala bojová euforie, zvlášť když si všiml, že Hal Hargo je téměř bez sebe. Ohledal ho a vytahal z něho šípy - byly zabodnuté do důstojnické flakvesty, kterou měl technolog navlečenou pod šedým hábitem a jejich hroty nepronikly skrz. Větší starosti dělala Gowerymu boule, kterou zjistil nad čarodějovým levým spánkem. Hal Hargo dostal pořádnou ránu do hlavy.

Hubený skrček vůbec nebyl v pořádku. Naklonil se z kozlíku, zvracel, dávil se a nakonec zvláčněl. Byl by přepadl pod kola, kdyby ho Gowery nezachytil. Uložil ho co nejpohodlněji dozadu na dřevěné bedny.

"Haliku! Ssakra!" vyjekl. "Co je s tebou! Tohle mi Oggerd nedaruje!"

Kde je vůbec Oggerd? Gowery se rozhlížel a přemýšlel, kdy viděl válečníka naposled.

"Rudi!" křikl na šoféra tříkolového vozu. "Musíme se vrátit! Někde jsme ztratili šéfa!"

Kapitán Schinko se otočil a zahalekal: "Zůstal u barikády."

"Musím se pro něj vrátit! Teď hned!"

"Ty ses zbláznil! Buď rád, že jsme okciany setřásli! Bylijsme rychlejší, člověče, všiml sis toho? Jinak by nás rozsekali na nudle! Ještě nikdy jich nebylo tolik!" Hlas mu kolísal na hranici hysterie.

"Já vám kašlu na vaši soukromou válku!" zaječel Gowery, "Já se vracím!"

Jenže jak se mohl vrátit? Na krku měl Hala Harga s otřesem mozku a v rukou opratě. Rzivá klisna někde pobíhala s prázdným sedlem, pokud se ovšem nestala kořistí přízraků. A vracet se pro Oggerda pěšky a sám?

"Na pláň dorazíme během půl hodiny!" zavolal Rudi Schinko posmířlivě. "Pak nabereme chlapy z kolonie a vrátíme se!"

Během půl hodiny? Jistě, při dvou hodinového kalupu urazili cestu, kterou Rudi plánoval na čtyři až pět hodin.

Nedalo se dělat nic jiného, než se držet opratí. Po dalších třiceti minutách se stromy opravdu rozestoupily a vepředu se rozprostřela hvězdicovitá pláň o ploše několika čtverečních kilometrů. Půl kilometru od okraje lesa se k modré srpnové obloze tyčily proslavené dřevěné věže. Byly dílem plukovníka Abela Janszoona. Pevnost, srdce kolonizačního městečka, byla samozřejmě vybudovaná podle typového projektu, který s žádnými věžemi nepočítal. Jenže stavba pevnosti probíhala příliš úspěšně a mezi zahájením prací a kolaudací uběhla poloviční doba, než jak předpisoval časový plán. Plukovník Abel Janszoon, který výstavbě kolonie velel od samého začátku, věděl, že zahálka mužstvo kazí, a proto z nedostatku užitečnější činnosti dal příkaz ke stavbě věží. Obě se teď tyčily z protilehlých rohů čtverce centrálního opevnění, každá z nich vysoká dvacet metrů.

Z jedné z věží se několikrát zablesklo - stráž jim zrcátkem dávala znamení, že o nich ví.

"Chlapi, kolik nás vlastně zbylo?" řekl Rudi Schinko, když zastavil vozy. "Heinzi, lehni na vůz, nevypadáš dobře. Tvého koně si vezmu já a tuhle trojkolku tu necháme..." Zjišťoval rozsah

škod a snažil se sešikovat trosky konvoje do nějakého
alespoň trochu sebevědomého tvaru. Čtyři vozy byly pojízdné, pátý jakýmsi zázrakem dojel na
třech kolech. Dále napočítal dvanáct mužů, z toho byl jeden
mrtvý a tři vážně zranění. Jezdečtí koně zbyli tři, pak se z lesa
kulhavým poskokem přiblížila ještě Goweryho rezavá klisna.
Tažná zvířata byla hrozně vyděšená, zchvácená a plná šrámů.
Maličká karavana se pohnula k dřevěným věžím a Rudi
Schinko si pozorně prohlédl pláň. "Pro Krista! Co je tohle?"
Krutá překvapení, které pro něj připravil dnešní den, ještě ne-
skončila. Tohle nebyla ta samá kolonie, kterou čtvrt rokem
opustil. Odehrála se v ní jakási strašná tragédie.
A pak si toho všiml i Gowery. To, co považoval za pole, byla
rozválená bahniska, spálené pruhy země. Cestu mezi lesem a městečkem původně lemovaly pastviny,
políčka, kolny, seníky, ohrady pro dobytek. Z toho všeho tu
zbývalo jen málo. Ječmen, který měl být za čtrnáct dnů sklize-
ný, byl zašlapaný do země spárky jelenů, srnců a černé zvěře.
Rozsáhlé plochy polí byly zčernalé požárem. Na zničených polích
se válely mršiny dobytka, ale i vysoké zvěře. Hrudní koše,
lebky i hnáty obalené šlachami, kůží a hnijícím masem. Vzduch
v jejich blízkosti nesnesitelně páchl.
"Co se to tady děje?" obrátil se Gowery na Rudiho Schinka.
"Co se stalo s těmi poli?"
"Já nevím!" rozhodil Rudi Schinko ruce. "Nevím!" Svíralo se mu srdce
nad lidmi, které ztratil, nad vozy s nákladem, které do
pevnosti nedopravil. "Chápeš to Gowery? Uroda je ztracená
a v kolonii nebude v zimě co jíst!"
Jak se blížili k ústřednímu opevnění, kolny a pomocné
přístřešky, nepořádně rozházené kolem cesty, zhoustly a změ-
nily se v městečko. Lidé vycházeli z rozbahněných uliček a dí-
val i se na příchozí, jako by jim přiváželi záchranu. Byli poražení.
Pralesní tvorové zničili jejich budoucnost.

3.
Oggerd utíkal. Klusal tempem, které by ho neunavilo po
dlouhé hodiny. Věděl, že někde před ním je chumel bestií, které
číhaly v barikádě a kterým právě uniklo jádro konvoje.
Měl to dobře vymyšlené - vůbec se s nimi nemusí setkat.
Po čtvrthodině, tedy asi po dvou kilometrech za barikádou, zabočil
do lesa.
Tohle nebyla žádná divoká džungle, ale prales mírného pásu.
Rostly v něm duby i buky, které si své postavení budovaly
stovky let. Mohutné kmeny byly vzájemně vzdálené dvacet
metrů. Jejich klenby se rozkládaly vysoko nahoře a zastiňo-
valy oblohu. Sluneční paprsky se draly mezírkami mezi větvič-
kami a listovím, zbývalo ještě dost světla pro křoviska a trsy
kapradí při zemi.
Přízemní vegetace byla vysoká maximálně metr a půl, mezerami
mezi jednotlivými kmeny se dalo prohlédnout do vzdálenosti
tří set metrů. Terén byl poměrně plochý, jen občas přerušený
erozní rýhou nebo shlukem mladých stromků, bojujících
o místo po nějakém padlém velikánovi. Mezi stromy, kapradím
a houštinami se táhly stovky zvířecích steziček.
Stačilo se jich chytit a směr korigovat podle kompasu.
Oggerd trochu polevil v tempu, ale uběhl ještě asi kilometr do
vnitřku pralesa, co nejdále od cesty. Pak sáhl do kapsy pro kompas.
V té chvíli se poprvé dotkl neznámého. Kompas nefungoval. Střelka
se točila chvíli sem a chvíli zase tam. Neobtěžovala se ustálit.
Zvedl oči k vrcholkům stromů - slunce shlíželo z výšky
a podle stínů se mohl dobře orientovat. Vydal se směrem o kterém si myslel, že je souběžný s cestou.
Rychlou chůzí, občas proloženou poklusem, postupoval asi
hodinu. Pak usoudil, že už se okcianům vyhnul a měl by se na cestu znovu vrátit.
Zamířil přímo k ní. Po další hodině pochopil,
že si uložil velice nesnadný úkol. Prales kolem něho zůstával stále
stejný, nerozlišitelné stromy, křoví, trsy kapradí. Cesta do

Dřevěných věží, o které byl přesvědčený, že na ni musí každou
chvilkou narazit, nebyla k nalezení.
Znovu vytáhl kompas a tentokrát střelka ukazovala jen jedním
směrem - přímo do šikmých slunečních paprsků. Když
střelka, která se má otáčet k severu, míří na jihozápad je to trochu zvláštní.
Slunce se položilo ještě níž a stíny se spojily do kompaktní masy.
Ještě dlouho potrvá soumrak, jenže tady v lese už nebude
podle čeho se orientovat. A pak přijde noc, která bude patřit šelmám.
Okcianům.
Teď hlavně neudělat chybu. Oggerd se zastavil a promýšlel
jednotlivé varianty. Rozhodl se zůstat na místě a počkat na soumrak.
V noci půjde dál a bude se orientovat podle vesmírných měst.
Někdy v té chvíli zaslechl výbuchy.
Vždy jeden tlumený výbuch, pak dlouhé praskání a nakonec
zadunění. Chvíli ticho a zase znova. Znělo to, jako když dřevo-
rubci kácejí stromy pomocí dynamitových náloží. Neměl důvod
myslet si, že je to jinak. Zamířil směrem, odkud to zaznívalo.
Výbuchy, praskání větví padajících stromů i tlumené dunění
při pádech stromů po chvíli přestaly, ale Oggerdovi se podařilo
udržet směr. Když došel k pokáceným stromům, už tam nikoho
nezastihl. Ve vzduchu se vznášela silná vůně oz6nu a dřeva
ožehlého ohněm.
Bylo to tak, někdo porážel stromy. Rozhodně ale nepoužíval
dynamit nebo jinou výbušninu. Při obvyklém použití dynamitu
je dřevo v místě nálože rozdrcené na štěpiny a zbytek stromu
zůstává neporušený. Na místě pak zůstanou zbytky doutnáků,
drátů a provazů, kterými jsou nálože přichycené ke kmenům.
Tady to bylo jiné. Kdosi neznámý tu používal něco jako blesk -
takový blesk, který za bouřky udeří z mračna do vysokého stromu.
Jenže tyhle blesky šly zespodu, od země.
V tomto místě přešel listnatý les do smíšeného. Přes padesát
vzrostlých smrků a borovic, které jdou dobře štípat, leželo přes
cestu - zpřerážené kmeny, roztrhané energetickými výboji,
s ostrými štěpinami ježícími se do všech stran. Stometrový úsek
rovné cesty se změnil v překážkovou dráhu pro výcvik toho nejtvrdšíno komanda.
Kdosi tady přehradil cestu mnohem důkladnějším způsobem, než barikádou z převrácených vozů.
Koutkem oka zahlédl pohyb - nakročil do střehu a tasil řezák.
Z lesa se s tichým skučením vyplazil kapitánův vlkodav, se staženým
ohonem se otřel o Oggerdovy nohy. Oggerd se na něj z výšky
svých dvou metrů podíval a vrátil řezák do magnetických spon.
Zvíře nebylo viditelně zraněné, poranění tkvělo v jeho psí duši.
Uprchlo, nechalo svého pána napospas nepřátelům.
Teď, když našel cestu, už Oggerdovi nic nebránilo, aby se
rozběhl správným směrem. Schinkův pes ho následoval. Za
soumraku se před oběma rozevřela pláň kolem Dřevěných věží.
Na pokraji lesa právě chlapi z kolonie překládali náklad z tříkolového
vozu na jiný. Uviděli Schinkova vlkodava a za ním
Oggerda, který nesl přes rameno stále svůj ranec s mrtvolou okciana.
Nedokázali mu dát najevo radost, že ho vidí živého, nevěděli,
jak se mají chovat k riderovi. Někteří z nich se pokusili o vojenský
pozdrav. Oggerd si jich nevšímal, zabavil jim jednoho koně
a cestu do města překonal v sedle. Viděl všechna ta spálená,
zdupaná, rozválená pole, mršiny lesních i domácích zvířat na spáleništích.
Projel městečkem, pak před ním vyrostly pevnostní zdi z kamene a nepálených cihel.
Uvnitř každého města, určeného ke kolonizaci pustiny, byla
budovaná pevnost. Území, označované jako pustina, nebylo vždycky
neosídlené - často v něm žili zdivočelí a ne právě
přívětiví potomci původních obyvatel. Samozřejmě - druhým,
neméně důležitým důvodem stavby pevnosti byla možnost vzpoury kolonistů proti velení.
Oggerd vjel na nádvoří pevnosti a tam už ho čekal velitel kolonie,
plukovník Janszoon, upozoměný strážemi na věžích na jeho příchod.
Vlkodav se s kňučením přiloudal k Schinkovi, který postával opodál.
Plukovník Abel Janszoon, vysoký padesátník v šedé služební
uniformě, si nervózně potáhl zastřiženou bradku. Oggerd seskočil z

půjčeného koně a představil se: "Pane plukovníku, velitel
konvoje, major Oggerd Adlergaier."
Adlergaier - to nebylo příjmení, jen Oggerdovo bitevní jméno Orlosup v germánštině.
"Ztratil jste tři vozy a sedm mužů!" vybuchl Abel Janszoon.
Měl to dobře spočítané.
"Co je s mými lidmi - s heroldem a technologem?" zeptal
Oggerd. V jeho hlubokém hlase nebyla ani stopa po nějaké emoci.
"Kapitáne, váš pes se mnou přišel."
"Cože? Vy se staráte o nějakého svého zasraného technologa?
Já vám na něj kašlu, rozumíte? Vy jste přišel o sedm lidí. To
si zodpovíte!" Barva plukovníkova obličeje přešla z brunátné do temně fialové.
Oggerd sáhl do postranní kapsy svých maskovacích kalhot
a vytáhl pouzdro. "Tady je mé pověření," řekl netečně. "Mám
nižší hodnost, ale funkci vyšetřovatele. Formálně jsem váš
nadřízený, plukovníku."
Plukovník Abel Janszoon polkl a zesinal. "Teď už je pozdě,
abyste něco vyšetřoval!" zaječel.
Rudi Schinko se k němu přitočil a sykl: "Abe, nebýt majora,
tak jsme tam zůstali všichni. Skončili bychom jako Kriff. Nedokážeš
si představit to peklo. To, jak nám prosekal průchod
barikádou, byl malý zázrak..." Sehnul se a mechanicky podrbal
vlkodava za ušima. "Ten pes je zlomený," dodal tiše, jakoby pro sebe. "Už nikdy k ničemu nebude."
Plukovník Janszoon se k Oggerdovi prudce obrátil zády
a když se pak znovu otočil čelem, měl obličej popelavě šedý.
"Technolog je zraněný," řekl docela mírně. "Praštili ho do
hlavy, ale už jsme se o něj postarali. Váš vyjednavač ho ošetřil,
zdá se že se v tom vyzná. Teď je nejspíš u něj. Pojďte se mnou
do kanceláře, majore." Šel před Oggerdem a vedl ho do patra rohové budovy. Rudi
Schinko stoupal po schodech za nimi jako starý rodinný přítel.
Prostorná místnost kanceláře byla zšeřelá, za úzkými střílnovitými
okny šedlo srpnové nebe. Oggerd se podíval ven skrz
špinavé sklo. Přes šindelové střechy dlouhých domů, dvorky
s rezavějícími polními stroji a ohrady pro dobytek měl slušný
výhled - najednu srnčí mršinu a zhruba pětiarový kus vypálené
pšenice.
"Proč jste nehlásili na ústředí, že tady vedete válku s domo-
rodci?"
Plukovník zavrtěl hlavou, jako by se mu nechtělo znovu
a znovu vysvětlovat očividnou pravdu někomu naprosto tupému.
"Válka začala až teď, majore, rozumíte?"
"Není možné, aby začala z ničeho nic," řekl Oggerd netečně.
"Dnes odpoledne, asi dvacet kilometrů od Dřevěných věží, na
nás domorodci přichystali léčku. Bylo jich tam asi padesát.
A dalších nejméně sedmdesát na nás čekalo u zátarasu z vozů
minulého konvoje. To je přes sto bojovníků, evidentně dobře
organizovaných. Ti se tady nemohli vzít odnikud. Prales poskytuje
obživu jen malým loveckým tlupám, které nikdy nedají dohromady
víc než dvacet bojovníků. Tyto malé skupiny obvykle bojují
vzájemně mezi sebou - o hranice loveckých teritorií. Nějaké
sjednocování tlup je proti jejich přirozenosti... většinou se
spojí až později, pod velkým tlakem vetřelců na jejich území.
Co se stalo s minulým konvojem?"
"Nedorazil. Nikdy nedojel."
"Nikomu z konvoje se nepodařilo prorazit?"
"Ne! Říkám že ne! Nikomu!"
"Vy jste po něm nepátrali? Nestarali jste se, jak konvoj skončil?"
"Ježíšikriste!" Plukovník Janszoon vypadal na to, že začne
tlouct hlavou do neomítnuté stěny. "Vždycky vysíláme jízdní
oddíl naproti konvojům, vždycky, rozumíte, majore? Jenže
když měl přijet Kriff, měli tady všichni plné ruce práce! Hasili
jsme požáry a vyháněli divoká prasata z polí! Stejně to bylo
všechno na nic!" ,
"Nám nikdo naproti nepřijel," upozornil ho Oggerd.
"Cože?"

Plukovník Janszoon dvakrát zhluboka vydechl a pokračoval:
"Zvířata jednoduše vyšla z lesa a začala spásat obilí. Byly jich stovky.
Jeleni, srnci, černá zvěř. Zajíci, králíci. Za celý život jsem
jich neviděl tolik, jako za ten jediný den. Nenechali se vyhnat,
mohli jsme je střílet, odstrkovat, nic nepomáhalo. Uplně
ztratili plachost... A podívejte se," sáhl do zásuvky psacího
stolu a vyndal lesklý předmět, "tohle přišlo další den."
"Co to je?" vzal to Oggerd do ruky. Předmět byl kulovitý, veliký
asi jako jablko, povrch měl obroušený do stovky rovných
plošek. Ačkoliv byl průhledný, nebylo možné podívat se skrz
něj - hladké plošky, vzájemně svírající tupé úhly, byly i uvnitř,
tříštily světlo a vzájemně se zrcadlily jako nějaký superkaleido-
skop. "To je skleněné?"
"Ne," řekl plukovník Janszoon. "To není sklo. Nevím, co je
to za hmotu. Našli jsme takových věcí pět. Někdo je naházel na naše pole."
"Proč? Jaký má tahle věc účel?"
"Je to v podstatě zápalná bomba," potřásl hlavou plukovník.
"Podívejte se."
Zažehl lihovou lampu, rozhořela se v houstnoucím šeru jako
světélko vábící Jeníčka a Mařenku. Žluté světlo nasvítilo přivrácenou
stranu neznámého předmětu. Lomené plošky je zachytily,
zohýbaly a uvnitř prohnaly čímsi, co fungovalo jako
lupa. Na druhé straně šikmo do stran vytryskly čtyři paprsky tenounké jako nitka.
"Sáhněte si!"
Oggerd si sáhl a ucukl. Paprsky byly horké, nějakých sedmdesát
stupňů Celzia. Lihová lampa neměla tu opravdovou sílu.
"Můžete to vyzkoušet zítra za rozbřesku, majore. Položte to
tady na stůl a dívejte se, co se stane, až na to zasvitne slunce...
Všechno kolem začne doutnat... a hořet."
Oggerd pohlédl plukovníkovi do tváře: "Potřebuju svého technologa.
Musí analyzovat tenhle předmět. Musí provést
pitvu jednoho z útočníků." Jen tak mimochodem hodil na stůl, pokrytý papíry, svůj krvavý balík. Vykulila se z něho
chlupatá mrtvolka, pařátek odstrčil sklenici s vodou a shodil ji na zem.
Sklenice třeskla o podlahu z povalů a rozbila se.
"Vy jste přivezl okciana?" podivil se plukovník.
"Jistě," řekl Oggerd, jako by to byla ta nejběžnější věc na světě.
"Váš technolog," řekl opatrně plukovník,"je v bezvedomí.
Má zřejmě otřes mozku. Pečují o něho."
"Je u něho lékař?"
"Lékař nám utekl minulý týden. O vašeho člověka se stará
moje manželka. Má ošetřovatelský kurs..."
Oggerd se mu netečně zadíval do očí - ve skutečnosti spoléhal
na Goweryho a nějaká manželka s ošetřovatelským kurzem ho nezajímala.
"Vedení v Nové Rize," řekl, "dostávalo vaše zprávy, ale zřejmě
je podcenilo. V pralesích je rozloženo pět základen a tři
z nich měly potíže s domorodci, Falkernbirk dokonce vážné.
Nová Riga začala Falkenbirkem, já jsem tam byl a herold Gouvernet Fink také.
Podařilo se nám vyjednávat a nakonec s domorodci
uzavřít smlouvy za cenu minimálních ústupků. Nová
Riga neměla důvod předpokládat, že tady to bude jiné."
"A už má... důvod?"
"Bude ho mít, až předám svou zprávu."
Plukovník Janszoon kývl. "Tak ať ji má co nejdříve. Vyrazíte
zpátky do Nové Rigy. Zítra za úsvitu."
"Musím přivézt nějaký důkazní materiál," namítl Oggerd.
"Nemyslím, že by moje svědectví nestačilo, ale rozhodovaní by
urychlily nějaké přesvědčivé důkazy, například fotografie,
nebo kostra nějakého toho... okciana. Tenhle má, jak vidíte; bohužel roztříštěnou lebku."
"Majore," řekl Abel Janszoon úplně tiše, "ukázal byste mi
ještě jednou vaše pověřovací listiny?"
"Jistě plukovníku, tady jsou."
Abel Janszoon vzal pouzdro, vytáhl z něho papíry a bez čtení
je přetrhl napůl. Pak je trhal na stále menší a menší kousky.
Rudi Schinko jej sledoval s rostoucím zděšením v očích.

"Už nejste můj nadřízeny, majore! Vyražte do Nové Rigy
zítra za svítání. To je rozkaz!"
Rudi Schinko ucouvl o dva kroky blíž ke dveřím. Chtel mít
náskok, až válečník jediným úderem ruky zlomí plukovníkovi
vaz. Jenže Oggerd se ani nepohnul.
"Tohle vás bude stát kariéru," řekl tiše. Nebyl v tom ani náznak údivu.
"Odjedete za svítání," zopakoval plukovník. "Jděte se připrait. Odchod!"
Oggerdovu tvář překrylo šero nastávající noci. "Odjedu,
pokud bude můj technolog schopen nasednout na koně, plukov-
níku. A teď se mnou někoho pošlete, projdu si to tady. Podívám se,
v jakém je stavu pevnost, město i vybavení."
"A co účty, ty si zkontrolovat nechcete?" ušklíbl se Janszoon.
"Nechci," zamručel Oggerd temně.
"Rudi," kývl plukovník Janszoon k Schinkovi, "ukaž majorovi,
co bude chtít, když jsi s ním tak zadobře, Přiděl mu Waltra a
nějaké chlapy se světlem... aby na to dobře viděl."
"Pojďte majore," dotkl se Rudi Oggerdova ramene. Už chtěl
být pryč, co nejdal z této místnosti, aby se nemusel dívat, jak se
jeho přítel Abel Janszoon propadá do šílenství.

4.
Pěnkavka Gowery byl v tu samou chvíli na úplně jiném místě,
než si mysleli ostatní.
"Ti tě zřídili, holka," bědoval nad svou rezavou klisnou zatímco
jí vytahoval zlomený šíp z plece. Za oknem hromadné stáje se šíralo
a Gowery si svítil lampičkou na elektrické články, protože
si s ohledem na všechno to seno kolem netroufal použít
lucernu. Zvíře trpělivě stálo, z hrdla se mu ozýval tichý úzkostný zvuk.
"A ten Oggerd, ten taky váží metrák. To se divím že tě nezlámal
v kříži," mluvil konejšivým tónem. Jediným smyslem jeho
monologu bylo uklidnit klisnu, aby se nechala ošetřit. Už
jí z těla vytáhl dva šípy a na kýtě zjistil velikou podlitinu,
patrně po ráně kyjem.
Ošetření klisny, které podle její připálené barvy dal jméno
Vánočka, věnoval půl druhé hodiny ze svého času. Měl ji rád.
Byl v ní kus jeho víry v to, že svět má přece jen nějaký řád.
Vzpomněl si, že se měl postarat ještě o někoho dalšího.
"Tak já jdu," poplácal klisnu po krku. "Musím se podívat po
tom brýlatém skrčkovi."
Pečlivě ji zakryl houní a na krk jí zavěsil pytlík s ovsem.
Vyšel do uličky mezi boxy. Všude kolem podupávali a pofrkávali
koně, vzadu jakýsi člověk poklízel stání.
"Všiml jsem si," řekl ten muž, "že jste svému koni dal oves.
To je zakázáno."
"Zakázáno?"
"Plukovník to zakázal. V kolonii je nedostatek zrní Koně
se smí krmit jen senem, nebo slámou."
"To je můj kůň," pokrčil Gowery rameny, "a můj oves."
Muž se k němu otočil zády. "To, co sežere ta vaše potvora,
bude chybět nám," hodil přes rameno nepřátelsky.
Gowery vyšel ze stáje do houstnoucí tmy a po rozbahněných
chodnících došel do lazaretu, ve kterém před hodinou a půl zanechal
zraněného technologa. Hoši z ostrahy konvoje se sice
zapřisáhli, že k němu okamžitě zavolají místního felčara, ale
čert věř nějakým místním lapiduchům.
Ten barák nebyl určený k tomu, aby sloužil jako lazaret. Byl
obyčejným dvoupodlažním domem, jaké se stavějí v kolonizačních městech.
Na festovných základech hrázděné zdivo, to znamená kostra ze silných trámů,
jejichž plochy jsou vidět zvenku i zevnitř,
prostor mezi nimi vyzděný z nepálených cihel a plochých kamenů.
V první fázi měl dům sloužit pro ubytování kololnistů, pak jako
úřad nebo obchod a nakonec, jak si představovalo Ustředí pro kolonizaci
v Nové Rize, po půl století v něm měli sídlit patricijské rodiny,
odvozující svůj původ od dnešních průkopníků. Nač by byl

pevnosti Holztürme lazaret? Kolonisté byli vybráni ze samých
mladých, zdravých a odolných mužů a žen, kteří věděli, co je čeká:
několik let tvrdé práce, ale pak poměrný klid, osvobození od robotných
prací a faktická nezávislost na Císařství. Jistě, s úrazy se
počítalo, nějaké ty zlámané ruce a pohmožděná žebra, bez toho se
souboj s pralesem neobejde. Ale lazaret? Ten se zřizuje až v případě vleklého válečného konfliktu.
Dům, původně zasvěcený vznešeným cílům, teď páchl dezinfekcí, hnijícím masem a beznadějí.
S brašnou s červeným křížem v bílém poli šel Gowery ode dveří ke dveřím.
Je docela náročné udržet na rameni řemínek brašny,
když má člověk oblečenou takovou věc, jako je pončo,
ale on to dokázal. Konečně našel správné dveře a otevřel je.
Za dveřmi byl malý pokojík a v něm ležel na lůžku čaroděj
Hal Hargo. Byl svlečený do špinavé trikové kombinézy a ma-
látnými pohyby zápasil s přikrývkou, o níž si snad myslel, že je
jakýmsi nepřátelským polypem. Oči měl zavřené, z koutku úst
mu stékaly kysele páchnoucí sliny. Na dřevěné židli vedle lůžka
byla nahazená hromada jeho oblečení. Na jiné židli seděla mladičká,
výrazně krásná černovláska. Vzhlédla, když Gowery vešel.
"Nevím, co mu je," řekla. "Potřeboval by doktora. Jenže dok-
tor nám utekl před týdnem."
"Já jsem doktor," usmál se Gowery. "To je jedno z mých řemesel."
"Jo? Vážně? Vás poslali z Nové Rigy? Budete tu mít spoustu práce."
"Mne sem neposlali jako doktora," vyvedl ji z omylu. "Za pár
dnů zase zmizím.
"Jo?" posmutněla. "To je škoda."
"Co se dá dělat, krásko," sundal z ramene lékařskou brašnu.
"Jestli si to přejete, můžu obejít místní hypochondry a naordinovat jim aspirýn."
"Hm, tajemnný cizinče," vrátila mu kráska oslovení.
"Na jejich nemoci asi aspirin stačit nebude. Místní specialitou je šíp
v různých částech těla." Hlas měla vstřícný, sladký jako karamel.
Oblečená byla do pestré květované halenky a bavlněných kalhot ze
sepraného modrého denimu. Gowery zašvidral do mnohoslibně
rozevřeného výstřihu té halenky a zjistil, že je šitý právě tím
způsobem, aby zůstalo u mnohoslibnosti. Dívka se na něj škodolibě
pousmála, zrejmě byla na podobné švidrání zvyklá.
Přisedl na okraj lůžka k mumlajícímu Halu Hargovi. "Tak co
Haliku," oslovil ho přátelsky, "to by se mi taky líbilo válet se
v posteli s takovouhle šťabajznou vedle sebe.'"
Čaroděj sebou zavrtěl, pootevřel oko a natáhl pařátek. Zalovil
v hromadě na židli, kde v chumlu ležel jeho šedý hábit, neprůstřelná
vesta a další věci. Vytáhl dvouhlavňovou brokovnici s upilovanými
hlavněmi a s pistolovou pažbou. Objal ji jako objímá
dítě plyšového medvloka a znovu se propadl do bezvědomí.
Gowery se mu pokusil zbraň vzít, ale střízlík ji držel pevně.
Gowery z ní alespoň vyládoval patrony.
"Co to má?" trochu se vyděsila černovláska.
"To je jeho talisman," usmál se Gowery.
"Talisman?"
"Jo, ten nejúčinější, jaký jsem kdy viděl."
Mezi řečí zastrkal brokové náboje do sumek, našitých na flakvestě,
a trochu urovnal Hargův šedivý hábit. Z hromady vypadla silná obálka z voskovaného plátna.
Prohlédl si ji z obou stran, ale nic na ní nebylo napsané. Chlopeň byla
přelepena třemi kolky ze zvláštním emblémem.
Kolky s emblémem Direktoria - takové se nedají koupit v trafice
na rohu. Obálka evidentně skrývala něco důležitého.
Gowery ji schoval pod pončo dřív, než si ji černovláska stačila prohlédnout.
Zastrčil ji do tajné kapsy, umně skryté v rubu pleteniny ponča.
Pak z brašny vytáhl injekční stříkačku, z vakuovaného obalu
do ní nasadil jehlu a nasál dovnitř obsah malé ampule.
Dveře na chodbu vrzly, pootevřely se a objevila se střapatá hlavička asi šestiletého chlapce.
"Co mu je?" vypískl klučina. "Ty to víš?"
"Bolí ho hlava," zazubil se na hošíka Gowery, zatímco čaroději
opaskem stahoval předloktí. Když vystoupila modrá žíla vrazil
ní jehlu. "Praštili ho do hlavy. Takoví ti malí, chlupatí."

"Běž pryč, Franku." snažila se černovláska chlapečka odehnat. "Vidíš, že pana doktora rušíš."
"Draslík," zamumlal Hal Hargo. "Vždyť jsem tam zapomněl přidat draslík!" Zamlel sebou, ale vyjednavač ho přitiskl zpátky k lehátku.
"Lež, Haliku. Po tomhle se ti bude dobře spát."
"Co to povídá?" neudržel se klučina a vešel do místnosti. Ústa měl pootevřená zvědavostí, tvářičku plnou pih a vlasy rozcuchané do všech stran. Oblečený byl do vytahaného vlněného svetru a širokých kalhot, ušitých z plachtoviny.
"Jenom si opakuje chemii," zívl Gowery. "On je technolog. Hele, chrouste, já nejsem žádný pan doktor. Říkají mi Pěnkaka," napřáhl k chlapci pravici a ten ji vážně stiskl. "Mimochodem, máš moc hezkou starší sestru."
"Já jsem Frank Janszoon," zapípal chlapec.
"Já nejsem jeho sestra, ale matka," vpadla do toho černovláska.
"On je čaroděj, že?" vyhrkl Frank. "Takový čaroděj, který z lidí a zvířat udělal Okciany?"
"Vy jste e... e... manželka toho obstarožního plukovníka?" podivil se Gowery.
"Jo," řekla černovláska. "Jo a jo. Ano."
"Tak proto," kývl Gowery k chlapci. "Hned mi to bylo divné."
"Co vám bylo divné?" obrátila k němu žena veliké černé oči.
"No ten kluk, samozřejmě. V koloniích se přece nesmějí rodit děti, dokud se situace nestabilizuje. Množit se všichni začnou až na pokyn z Ustředí."
Černovláska neřekla tak, ani tak. Prohlížela si Goweryho a nakonec vyhrkla: "Nepomohl byste jednomu mému příteli?"
"Co mu je?"
"On... byl s vámi dneska na stezce. Možná byste se na něj mohl podívat, když jste doktor."
"Kouknu na něj," kývl Gowery. "Ale Harga musí někdo hlídat. Kdyby zase začal zvracet, mohl by se udusit."
"Já tu zůstanu. Budu dávat pozor, mám ošetřovatelský kurs. Vy zatím můžete... je to ob dveře na téhle chodbě, kdybyste byl tak hodný."
"Jistě se ještě uvidíme maličká."
Vyšel na ztemnělou chodbu a tam vrazil do spěchajího kapitána Schinka.
"Ah?" vyhekl Rudi Schinko. "To jsi ty, Pěnkavko?"
"Já. Hledám pokoj ob dveře."
"Nějaký tvůj hoch prý potřebuje doktora."
"Doktora? Ty víš o nějakém doktorovi? Před hodinou jsem se dozvěděl, že místní felčar minulý týden zahnul kramle. Promiň, slíbil jsem ti, že ho dotáhnu k vašemu technologovi - poslal jsem k němu alespoň Danu Janszoonovou, má ošetřovatelský -"
"Díky, už jsem se s ní seznámil. Podívám se na toho tvého hocha."
"Cože? Jo, aha. Tak tady to je."
Místnost byla stejná jako ta, ve které blouznil Hal Hargo, jenom do ní vnikla mnohem větší porce soumraku. K nočnímu stolku byly přilepené rozsvícené svíčky. V Instrukcích pro zakládání kolonií sice mezi prvními body stálo, že přednostně musí být vybudována větrná nebo vodní elektrárna (patrně pro povzbuzení sebevědomí kolonistů), ale tady jaksi nefungovalo nic.
Heinz ležel na lehátku a vedle postávali další dva Rudiho harcovníci, dlouhovlasý blonďák s věčně smutnou tváří a snědý černovlasý chlapík, takový ten typ, co se líbí ženským. Nestačili se ještě převléci a jejich špinavé maskáče byly cítit krví a koňským potem.
"Jak to s ním vypadá?" zeptal se Rudi Schinko. Dlouhovlasý blonďák, zvaný Slíva, vzhlédl: "Hrot šípu mu zůstal v těle. Ze začátku to nevypadalo zle, však víš, Heinz s námi dojel v sedle, ale tady se složil. Doktor, jak jsem zjistil, utekl. Musíme Heinze otevřít sami."
Raněný sebou zamlel a vyděšeně vyhrkl: "Počkejte přece, kluci.

Není to zase tak vážný, třeba se to zajizví a vypodebírá."
"Klid, Heinzi," položil Rudi Schinko raněnému dlaň na zpocené čelo.
"Tady Pěnkavka je doktor. Podívá se na to."
"Jasněže," řekl Gowery. "Posviťte mi."
Pro jistotu podal Rudimu svou vlastní baterku na elektrické
články. Zatímco Rudi Schinko svítil, rozmotal Gowery obvazy, až
se dostal na slabě krvácející ranku pod posledním žebrem.
Okraje byly rozchlípené a světlounce růžové. "Kdepak tě to
bolí, Heinzi?"
"Tady," zachraptěl raněný a pokusil se pohnout rukou. Slabounce zaúpěl a ukázal někam k plícím.
"Hrot se uvolnil," řekl snědý chlapík přezdívaný Kraťas.
"Teď mu cestuje v těle. Musí ven, než se mu zevnitř zapíchne
do plic."
Gowery kývl: "Asi jo. Je tady nějaká místnost, kde bych ho mohl rozříznout?"
"Dole, tam felčar obvykle dělal tyhle věci," rozradostnil se Rudi Schinko.
"Podívám se, třeba tam zbylo nějaký nářadí -
skalpely a tak."
"Budu potřebovat hodně horké vody a líh. Obvazy, jestli tady jsou
ještě nějaká sterilní balení. Taky silnější světlo. Hodně silné.
A tu baterku zhasni, ať mi nevysvítíš baterie. Chlapi, vezmeme ho i s postelí,
pomozte mi."
Popadli smrtelně bledého Heinze i s lůžkem a manévrovali z pokoje na
chodbu a po schodech dolů. Z Hargova pokoje vykoukl onen střapatý chlapec, Franki Janszoon.
Gowery na něj mrknul: "Jak se daří našemu technologovi?"
"Spí. Kam nesete Heinze?" zajímal se hošík. Slíva ho volnou rukou podrbal
v pačesech: "Běž za mámou, Franki."
"Hm," zapískal hoch flétničkovým hláskem," to byste mě mohli zítra
taky takhle nosit."
"Jasně Franki," zafuněl Kraťas, "to víš, že jo. Vzbuď nás na to v sedm
nula nula."
Mezi nimi a chlapcem byl zavedený nějaký zvláštní druh přátelství.
Místnost dole, jakýsi improvizovaný operační sál, páchla lyzolem,
chlórem a zahnívající krví. Chlapi přendali Heinze na stůl z
dřevěných desek, zakrytý sepraným prostěradlem.
"Něco tady po doktorovi zbylo," hrabal se Rudi Schinko v
přihrádkách sekretáře. "Budeš to chtít vyvařit, ne?"
"Bez obav," zarazil ho Gowery. "Všechno, co potřebuju,
nosím s sebou."
Sundal bezprsté rukavice, vysvlékl pončo - pod ním měl vojenské
řemení s brašničkami na spoustu potřebných věcí. Odháčkoval
řemení, brašničky rozložil na stůl a z jedné vyndal schránku s
injekcemi a ampulemi. Ve velké brašně s červeným křížem pak měl
skutečné chirurgické vybavení: pouzdro s lancetami, klíšťkami, svorkami.
Než si vyhrnul rukávy košile, Kraťas a Slíva stačili vykouzlit vřelou vodu.
Rudi Schinko vzadu v kůlně nahodil agregát na dřevoplyn a silná žárovka
nad stolem se rozzářila.
"Hej, Rudi, co to děláš!" houkl Gowery na Rudiho Schinka,
který se mezi sevřené rty zraněného Heinze snažil vecpat hrdlo
láhve se zlatavým obsahem.
"Chci mu dát napít kořalky," bránil se Rudi. "Vždycky se to
tak dělá."
"Dej to sem," zavelel Gowery nekompromisně a natáhl ruku.
Když do ní Rudi vtiskl láhev, pořádně si z ní loknul. "No, není
to špatné pití, ale pro vašeho kamaráda tady mám něco
případnějšího,"
Do injekční stříkačky natáhl obsah jedné z ampulí. "Morfium."
"Něco mi říká," poznamenal pak, "že bych si měl nechat
poslední dávku pro sebe... Napijte se taky, hoši, nebude to
pěkný pohled," podal Schinkovu láhev Slívovi.
Píchl zraněnému injekci a chvíli čekali, až anestetikum začne
působit. "Abych vám řekl pravdu," přiznal se, "mám sice doktorát,
ale z psychologie."
"To chceš říct," vyhrkl Kraťas, "že jseš doktor přes magory?"
"Ne. Přes magory jsou psychiatři... No, neboj se, pár

semestrů obecné medicíny jsem taky absolvoval."
Pak se dal do práce. Vyvařenou lancetou rozřízl tělo a
rozchlípenou ránu zasvorkoval. Prsty, které si předtím pečlivě
vydrhl ve vařící vodě a omyl v lihu, zasunul dovnitř.
"Tak bacha, hoši, teď musím odhrnout bránici a tady obejít
játra. Trochu tvrdá na dotek, řekněte Heizovi, až se probere,
ať radši s alkoholem přibrzdí... Má kliku, šíp projel mimo.
Hrot narazil na žebro a naštípl ho, ale to nic není. Horší je, že
pak začal cestovat, trochu výš..."
To už měl v ráně ruku až po zápěstí. Citlivými bříšky prstů
cítil chvění vnitřních orgánů, pružné blány, rýhované svalstvo.
Do očí mu stékal pot. Temná, neokysličená krev líně
odkapávala na stůl.
Bylo to teď - anebo nikdy. Cítil odpor Heinzova těla, svíralo se,
nechtělo ho pustit dál. Pak jeho nehet brnkl o něco tvrdého.
Něco jako kost, ale žádná kost tam být nemohla.
"Tady ho mám!"
Opatrně vytáhl ruku a omyl předmět v horké vodě. Tenoučký,
průsvitný pazourkový lístek s postranními zářezy, ostrý
jako břitva.
"Teď rychle, musím ránu vydezinfikovat a pak zašít. Líh...
díky. A teď tu jehlu a nit... Ti vaši okcianové nikdy nepoužívají
šípy z luku?"
"Nikdy," vypravil ze sebe Slíva. "Mají na házení šípů taková udělátka."
"Vrhače," napověděl Kraťas.
"Všiml jsem si," říkal Gowery, zatímco šil, "několika věcí.
Okcianové nám nastavili do cesty rozbité vozy. Proč prostě neskáceli nějaké stromy?
Těma pazourkovýma sekerama to jde. Ne
zvlášť dobře, ale jde to. Sám jsem si to vyzkoušel v rámci výzkumu
využitelnosti přírodních materiálů. Přes skácené stromy bychom
se nedostali. Za druhé. Neútočili na zvířata. Vždyť přece stačilo
pozabíjet volky a byli jsme mimo mísu, nebo snad ne?"
"Okcianové nemají nic proti našim volkům," řekl Kraťas.
"Utočí na lidi."
"To je zajímavý názor..." zamyslel se Gowery, zatímco zadrhával
poslední uzlíky režné niti.
"Tak, hotovo. Váš Heinz by měl zůstat týden v posteli. Pokud
se to nezkomplikuje, mohlo by to stačit. No, snad tu pár dní
zůstanu a dohlédnu na něj."
"Doktora tady určitě potřebujeme," kývl Rudi Schinko.
"Mohl bys tu zůstat alespoň do té doby, než sem z Rigy přitáhneme dalšího."
"Hm, to asi nepůjde. Doktora dělám jen na vedlejší pracovní
úvazek. V první řadě jsem vyjednavač a teď mě zrovna úkoluje
Oggerd."
"Oggerd se zítra vrací do Rigy," podíval se na něj Rudi Schinko úkosem.
"Hleďme hleďme," podivil se Gowery. "To řekl Oggerd?"
"To rozhodl plukovník Janszoon," vysvětlil mu Rudi. "O
tobě nepadlo ani slovo. Ale jako felčar se tady budeš mít určitě dobře"
"No to se podívejme, kdo to tady rozhoduje," roloval si Gowery
rukávy košile dolů. "Na to se musím Oggerda hned dojít zeptat."
"Oggerd obhlíží pevnost," zarazil ho Rudi Schinko. "Těžko
ho teď potmě budeš honit. Pojď s náma radši dopít tu flašku."
"Po náročném dni," kývl Gowery, "jedna sklenka neuškodí.
Nebo dvě. Chlapi, vezměte maroda a šoupněte ho zpátky na
pokoj. Pak si můžeme udělat mejdan."
Zatímco Slíva a Kraťas odnášeli Heinze z operační místnosti,
vedl Rudl Schinko Goweryho do jiého domu (měl stejné parametry
jako lazaret), do ubikací vyhrazených doprovodu konvojů.
Rudi Schinko zapálil lihovou lampu a kývl ke skříňkám v koutě:
"Támhle zůstaly věci po Kriffovi. A Po Rendovi Gee, Riku Vancovi a dalších.
Nečekal jsem, že to vezme takovýhle obrat... Bral
jsem okciany jako protivníky, ale oni jsou silnější než my."
"Nepřeceňuješ je trochu?" nadzdvihl Gowery obočí.
Posadili se na kavalce a Rudi mu pověděl o skleněné kouli,

obroušené do plošek, která se, když na ni zasvitne slunce, změní
v zápalnou bombu.
Gowery soustředěně poslouchal, jen občas se zeptal na nějakou podrobnost.
"Tohle je záležitost pro Hala Harga," řekl pak. "Ten by nám
k tomu pověděl víc... Jenže ho praštily do hlavy a je bez sebe.
Celé mi to teď připadá mnohem záhadnější. Někdo se pokouší
kolonii zničit. Proč zrovna takhle? Má to nějaký smysl?"
Možná by byl pokračoval dál a došel k nějakým závěrům,
Jenže v té chvíli přišli Kraťas a s nimi další jezdec ze
Schinkova oddílu, který se vyznačoval plavými vousy a tváří
zbrázděnou dolíčky po toxické dermatitidě.
Všichni to byli vysocí štíhlí, pětadvacetiletí chlapci o hlavu
vyšší než jejich velitel Rudi Schinko, dokonce i Kraťas, který
zřejmě dostal přezdívku podle rozměrů nějaké skryté části svého těla.
Ze staré party zbyli tři, raněný Heinz byl čtvrtý a kapitán
Schinko pátý. Poslední z nich teď ležel kdesi v pralese.
Chlapi přinesli chleba, pořádný kus masa, dvě láhve pálenky
a několik nepříliš čistých skleniček. Několika větami
se zmínili o tom posledním, který dnes zahynul při šarvátce s okciany.
Ačkoliv to nedávali najevo, byli jeho smrtí otřeseni.
Posadili se k dřevěnému stolu, jedli a pili. "Špatný zprávy,"
řekl pak vousáč. "Průser, starej to chtěl před tím riderem
ututlat, ale stejně se to provalilo. Takže to klidně můžu říct
i před naším novým přítelem."
"To, že utekl doktor, už víte. Celá pravda je ale ta, že zdrhlo
přes šedesát lidí. Pamatujete na toho roztlemenýho lajtnanta
Waltera Vránu? Tak ten to zorganizoval. V první vlně šel on,
dva frajtři, hokynář i jeho panička, pár dalších lidí a právě
ten doktor. Dvanáct jich bylo. Měli to dobře naplánované, na jejich
útěk se přišlo až za dvanáct hodin. Jenže pak začala panika a
kdekdo zamířil ke kopečkům. Starej prej běsnil jako šílenec.
Sehnal dohromady všechny bojeschopný lidi a vyrazil je honit.
Většinu z tý druhý vlny dostal, přivedl je zpátky, dost lidí prý
ale zůstalo v lese jako žrádlo pro ptáky. Chápete? Starej je
nechal postřílet. Chlapi i ženský."
"Sakra," trochu pobledl Schinko. "Teď už chápu, proč se chce toho
ridera zbavit."
Chvíli mlčeli a pokoušeli se to strávit. Hromadná dezerce,
stíhání uprchlíků a popravy bez soudu, to už bylo hodně silné kafe.
"Pěnkavko," otočil se pak Slíva k heroldovi. "Ty jsi hlava študovaná.
Co ty si myslíš o těch okcianech? Co jsou vlastně zač?"
"Ozvěna," usmál se Gowery.
"Cože?"
"Spíš by ses měl zeptat ozvěna čeho. Ozvěna atlantické civi-
lizace. Ozvěna bývalé Evropy."
Pořádně se napil zlatavé tekutiny z umatlané sklenice. "Hele,
já teorii ozvěny nevymyslel, já ji jenom dávám dál. Ozvvěna je
název pro všechny nežádoucí pozůstatky atlantické civilizace -
pro úložiště popela z jaderných elektráren, pro krasové jeskyně
nacpané jedovatými odpady. Ozvěna jsou i stará minová pole."
Kraťas kývl. "Jo, to máš pravdu. Jdeš si kliďánko lesem a najednou ti
pod nohama vyskočí stará šrapnelka, zaprská a nasype ti do kožichu hrst plastikových kousků."
Ostatní přikyvovali - každý už slyšel o nějaké takové
příhodě. Po téměř třech stovkách let byla většina min vyhaslá,
ale stávalo se, že nějaký kvalitnější výrobek přečkal staletí a zachoval
se přesně tak, jak to líčil snědý jezdec. "A jak to souvisí s okciany?"
"Mutace. Nejspíš tu byly za druhé energetické použité nějaké speciální bojové látky."
Rudi Schinko nesouhlasně zavrtěl hlavou. "Ty jsi přecece okciany viděl.
Jak můžeš tvrdit, že jsou to mutovní lidé?"
"Já přece netvrdím, že jsou to potomci lidí. Mutovat může kdeco!"
"Hele," zeptal se Slíva, "to mi připadá za vlasy přitažený.
Tomu neuvěřím."
"Napadá mě ještě jedna možnost," přitakal Gowery jeho pochybám.
"Utajené vojenské technologie. Něco, co tu zbylo po druhé energetické."

"Myslíš, že nějaká armáda vymyslela takovéhle jako bioroboty?
Nebo zvířecí mutanty?" upřesňoval černý čahoun.
"Nevím. Já nevím přesně jak to je, jenom si myslím, že je to takhle nějak."
"Vyčerpávající odpověď," zahučel Slíva. "Druhá energetická,
tou to všechno začalo."
"Spíš skončilo," přidal dolíčkovaný vousáč. "Při druhý energetický
šlo všechno do hajzlu, celej ten svět, ve kterým se žilo tak dobře."
"Já nevím," nesouhlasil s ním Gowery. "Já mám spíš pocit, že
druhá energetická byla jen taková tečka za vším, šlehačka na
dortu. Válka o energii, o zbytky uhlí a nafty."
"Díváš se na to špatně, Pěnkavko," odporoval Slíva. "Druhou
energetickou přece nikdo nechtěl. Velmoci už dávno měly v rukávu
tyhlety alternativní zdroje energie, stačilo jen začít je
pořádně využívat. Druhá energetická byl jeden velikej omyl."
"Tohleto vás učí v politickým školení?" zakřenil se Gowery.
"A vy tomu věříte? Kde jsou teď ty vaše alternativní zdroje?"
"Technologie se ztratily," řekl přesvědčivě Rudi Schinko.
"Za války zemřely miliardy lidí, byly zničený města a s tím se
ztratily i technologie alternativních zdrojů. Ale jednou je
císařští čarodějové znovu objeví a pak... to bude jako dřív.
Jako tenkrát."
"Možná," kývl Gowery. "Možná to tak bude."
Byli to sympatičtí, stateční chlapi a nebylo by fér, kdyby jim
předváděl, o kolik je chytřejší. Nebo spíš informovanější.
Pak zase chvíli jedli chleba s masem a zapíjeli ho kořalkou.
"Ten rider," dodal si odvahy jezdec s poďobanou tváří, "ten
Orlosup - znáš se s ním dobře?"
"Jsem s ním asi tři roky," pousmál se vyjednavač. "Dá se říct,
že jsme se docela spřátelili."
"Já už o něm slyšel," nedal si pokoj vousáč. "Nebylo to nic pěknýho."
"Ale," vzhlédl Gowery. "A copak jsi slyšel?"
"No, že ten, ten Oggerd je be skutečnosti kyborg. Člověk,
kterému k mozku připojili ty... takové ty... ovladače..."
"Mikroprocesory?" napověděl mu Gowery. "No, to jsem slyšel
taky. To se o Oggerdovi povídá."
"A je to pravda?"
"Já nevím," usmál se muž v ponču. "Já nevím."
Ještě asi půl hodinku s nimi seděl, poslouchal jejich řeči o lidech,
které neznal a o událostech, které se ho netýkaly. Pak vstal,
poděkoval za večeři a lehce opilý odešel vyhledat svého přítele.

5.

Nezdálo se, že by si na Oggerda někdo vzpoměl s večeří a on nevypadal,
že by mu to vadilo. Ve světle lihové lampy listoval v tlusté, v kůži
vázané a ručně psané knize. Vzhlédl, když Pěnkavka Gowery bez
zaklepání vstoupil.
"Co to máš?" kývl Gowery ke knize. "Pracovní deník kolonie?"
"Mhm," přitakal rider. "Jak to vypadá s Hargem"
"Spí. Půjdu k němu a ustelu si tam. Jen jsem se zaskočil podívat,
jestli ti něco nechybí."
Oggerd neřekl tak ani tak. Gowery došel k oknu a z výšky druhého
nadzemního podlaží se podíval ven. O padesát metrů dál
hlučela kantýna, lucerny před ní osvětlovaly dřevěné chodníčky
a rozježděné bláto. "Půjčíš mi ten deník?"
"Je to utajovaný materiál," nesouhlasil Oggerd.
"No tak, Oggie, já si z toho přece nechci dělat vlaštovky."
Přešel ke stolu, sedl si na něj a vytáhl zpod ponča dva chleby,
mezi nimiž byl založený pořádný kus masa. Podal to Oggerdovi
a zároveň vzal z jeho pravice deník kolonie. Oggerd se nesnažil
mu v tom zabránit.
Gowery listoval stránkami. "Oggie - víš co hledám? První
zmínky o okcianech. První náznaky. Jak jsem toho plukovníka
poznal, řekl bych, že na začátku chtěl potíže ututlat."
"Je to tam," řekl Oggerd netečně. "Je to tak, jak říkáš. O okcianech

se ví, nebo tuší, už dost dlouho." Byla to olympiáda ztracených snů.
Místo pro postavení pevnosti bylo vybráno podle spektrografických snímků, provedených ze zepelínu. Na bezejmenné říčce, později nazvané Nudle, byla postavena bezejmenná pevnost, později nazvaná Holztürme, Dřevěné věže.
První dva roky života kolonie ve stínu dřevěných věží byly přímo idylické. Kolem hluboké lesy, půda, čekající na osvobození od kořenů stromů a dychtící po osivu. Žádní domorodci, ani přátelští, ani nepřátelští. Kolem ústřední pevnosti vyrostlo obvyklé městečko, asi osmdesát typizovaných dvoupodlažních domů a k tomu nějaké ty kolny, sklady, sýpky, stáje, chlévy.
Tisícovka lidí si myslela, že tu našla svůj soukromý ráj a od teďka až do smrti budou žít šťastně, oni, děti jejich dětí a tak dále. Žádní domorodci? Samozřejmě že ne, ale okcianové se přece objevili až rok a půl po zahájení kolonizace. Stejný čas pak trvalo zjišťování, co jsou vlastně zač. Gowery narychlo prošel posledních pár stránek.
"Tady něco chybí. Zápis o hromadné dezerci a popravách bez soudu."
"To tam chybí," kývl Oggerd. "Vezmu ten deník sebou do Nové Rigy. Je to důkaz proti plukovníkovi Janszoonovi."
"Poslyš - my zítra ráno odjíždíme?"
"Zřejmě. Podle toho, jak bude vypadat Hargo."
"Oggie," podíval se vyjednavač riderovi do očí. "Něco mi na tom nesedí."
"Mhmmm?"
"To slovo. Okcianové. Před týdnem jsem ho viděl napsané v nějakých lejstrech v Nové Rize. Píše se o-c-cianové. S dvěma cé. Chápeš?"
"Mhmmm... ne."
"To slovo nevymyslel nikdo odsud. Tohle jsou všechno lidi od baltského pobřeží a neznají pořádně ani spisovnou germánštinu. To slovo - okcianové - mi zní románsky. Vymyslel ho někdo jiný. Bylo už připravené."
"Myslíš, že nám nedali všechny informace?"
"Myslím. Někdo si nás testuje jako krysy v labyrintu, tebe i mne... Možná ale, že někdo z nás tří ty informace dostal. Já je neznám. Ty ano?"
"Ne. Takže zbývá Hargo-"
Zvenčí se ozval křik. Oba vyskočili, Oggerd ze židle a Gowery z desky stolu a hnuli se k oknu. Z kantýny tam venku se vyvalilo ječící, peroucí se klubko. Dvě nezřetelné postavy se ve slabě nasvícené tmě kopaly do kolen a do slabin, rvaly se za dlouhé vlasy a mlátily do sebe pěstmi, na nichž se leskl kov boxerů.
Dav čumilů rváče roztrhl a oplzlými výkřiky je uklidňoval.
"Všiml sis, Oggie?"
"Ano. Obě to byly ženy."
"Jistě. Ženské. Dvě kolonistky, které sem přijely pečovat o pole, starat se o dům a rodit děti. Nedovolili jim mít děti. Teď jsou pole zpustošená přízraky a ony vědí, že tohle je konec. Konec kolonie. Čeká je jen hladová zima a pak nejspíš evakuace a návrat do Fríska, Pruska nebo Nederlandu... Ne, ony se nechtějí vrátit do fabrik a chudinských čtvrtí, proto přijely sem, aby byly svobodné. Jenže plukovník Janszoon je nedokázal ochránit. S touhle kolonií je konec, já to cítím. Rád bych se mýlil, ale jestli to tady neskončí vzpourou, tak vrátím diplom z psychologie. Proč se nás chce plukovník Janszoon tak usilovně zbavit? Ty bys dokázal zastavit místní lidi, až ho půjdou pověsit. Ty ano, on ne."
Oggerd jen nepatrně zavrtěl hlavou na znamení, že ho tyhle záležitosti nezajímají. "Jdi spát, Pěnkavko. Je skoro půlnoc a zítra vstáváme brzo."

Druhý den: Janszoonovi

1.
Chladné svítání rozjasnilo oblohu kolem půl páté. Tou dobou také přišla Oggerda vzbudit služba, ale on byl připravený

a mohl vyrazit hned. Dole na dvoře jej očkával plukovník Abel Janszoon, tvář měl bledou, úzkou a vousy na ní vypadaly jako nakreslené. Kolem postávalo pár dalších vojáků se záhyby polštářů vytlačenými na obličejích. Byl tam i Gowery, ruce pod pončem zastrčené co nejhlouběji do kapes kalhot z černé kůže. I kapitán Schinko byl přítomný, nerudně se díval zpod přivřených víček.
"Je čas," řekl plukovník Abel Janszoon, "abyste vyrazili. Čím dříve dostane Nová Riga informace, tím lépe."
Oggerd se podobal nahrubo vytesané soše. Jen ústa se mu pohnula, když zopakoval včerejší Goweryho úvahu: "Dva, nebo tři dny, plukovníku, a zdejší lidé se vzbouří. Vy je nezastavíte, ale já bych to dokázal. Pošlete do Nové Rigy Schinka."
Plukovník Janzsoon neměl poslední dobou nervy úplně v pořádku. Při prvním náznaku odporu okamžitě vybuchl: "Rudi se už nejméně pětkrát snažil hlavounům v Neue Riga vysvětlit, o co tady jde - a nestačilo to. Vás poslali a vy jim to musíte překoktat sám."
Pak trochu zvolnil: "Možná byste ty lidi tady zastavil, možná. Ale dokážete pochopit, že mně nejde o můj mizerný, pitomý život, ale o kolonii? Třeba se to povede a do tří týdnů sem napochoduje armáda a doveze vozy s potravinami. Pokud to našim lidem podám takhle, dokážu je udržet na uzdě."
Oggerd natočil oči k heroldovi: "Jak je s Hargem?"
"Spí. Má lehčí otřes mozku. No, už je to čtrnáct hodin, co ho praštili a kdyby měl vnitřní krvácení, tak už bychom to věděli. Kritickou dobu jsme překonali. Asi to nebude tak zlé, ale musí ležet, s tím nic nenaděláš."
"Váš technolog samozřejmě zůstane tady," vpadl do hovoru plukovník. "Až se probere, může nám nakreslit nějaké pořádné zbraně, my už je dokážeme sestrojit. Slyšel jsem, jak čaroděj markýze Elmera Denkmala sestrojil zvukové dělo z pomůcek, které najdete v každé dílně... Majore, vy půjdete sám, já vám dám tři vojáky. Doktor i technolog zůstanou tady!"
"Jednu věc jsem vám neřekl," ozval se Oggerd. "Cesta do Nové Rigy je zatarasená." Pak vyprávěl o včerejším kácení stromů, při kterém kdosi místo sekery použil energetické výboje.
Tak nějak to zapadalo do všeho ostatního.
"Okcianové budou číhat u záseků," dokončil vyprávění.
"Já a Gowery bychom se probili, ale neprojede tam vůz, na který bychom uložili Hala Hargo."
Abel Janszoon pochopil, že se Oggerd se svého brýlatého skrčka nevzdá, že technologa prostě neopustí. Vlastně mu Oggerd nahrál na smeč.
"Majore, je bezpodmínečně nutné, abyste zprávu do Nové Rigy doručil vy. Teprve vaše podání bude mít tu pravou vážnost, nikomu z nás ostatních šéfové neuvěří. Je ještě jedna cesta do Nové Rigy. Naprosto bezpečná. Vede přes vrchovinu. Postavíme smyk, zapřáhneme do něj mulu a uložíme na něj vašeho technologa, když ho musíte mít s sebou..."
Až do této chvíle postupoval plukovník Janszoon přísně logicky. Bylo to tak. Nějakému Rudi Schinkovi by v Rize nepopřáli sluchu - Oggerd byl přece jen jiná váhová kategorie. Jenže pak plukovník Janszoon ukončil řeč slovy: "Vezměte si svého mrňavého technologa... Přiberete s sebou i mého syna a moji manželku."
Jako první to pochopil Gowery: "Ajajaj! Tudy na to! Křivdili jsme mu, Oggie, on se nás nesnaží zbavit. Jen chce odeslat do bezpečí svoje děcko."
Ze dveří vyšla na dvůr černovláska, která včerejšího dne ošetřovala Hala Harga. Vypadala jako křehká panenka v příliš velké kožené bundě s límcem lemovaným kožešinou, vyzdobené na švech třepením. Pro jízdu v sedle byla oblečená do modrých bavlněných kalhot a jezdeckých holínek. Klučina, kterého vedla za ruku, se zvědavě rozhlížel. Všechno ho zajímalo.
Oggerd mlčel.
"Nedělej to, Oggie," řekl Gowery. "Neber to. Ženská¨v partě - to nikdy nedělá dobře."
"Majore..." vyhrkl Abel Janszoon, znělo to prosebně. Pak už

neřekl nic, asi neznal slova pro podobné příležitosti.
Oggerd si důkladně prohlédl ženu i chlapce. Nejde o nic jiného," řekl pak, "než o bezpečí vaší rodiny. Říkáte, že cesta přes vrchovinu je bezpečná?"
"Jistě," vyhrkl plukovník ulehčeně. "Absolutně. Jinak s vámi neposílal. Daria kus cesty zná - jezdívali jsme tím směrem lovit."
Oggerd přikývl. "Řekněte svým lidem, plukovníku, ať udělají smyk a zapřáhnou do něho nějakého klidného koně. Až bude hotový, naložíme na něj Harga a vyrazíme."

2.
Mapa, kterou si Oggerd před misí do Pobaltí opatřil, byla překreslovanou kopií slepených leteckých snímků. Gowery mu do ní pastelkami domaloval modrou barvu řek a červené linky přístupových cest ke kolonizačním městům.
Byla tam Nová Riga, rozložená po obou březích Nyemenu tak hluboko ve vnitrozemí, kam až byl Nyemen splavný. Pak už jen lesy, jezera, bažiny. Původní snímky byly pořízeny před dvaceti roky ze zepelínu, a rozsah Nové Rigy na mapě byl proti současnosti třetinový. Při slepováním snímků došlo k deformování zobrazovaného území, přesto byla tahle mapa tím nejlepším, co si mohli sehnat.
Jistě, existovali celé atlasy, které zbyly po atlantické civilizaci - barevné, precizní, podrobné a v měřítku, jaké si jen mohl kdo přát. Jenže od dob druhé energetické se obličej světa změnil: řeky si našla jiná koryta, mořské dno se tu a tam vyboulilo nad hladinu, pevnina se roztrhala do hlubokých údolí. Kulturní krajina, protkaná statisícem dálnic, silnic i vedlejších cest zpustla, zarostla trávou, stromy. Lesy se změnily ve stepi a stepi v pouště. Z dřívějších pouští se stalo cosi velice podobného snímkům Měsíce a Marsu. A města... co se stalo s městy?
Většina měst se změnila v radioaktivní trosky, nebo byla prostě jen opuštěna. Zpustla a zarostla lesem. Pokud se zachovala jména měst, patřila teď jiným lidským sídlům, vybudovaným někde poblíž - to byl příklad i Nové Rigy, vystavěné několik set kilometrů od Rižského zálivu.
Existovaly i výjimky - města, která zůstala taková, jako kdysi. Pěnkavkou Gowerym hluboce otřáslo, když cestou do Pobaltí zahlédl z paluby trajektu místo s pohádkovým jménem Kaliningrad. Někdo si na něm vyzkoušel horkou jadernou bombu. Takzvaná horká j-bomba byla kdysi zbraní, vyznačující se především tvrdým zářením. Tlaková vlna byla směšná, tepelná a světelná vlna zanedbatelné. Jenže záření bylo maximální.
Gowery viděl Kaliningrad na vzdálenost pěti kilometrů, v šeru si ho prohlížel dalekohledem. Město zůstalo nedotčené. Lesy reznoucích jeřábů za několik kilometrů dlouhou nábřežní zdí se podobaly hřbitovu divné sekty. A všechno to světékovalo. Město zůstalo čisté, neudržela se tam ani plíseň, ani tráva, ani ten nejmenší mraveneček. Stačilo počkat dalších pár století, až radioaktivita vyzáří. Ti, kteří pak budou žít poblíž, se rovnou mohou nastěhovat. Kaliningrad je pro ně připravený.
Skláněli se nad mapou - Oggerd, Gowery a Rudi Schinko, plukovníkova žena Daria i malý Frank. Z Nové Rigy se jako pařát zombie natahovalo do vnitrozemí pět červeně označených cest. Každá z těch cest byla malým technickým zázrakem - rovná, zpevněná štěrkovou drtí, široká deset metrů a dokonce i odvodněná rigoly, Ta nejkratší, mířící so Malého Vestfálska, měřila sto kilometrů. Mezi Novou Rigou a Dřevěnými věžemi byla vzdálenost dvakrát delší. Za příznivého počasí ji konvoj urazil za čtyři dny. Pokud napadl sníh či nastaly deště, zůstaly Dřevěné věže od Nové Rigy odříznuté stejně spolehlivě, jako by nebyly pozemskou kolonií, ale městem na oběžné dráze. Císařství vrhlo do znovuosídlení Pobaltí ohromné prostředky.

Tohle bylo území téměř nedotčené důsledky druhé energetické (samozřejmě
s výjimkou takových míst jako byl Kaliningrad). Příhodné podnebí,
téměř žádní domorodci. Úředníkům v Bornnu,
hlavním městě Císařství, znělo slovo Pobaltí velice
libozvučně - bylo v souladu s tisíciletou tradicí Drang nach
Osten.
Nezanedbatelným, i když skrytým důvodem zájmu o Pobaltí
byl strach z Ruska, v historii nespolehlivého spojence i strašného
nepřítele. Existuje ještě Rusko? A pokud ano, nesílí
příliš? Děs z toho, že jakýsi pohrobek Ruska sáhne po Pobaltí
Jako první, akceleroval conquistadorské záměry Bornnu.
Rudi Schinko se zahloubal nad mapou. "Tuhle, severovýchodně
od nás, Je Fuchsnacht. Přímou čarou není od nás vzdálený
ani sto kilometrů, ale ale takhle rovně přes prales nikdo neprojde."
Fuchsnachtlager, Liščí nocleh - to byla posměšná přezdívka
sesterského kolonizačního města. Z Rigy vycházela jediná červená
čára, která se posléze (v místě případně nazvaném Rozcestí)
rozvětvila - jihovýchodní část vidličky vedla do
Dřevěných věží a část položená spíše k východu mířila do Liščího noclehu
Rudi Schinko pokračoval: "Půjdete jihovýchodním směrem. Pro
jistotu s Vámi pošlu Slívu, aby vás vyvedl z pralesa. Zítra vyjdete do
stepi. Pokud bude jen trochu slušná viditelnost, uvidíte vrchovinu."
"Jmenuje se ta vrchovina nějak?" zeptal se Gowery.
"Na starých mapách nějaké jméno má," pokrčil rameny Rudi
Schinko. "My jí říkáme proste vrchovina. Ostatně Daria zná
cestu až k ní a taky ví, že vršek, podle kterého se budete orientovat,
se jmenuje Tanečník. Je to tak, Dario?"
"Jistě, až tam to znám," přitakala plukovníkova žena.
"Dobře. Projdete vrchovinu jižně od Tanečníka. Vrchy jsou
porostlé Jen řídce, průchod by vám neměl dělat problémy. Až
budete mít Tanečníka za zády, to znamená na západě dáte se
stepí přímo na sever. Narazíte na cestu do Fuchsnachtu, v těchhle
místech vede souběžně s okrajem lesa a nemůžete ji minout.
Do Fuchsnachtu byste pak dorazili za dva dny, ale vy se vydáte
na opačnou stranu a do Rigy dorazíte za tři, čtyři dny."
"Jak. dlouho půjdeme přes vrchovinu?" zeptal se Oggerd.
"Asi čtyři dny. Vypadá to sice jako krátká vzdálenost, ale
některé úseky budete muset jít pěšky a koně vést. Ode dneška
za týden můžete být v Rize."
"Zkratka je sice delší, ale zato méně pohodlná," zašklíbl se
Gowery. "Ztratíme dva až tři dny."
"Ve vrchovině nejsou... okcianové?" zeptal se Oggerd.
"Ne, pane majore. Tam jsme je nikdy nepotkali."
"Proč?"
"Cože? Jak to myslíte, pane?" znejistěl Rudi.
"Proč tam nejsou okcianové? Proč nejsou ani v lesích mezi
kolonií a vrchovinou?"
Rudi Schinko jako by se trochu přikrčil. "To opravdu nevím
pane, ale máte pravdu, je to zvláštní. Čekal jsem, že se na to zeptáte.
O tom, proč okcianové směrem k vrchovině vůbec nejsou,
už jsme se tady dohadovali nejméně stokrát. Někteří z nás si
myslí," ztišil hlas, "že ve vrchovině je něco, čeho se okcianové bojí."
"Bojí?"
"Ano, pane. Něco, z čeho mají okcianové strach."
Gowery vyprskl v neveselém smíchu: "To jsi nás ohromně
uklidnil, Rudi. Čekám jen, až řekneš, že cesta tudy je bez nebezpečí,
ale občas se tam některé výpravy beze stopy ztrácejí."
Rudi Schinko se nešťastně rozhlédl: "Jak to víš?"
"Nevím nic. Jen jsem to tak plácnul. Ale ty povídej."
"To bylo před dvěma rokama, tehdy ještě nebylo po okcianech
ani potuchy. Zvěř byla rozplašená a lovci zacházeli do
okolí dál a dál. U vrchoviny lovili rádi, tam není prales, ale step.
No - a jednou tam vyrazila lovecká skupina, celkem šest lidí.
Nevrátili se. Za dva týdny se je vydala hledat jiná parta. Z těch

se vrátil jenom kuchař, a to proto, že neodešel z tábořiště. Říkal, že parťáky sledoval celý den dalekohledem jak nahánějí jelínky pod Tanečníkem. Pak se mu zdálo, že mají zvěře dost a že se vracejí. Čekal na ně celou noc a celý další den. Něco mu prý ale našeptávalo, aby je nechodil hledat... Už jsme je nikdy neviděli, ty první, ani ty druhé. Další rok a půl byla vrchovina zakázaná a cesta tudy se otevřela až po tom, co se zjistilo, že tím směrem okcianové prostě nejsou."
"To jsi nás tedy ohromně uklidnil, Rudi."
Pak si Gowery vzpomněl na něco důležitého, alespoň důležitého pro něj. "Mám pro tebe úkol, Rudi. Pro tebe osobně."
"A ten zní?"
"Postaráš se o moji klisnu. Dohlédneš, aby měla dost píce, obávám se, že krmit ji ovsem by tady byla zbytečná provokace. Hlavněj jí dávej hodně pít. Tady ti dám jodovou tinkturu, natírej jí rány po šípech. Kdyby se vzpouzela, tak na ni mluv, ona to má ráda. A postarej se taky, ať má dost pohybu..."
Rudi Schinko ho sledoval s rostoucím údivem. "Nepřeháníš to trochu, Pěnkavko?"
"Proč myslíš, že to přeháním?"
"Vždyť je to jenom kůň."
"Já vím," kývl Gowery. "Kůň je jenom kůň. Ale k tomuhle mám vztah. Postaráš se o ni a dovedeš mi ji do Rigy?"
"Vykašlal bych se na to," odplivl si Rudi, "starat se o nějakou herku. Ale pro tebe to udělám."
"Díky," kývl Gowery.

3.
Smyk pro čaroděje byl dokončený v půl desáté - dvě dlouhé tyče, překřížené nad nákladním sedlem šedivé muly. Jejich přední konce trčely mule šikmo přes hlavu, zatímco hlavní délka směřovala dozadu a se zemí svírala úhel asi třicet stupňů. Vzdálenost obou konců při zemi byla něco přes metr. Plocha, vymezená tyčemi byla vypletena popruhy a na ně šetrně uložili vyhublého čaroděje, zabaleného do pokrývek. Stále spal.
Před odjezdem si dopřáli časný oběd. Daria Janszoonová pak vysedla na hřbet plavého hřebce. Oggerd se vysoukal do sedla vraníka - na cestu se dooblékl do svého plastikového pancíře, ze kterého odepnul mohutné ramenní kryty, takže vypadal celkem civilně. Nad levým ramenem mu trčela rukojeť řezáku. Prosto-vlasý, protože přilba včera praskla při nárazu balvanu, stejným způsobem byla zničena i jeho puška. Vyzkoušel, zda jde ze sedlového pouzdra hladce tasit karabina s remingtonovým závěrem, kterou dostal od plukovníka. Abel Janszoon nabízel zbraň i Gowerymu, ale ten ji odmítl. Zato Daria měla před sedlem pouzdro na velký revolver ráže 9.26 mm. Ostatně - podle jakéhosi nařízení měly všechny pistole, revolvery i pušky v koloniích stejný kalibr a používaly se do nich stejné náboje.
Plukovník Janszoon se chladně rozloučil se svou ženou, ale o to vřeleji objal chlapečka. Pak ho podal do náruče matky a oči měl vlhké. Gowery se zavrtěl v sedle hnědého klusáka, kterého mu půjčili, a trhl opratí muly. Vyrazili. Gowery první, za ním mula se smykem, pak Daria s chlapcem, Slíva, vedoucí naloženého zásobního koně a nakonec Oggerd. Velitel má být při útoku první, na útěku poslední. A tohle se až příliš podobalo ústupu.
Přejeli pásmo spálených, zničených polí a našli stezku. Prales je znovu pohltil. Tohle už nebyla cesta vyměřená geodety, natažená co možná nejpříměji, srovnaná a upravená několika četami dřevorubců a kopáčů. Vznikla intuitivně a vyšlapali ji lovci i oddíly ostrahy, vracející se do Nové Rigy přes vrchovinu. Kličkovala, protože obcházela skupinky dubů, bažiny i jezírka, stále však mířila zhruba k jihovýchodu a byla dostatečně široká, aby po ní projel smyk s bezvládným čarodějem.

Oggerd po celou cestu nepromluvil ani slovo, ale on se tak choval vždycky. Daria občas prohodila pár vět se Slívou. Nakonec si chlapečka před sebe posadil Schinkův harcovník a tiše, vážně s ním rozprávěl. Gowerymu se zazdálo, že konečně pochopil, jaké vztahy mají jezdci Rudiho Schinka s Janszoonovou rodinou.
Plukovníka respektovali, protože on s nimi jednal jako se sobě rovnými. Daria byla něco jako jejich sestra a malého Frankiho brali jako nejmladšího bratra. Bylo zvláštní, jak jsou muži ze Schinkovy party Abelu Janszoonovi oddáni, zatímco pro kolonisty představoval plukovník zosobnění ďábla. Proč? Vysvětlení našel Gowery až po dlouhých úvahách: Abel Janszoon byl dobrým vojákem a skvělým velitelem. Jako hospodář, ekonom, soudce a vůdčí postava kolonie se však prokázal jako naprostý břídil.
Později malý Frank zmalátněl, Slíva jej opřel o svou ošoupanou neprůstřelnou vestu a držel silnýma rukama, zatímco hošík podřimoval. I Gowery upadl do polospánku, kombinovaného se zvláštní optimistickou náladou - tu míval vždycky, když se ho někdo pokusil zabít a nepodařilo se mu to.
Okcianové, přemýšlel mezi jednotlivými vlnami dřímoty - co jsou vlastně zač ti pololidé a polozvířata? Proporcemi těla, zuby, drápy, huňatými kožichy se podobají jen a jen šelmám. Jenže, pohybují se po zadních nohách a předními dokážou používat nástroje. Umí se vzájemně dorozumět a sjednotit ke koordinované akci. Během jejich včerejších útoků si je částečně oklasifikoval. Medvěda, obra s konstitucí nejstrašnější šelmy mírného pásu, mezi nimi zahlédl jen toho jediného. Početní byli psi, útočili, vždy ve dvojicích či ve trojicích. Další snad vypadali jako velké kočky, ale ta podobnost už nebyla tak nápadná jako u předešlých dvou kategorií. Mutanti? Jistě, jenže tohle vypadalo jako cílená mutace. A jak s nimi souvisí optické zápalné bomby z neznámé hmoty a stromy kácené energetickými výboji?
Na sklonku dne dojeli na mýtinu, kde lovci i jezdci z ochranky obvykle nocovali. "Tady přespíme," oznámil Slíva "Zítra se rozdělíme, vy půjdete dál a já zpátky."
"Ošklivé místo," nasál vzduch Gowery. Povrch tábořiště byl vydupaný a zbavený trávy i přízemní vegetace. Po zemi se táhly křížem krážem stopy kopyt a paznehtů, otisklé do bahna, nyní vyschlého na kost. Na sto kroků kolem dokola byl prales prosmýčený, tráva a křoví spasené, dřevo menších stromků spálené v některém z velkých neohraničených ohnišť. Všude se válely odpadky - zrezivělé plechovky, kusy mršin drobných zvířat, někdy ještě potažené zplesnivělou kůží, plastikové obaly, kosti.
"Už chápu, jaké pocity mají," podotkl Gowery, když došlápl na olysanou zem.
Došel ke smyku a zjistil, že ležící technolog má oči doširoka otevřené.
"Haló, Haliku, jak se vede?"
Čaroděj se zazmítal v pokrývkách, ale nemohl se z nich vybalit, protože Schinkovi chlapci ho ke smyku přikurtovali.
"No tak, Haliku, už jsem u tebe," rozepínal Gowery přezky řemenů. "Ty jsi teda spáč. Musíš umírat žízní, tady máš, napij se," podal čarodějovi opletenou polní láhev.
"Kde to jsem?" pohnul Hargo okoralými rty.
"Mezi přáteli, hochu, mezi přáteli."
Čaroděj chytil čutoru rukama, podobnýma slepičím pařátkům, a lokal. Nepřestal, dokud nevypil celý její litrový obsah. Pak se namáhavě postavil a začal si rozepínat zválenou podvlékačkovou kombinézu.
"Přestaň! No ty ses tady snad zbláznil!" vyjel na něj Gowery. "Už takhle to tady smrdí jak na hospodským záchodě. Tak se pěkně obtěžuj a popojdi."
Technolog se na něj nejistě podíval a pak poslušně o odpajdal o kus dál.
Ohlédl se. "A co tady komanduješ? Co ty jseš vůbec zač?"
"A sakra!"

"Něco není v pořádku?" zabručel Oggerd.
"Nevím. Zdá se, že náš přítel čaroděj utrpěl amnézii. Ztrátu paměti... No, doufám, že je to jenom dočasné."
"Hargo!" postavil se Oggerd za záda čaroděje, který se soustředěným výrazem zbavoval své tělo tekutých škodlivin, "Víš, kdo jsem já?"
"Jo," zapískl střízlík. "Vy jste pan Oggerd, nečíslovaný prototyp. Byl jsem k vám přidělený."
"Nečíslovaný prototyp?" zamručel Oggerd udiveně. "Co to znamená?"
"To je služební tajemství," zajíkl se technolog. "O tom se nesmí mluvit. Mě tak hrozně bolí hlava... Nemáte náhodou někdo z vás acylpiryn?"
Všichni stáli kolem a s údivem sledovali Hargovo dlouhé a důkladné čůrání, dokonce i Daria. Čaroděj jim postupně pohlédl do tváří a zřejmě ho nejvíc zaujal šestiletý chlapeček. Otřel pravičku o trikovou kombinézu a natáhl ji k němu: "Já jsem Halgerd Hargo, doktor přírodních věd. Těší mě."
Clapeček ji stiskl svou malou ručkou. "Mě taky těší. Já jsem Frank Janszoon z pevnosti Dřevěné věže. Ty máš mít acylpiryn, když jsi doktor!" obvinil ho.
"Já... éé... nejsem lékař, chlapečku. Já vubec nikoho neléčím, i když bych to možná uměl. Má specializace je organická chemie a fyzika elementárních částic. Jestli chceš, můžeš se stát mým žákem. Ale až zítra, dnes mě bolí hlava, jak už jsem řekl."
"Tohle ti pomůže, Haliku," podal mu Gowery tabletu. Spolkni to a zase si lehni."
"Jak si přejete, pane." Hal Hargo vzal prášek, zapil ho a odškobrtal ke smyku. Svalil se na něj jako podťatý. Mula, kterou dosud nevypřáhli, polekaně zastříhala ušima.
"Čeká vás veselá cesta," pokrčil rameny Slíva.
"Každému co jeho jest," zašklíbil se Gowery. "On byl Halik vždycky tak trochu blázen. Dobře nám tak, měli jsme se ho zbavit už dávno, viď, Oggie?"
Oggerd jen zamručel a zadíval se na spícího technologa, schouleného na popruzích smyku do klubíčka jako malé dítě. Pak odstrojili koně i mulu a přes hlavy jim přehodili pytlíky s ovsem. Pro výpravu, odvážející Janszoonovu rodinu do bezpečí, se v pevnosti našlo zrní dost. Gowery a Slíva houběji v lese nasekali smrkové větve a na tábořišti z nich udělali lůžka, Daria došla k nedalekému prameni pro vodu a na lihovém vařiči uvařila kotlík fazolí. Najedli se do sytosti, dlouhý srpnový večer však ještě neskončil. Chlapec znenadání vytáhl ze svých věcí dvě pálky. "Kdo si se mnou zahraje beng-bing-ton?" rozhlédl se po přítomných.
"No tak, Franki," zavrtěla Daria hlavou. Všichni jsme unavení. Nechej nás odpočinout."
Ale Slíva už se zvedal. "Dej sem plácačku, bráško. Dneska ti natrhnu triko."
Pohodlně se uvelebili pod jedním z velkých stromů a dívali se, jak chlapec s dlouhovlasým blonďákem hrají, soustředěně a se zápalem. Lehký opeřený míček odpalovali vypletenými pálkami, Slíva se snažil přihrávat Frankimu a ten do míčku třískal ze všech sil.
"Nemělo by si to dítě radši lehnout?" zašklebil se Gowery na Dariu.
Se zkříženýma nohama seděla na rozloženém spacáku, v klíně rozevřenou kosmetickou taštičku. Lehkými doteky si vklepávala do tváří nějaký krém. Nejistě se na vyjednavače usmála. Byl to ten typ úsměvu, kterým žena prosí o ochranu.
Nedal jí pokoj. Ukázal na flakónky v kosmetické taštičce:
"To je to zboží, pro které krvácejí Rudiho chlapci?"
Nejistý úsměv byl vystřídán vyděšeným pohledem. "Já vím, že jsi proti nám zaujatý. Nebylo správné, že nás Abel poslal z kolonie do bezpečí. Ale pokus se pochopit zase keho. Abelovo největší životní, Holztürme, se mu sype pod rukama."
"Nejsem proti tobě zaujatý," rozšířil Gowery svůj úsměv ještě víc. "Právě naopak." Pomaličku zvedl pravou ruku a dvěma prsty jí shrnul z čela pramen vlasů. "Z vlastní zkušenosti vím, že ženská v partě dělá problémy. Dokonce i ten praštěný technolog se pokusil

vypnout svůj kuřecí hrudníček, když si tě všiml."
Nešťastně pohodila rukama. "Já nemůžu za svého manžela."
Přitahovala ho a věděla to. Mezi ní a vyjednavačem už přeskočila jiskra. Nezajímalo ho, že je vdaná, to není tělesná vada. Ostatně - o plukovníkovi Janszoonovi nedokázal přemýšlet jinak, než jako o mrtvém muži. Nedojímalo ho to. Viděl umírat příliš mnoho lidí.
Postavil se a zavolal na upoceného slívu: "Půjč mi to taky!"
Harcovník mu se smíchem podal pálku. "Ten mrňous je čím dál lepší. Vsadím se, že na něj nemáš, Pěnkavko."
Utkání mezi heroldem a Frankim trvalo už jen chvilku. Pod stromy se setmělo a nebylo vidět na létající míček. Umyli zpoceného chlapce v chladné vodě pramene za tábořištěm, převlékli ho do do suchého oblečení a uložili ke spánku.
"Chtěl bych vidět hvězdy," projevil ještě přání malý.
"Zítra je uvidíš, bráško," slíbil mu slíva. "Tady jsou stromy a není skrz ně vidět. Ale zítra, ve stepi, už uvidíš celý vesmír."
"I obydlené ostrovy?" zeptal se chlapec. "Ta města, která postavili lidé, víš, tenkrát dávno?"
"Všechno uvidíš, Franki. Už spi."
"Vyspěte se," řekl pak slíva. "Obvykle hlídky nedržíme, ale dneska si ji vezmu. Dospím se zítra v pevnosti, vy musíte být odpočatí na cestu přes vrchovinu."
"Není třeba," vzhlédl Oggerd. "Můžu hlídat celou noc. Já nepotřebuju spát."

Třetí den: Stigmata ozvěny

1.
Za svítání rozdělal Slíva pořádný oheň a přistavil kotlík s vodou na kávu pro ty, kteří odcházejí. Nad překreslovanou mapou pak dával poslední pokyny. "Nepřibližujte se k Tanečníkovi příliš blízko."
"Proč?" zeptal se Oggerd.
"To poznáte sami. Něco tam není v pořádku. Kompas se točí sem a tam, radím vám, nevytahujte ho dřív, než budete mít Tanečníka z dohledu, zbytečně by vás mátl. A další věc. Nenechte se zaskočit, jestliže zjistíte, že je vrch najednou o kousek jinde, jako by se pohnul. Z údolí kolem stoupá horký vzduch a někdy má člověk pocit, že se Tanečník hýbá."
"V těch údolích kolem Tanečníka už někdy někdo byl?" zeptal se Oggerd.
"Na západní straně ano, dříve tam hodně zacházeli lovci. Severní a východní strana je od osady příliš vzdálená, neslyšel jsem, že by se někdo dostal až tam. Ale jižní strana - to je právě to místo, kde zmizeli lidé."
"Hm," zamyslel se Gowery. "Znamená to, že Tanečník má své jméno podle toho, že se zdánlivě hýba?
"Ne. Podívejte se sem," ukázal Rudi prstem na kopii leteckého snímku. "Takovouhle mapu jsme dostali, když jsme Dřevěné věže zakládali. Nic ještě nebylo pojmenované, ani pevnost. Jen pár věcí tam bylo zapsaných-Nyemen,jeho přítoky Nová Riga a právě Tanečník."
Byl čas se rozloučit. Hal Hargo se co nejpohodlněji natáhl na připravený smyk a ruce založil za hlavu. Vypadal, že ho nikdo nedonutí usednout do sedla. Malý Frank se ho zeptal: "Můžu si lehnout k tobě na nosítka?"
"Pojď, Franku Janszoone z pevnosti Dřevěné věže," pobídl ho Hal Hargo. "Můžeš být mým žákem, jak jsem ti slíbil. Začnu výuku hned. Nevím sice, kam vede naše cesta, ale zdá se mi, že bude dlouhá."
Frank přilehl k technologovi a ten se pisklavým hlasem rozhovořil o podstatě hmoty, částicích, valencích, spinech. Jeho výklad byl kupodivu jednoduchý a srozumitelný. Ve skutečnosti to byla přednáška, kterou kdysi sepsal a potom v rámci jakéhosi osvětového programu mnohokrát vykládal obchodníkům, majitelům fabrik a vysokým hodnostářům v odlehlých guberniích Císařství.
Slova mu plynula z bezkrevných rtů samovolně a on je poslouchal,

užaslý nad svými netušenými pedagogickými schopnostmi.
Slíva se loučil. Poposedával v sedle a nevěděl co dělat. Zda se formálně a po vojensku odhlásit, nebo všem podat ruku a říct slova, s nimiž se loučí přátelé. Z rozpaků ho vysvobodila Daria - naklonila se ze hřbetu plaváka a políbila ho na tvář.
Objal ji tak těsně, jak jen se mu to ze sedla povedlo. "Hodně štěstí, maličká."
Gowery kývl: "A nezapomeňte se mi postarat o kobylku, však víš."
Oggerd jen odmávl vojenský pozdrav. "Díky za doprovod," řekl. Na Oggerda to bylo ažaž.

2.
Před dopolednem vyjeli z pásma lesů a pak se před nimi rozložila step s oblými pahorky posazenými k levé straně. "Tanečník," ukázala Daria. Nemohlo být pochyb, který z vrcholů nese to jméno. Byl o něco vyšší než ostatní, vzdálený od poutníků asi pětadvacet kilometrů.
Z jeho nejvyššího bodu stoupala k modré obloze tenká linka.
Gowery vytáhl zpod ponča dalekohled a prohlédl si proslulý vrch.
"Tam nahoře něco je. Nějaké bílé zdi. To dlouhé černé je nejspíš starý televizní vysílač. Musel být z hodně dobrého železa, že vydržel celá ta staletí."
"Jo," kývla Daria. "Něco tam je."
"Zkoušel se někdo vyšplhat až nahoru? Ta vysoká konstrukce, pokud je skutečně ocelová, představuje malé jmění."
"Nikdo tam nebyl, alespoň pokud vím. Co to znamená - televizní vysílač?"
S omluvným úsměvem rozhodil ruce: "Někdy ti o tom povyprávím, krásko."
Neodpověděla ničím kousavým, a tak nezbylo než jet dál.
Jejich trasa byla jasná - terénní vrása, snad stará dálnice, za staletí pohlcená trávou. Obloukem obcházela vrchovinu a táhla se daleko do stepi.
Toho dne urazili asi pětatřicet kilometrů. Daria se držela v sedle statečně a nezdálo se, že je unavena. Chlapec se vezl na smyku, taženém trpělivou mulou a soustředěně poslouchal Hargův výklad.
Ve chvílích, kdy čaroděj bez varování upadl do dřímoty, sklouzl Frank dolů a chvíli utíkal pěšky. Měl úžasnou výdrž. Malé děti jsou takové. Bylo teplo, ale už ne vysloveně letní parno. Srpen se zlomil k podzimu a zvláčněl. Od severu vál příjemný vánek.
V pozdním odpoledni přešla zmola do rozbité kamenité krajiny, plné balvanů a výmolů, zarostlých převislou trávou a suchomilnými keři. Tady už nebylo možné udržovat původní tempo. Oggerd se střídal s Gowerym na špici - hledali trasu, kterou by mula prošla se smykem.
Daria se snažila dovést výpravu k říčce, o které věděla, že tam někde je. Nebylo to těžké. Potůček s čistou vodou byl viditelný zdaleka jako temná čára husté vegetace na březích.
"Jasně, o tomhle nám Rudi říkal," vzpoměl si Gowery.
"Potok. Zvláštní, že ani ten potok nedokázali pojmenovat.
Dobře. Ta voda, co tu teče, je prý pitná. Dario, byla jsi někdy ještě dál?"
"O moc dál ne. Lovecké výpravy trvají čtyři, pět dní. To znamená dojet sem, rozhlédnout se a zase se vrátit. Dál už to znají jen ti, kteří jezdí do Nové Rigy."
Utábořili se. Daria sundala bundu z kůže - pod ní měla rudé triko s velikým okrouhlým výstřihem, zapínané na řadu malých knoflíčků - taková trika nosí servírky v podřadných barech.
V podpaží a na zádech se na bavlněné látce rozpíjely temné skvrny potu.
"Potřebovala bych se umýt," řekla sama pro sebe.
Večeře se skládala z čaje, žitných placek a soleného vepřového. Nad planinou se šíralo. Mlčeli. Chlapec si k jídlu lehl a zkoušel zaujmout co nejkrkolomnější polohu. Daria chlapce okřikla: "Franku, nepodepírej se při jídle rukou!"
"A čím se mám podpírat, maminko - hlavou snad?" udělal na ni chlapec nevinný obličejíček.
Oggerd po něm hodil jeden ze svých udivených pohledů.
Jen Gowery věděl, že ten pohled spadá do kategorie "udivený" - pro nezasvěcence musel představovat děsivou hrozbu.
Daria se leknutím až zajíkla. Řekl snad chlapec něco špatného?

"Jak se může někdo podepírat hlavou?" zeptal se Oggerd temně.
"No, lehké to asi není, Oggie," připustil Gowery. "Můžeš si to vyzkoušet."
"Pro-promiňte, prosím," zakoktala Daria. "Chlapec je snad příliš prostořeký..."
"Nerozumím tomu," řekl válečník. "Nechápu, jak to myslel."
"Klid, Oggie," usmál se vyjednavač. "Ty jsi asi moc dětí v životě neviděl, že ne?"
Oggerd jen zavrtěl hlavou a mlčel. Asi přemýšlel o tom, jak se někdo může podepírat hlavou.
"Dario, Franki," upozornil Gowery ženu a dítě. "Hlavně nezapomeňte hodně pít. Takovéhle počasí vás nenápadně v vysuší jako nasolenou tresku. Ty, Dario, mas tvářičky Jako růžičky a já bych nerad, abys nám zkolabovala na dehydrataci."
Chlapec se s okázalým žbluňkavým lokáním napil.
"Tak co bude s beng-bing-tonem?" ozval se pak. "Zahraje si se mnou někdo?"
"Pěnkavko," podívala se Daria prosebně na Goweryho. Jenže to už se zdvihl z trávy Oggerd. "Zahraju si s tebou, Franku."
Bylo zvláštní, jakým způsobem Oggerd vstával: v jednu chvíli seděl se zkříženýma nohama a v další chvíli stál. Daria sebou trhla leknutím.
"Ty si se mnou zahraješ?" udělal Franki udivený kukuč. "To bych do tebe nikdy neřekl. Takového tě neznám." V očkách mu hrála šibalská světýlka.
"Cože?" podíval se Oggerd po svém příteli.
"Utahuje si z tebe," vysvětlil mu Gowery. "Dělá si legraci."
"Aha, legraci," řekl Oggerd a neznělo to moc jistě. Zdálo se, že Frankiho žertování se dotýká hranic jeho možností.
Pálku na Frankiho beng-bing-ton držel Oggerd zřejmě prvně v životě, ale postavil se ke hře jako chlap. Byl při tom stejně dobrý jako v boji tělo na tělo. Hošík nejprve nahrával všelijak, samozřejmě, ale Oggerd mu přesnými a strojovými pohyby míček vracel. Jenže pak Franki začal Oggerda zkoušet. Plácal na jednu stranu, pak zase na druhou. Oggerd byl neuvěřitelně rychlý. Běhal sem a tam jako blesk a pokaždé to vybral. Gowerymu přišlo legrační, jak vážně hru Oggerd bere - hrál, jako by mu šlo o život. Gowery se řehtal a plácal se do kolen. Zato Daria trnula strachy, bála se, aby chlapec nějakým slovem nebo gestem válečníka nepopudil.
A pak se to stalo.
Jakýsi obludný tvor se vyřítil z vysoké trávy. Snad se zalekl ohně a proto odbočil mezi uvázané koně. Ti se s řehtáním poplašili a pokusili se odtrhnout z úvazů. Tvor zachrochtal, zafuněl a dusal dál.
Oggerd v půli pohybu pustil pálku, přemetem skočil k ohništi pro karabinu.
Obluda prolétla olšovou houštinou a vběhla do říčky. Tam ji dostihl prní projektil z Oggerdovy ručnice. Přesto přeběhla až na druhý břeh, než ji definitivně složila druhá kulka.
Oggerd a Gowery přebrodili říčku a opatrně se přiblížili k mršině, ostatní šli za nimi. To, co uviděli, je poplašilo. Odulý trup na krátkých sloupovitých nohách, veliká rozšklebená tlama a vypoulené oči. Šedá kůže, pokrytá boulemi a bradavyčnatými výrustky, tu a tam porostlá chomáči černých štětin.
"Nevím jak vy, pánové a dámo," řekl Gowery, když se dost vynadíval, "ale takhle jsem si vždycky představoval hrocha."
Čaroděj Hal Hargo zvíře prohlédl, zejména odhrnul odulé pysky a podíval se na zuby. "Je to prase divoké," řekl pak.
"Prase divoké?" vyjekl Gowery. "To mi nepovídej, Haliku, že takhle vypadá prase. To já přece poznám! Tahle zrůda je dvakrát větší než největší prase, jaké jsem kdy viděl!"
Hal Hargo potřásl hlavou. "Někdo ho tak trochu geneticky upravil."
"Tak trochu? Jo, aha, tak to jsem rád, že si s ním nedal víc práce."
"Už jste tady někdy viděla takovéhle zvíře, paní Janszoonová?" zeptal se Oggerd.

"Je pravda," zaváhala žena s odpovědí, "že některá zvířata tady jsou trochu divná. Ale ne takhle moc. Lovci občas vyprávěli o zrůdách, ale vždycky je přinesli rozporcované a já jsem si myslela, že prostě jenom přehánějí... Ne, když to vidím, tak bych to do pusy nevzala, ale patrně už jsem to několikrát jedla."
"Co to znamená - geneticky upravené?" zeptal se chlapec.
"Někdo přizpůsobil zárodečnou buňku," odříkal Hal Hargo.
"Buď ji ozářil, nebo přiotrávil nějakým jedem. Pak tou buňkou oplodnil samici a počkal, co se narodí."
Většina dětí by se zeptala, co znamená oplodnit samici, Frank ne. Jen pře šlápl a s pochopením vyhrkl: "Tak už vím, jak vznikli okcianové!"
"Jak?" tentokrát to byl obrovitý válečník, kdo se zeptal.
"Přece tak, jak to povídal tady pan doktor přírodních věd," vysvětlil mu chlapec. "Někdo upravil zárodečnou buňku."
"Jak triviální," poznamenal Gowery. "I šestileté dítě to pochopí. Teď zbývá jen zjistit, kdo je to ten někdo."
Vrátili se k ohni a kolem nich houstla tma. "Dneska si prohlédnu obydlené ostrovy," poznamenal chlapec spokojeně.
"Měl bys jít spát, Franki," pokusila se ho přemluvit Daria.
"Ale maminko... Támhle už něco vidím!" První jasný bod se vyloupl z temné oblohy.
"To je Idaho," řekl Gowery. "Říká se mu taky Maják. Je ze všech nejzářivější, protože ho olepili lesklými foliemi, které dokázaly měnit světlo na energii."
"Proč vlastně lidé stavěli ty ostrovy?" ptal se chlapec dychtivě. "Ty to víš?"
"Stavěli satelitní města protože na Zemi už bylo příliš lidí. Stěhovali se na oběžnou dráhu, postavili základny na Měsíci, někteří dolétli až na Mars. Víš, co je to Mars?"
"Já vím. Je to jiná planeta. A Měsíc byl oběžnicí Země, než ho zničili ve válce."
"Je to tak. Dario, odkud to ten chlapec ví?"
"Ani sama nevím. Vyptává se kdekoho, všechno chce vědět... Pěnkavko, proč to vlastně všechno skončilo?"
Čaroděj Hal Hargo krátce zachrochtal. "Vy to nevíte?" vypískl. "Kde to žijete? Někde v pustinách? V pralese snad? Kde jste chodila do školy, mladá dámo?"
"Ale já..." jeho agresivní útok ji vyděsil.
"Tak nám to vylož, Haliku," pobídl Harga vyjednavač.
"Netykejte mi, pane, jó?" protáhl technolog.
"Uklidni se, brácho," řekl Gowery. "Ty sám bys nejlépe měl vědět, že skutečná pravda se ve školách neučí... Příčiny, proč to skončilo, jsou dvě. Atlantická civilizace byla založená na organických zdrojích energie, na uhlí, zemním plynu, petroleji. Tahle paliva vznikla kdysi pradávno a pak milióny let čekala v zemi. Lidé je vytěžili během tří stovek let, spálili a o zbytky se poprali - to byly ty dvě války, první a druhá energetická. Energie zmizela a s ní zanikla i atlantická kultura."
"A ta druhá příčina?" hlesla Daria.
"Neplodnost," vysvětlil Gowery suše.
"Já vím, AG syndrom," kývla Daria. "Některé ženské nemůžou mít děti. Proč ale?"
"Co já vím? Prý se při spalování uhlí, nafty a uranu dostaly do vody nějaké jedovaté látky. Možná mají neplodnost na svědomí speciální zbraně, použité za druhé energetické, nebo už sama planeta měla plné zuby našeho hemžení a pokusila se nás vyhladit humánním způsobem... Franki - vidíš? Tamhle to je Coda 3, byla největší ze všech satelitních měst. Půjčím ti dalekohled."
Chlapec se díval bez dechu a s otevřenými ústy. "Je tam trhlina," vypískl.
"Abo... Teď se podívej jinam, támhle na ten zářivý bod."
"Vypadá jako plechovka," užasl chlapec.
"Správně. Jako velká plechovka. Otáčí sekolem podélné osy a tím uvnitř vzniká gravitace. Je tam vzduch, tráva, zvířata, uzavřený koloběh vody. Celý takový maličký svět."
"A žijí tam ještě lidé?"

"Tři století tam nahoru nikdo nevylétl," zaskřehotal Hargo.
"Tak dlouho tam nemohli žádní tvorové přežívat. Biosféra se
bez dodávek ze Země jistě zhrouti-"
Gowery zakryl mágovi ústa. "Kuš, Haliku. To víš, Franki, že
tam žijí lidé, naši bratranci. Tam nikdy nebyla druhá energetická,
žádné boje, žádné násilnosti. Bydlí tam, pracují, starají se
o pole a zvířata, je jim dobře. Lépe než nám... A teď - je čas jít spát."
Chlapec vrátil dalekohled. "Děkuju. Děkuju za vysvětlení.
Maminko, uložíš mě? Dobrou noc, Gowery. Dobrou noc, pane
doktore Hargo. Dobrou noc, mrzoutku."
"Tím mrzoutkem myslí tebe, Oggie," vysvětlil Gowery
válečníkovi. "Nikdo jiný už tady není."
Oggerd vstal a otočil se k ostatním zády. Daria odešla do
tmy, uložit chlapce do spacího pytle.
"To s těmi satelitními městy," zachrčel Oggerd.
"Ano, Oggie?" zdvihl Gowery obočí, ačkoliv si toho ve tmě nemohl
nikdo všimnout. "Netušil jsem, že tě zajímá astronomie."
"Ne. Nezajímá. Já... Pěnkavko, máš nějaké vzpomínky na
dobu, když jsi byl tak starý jako je ten chlapec?"
"Já? Já mám spoustu vzpomínek, například, když mi bylo pět
let..." zarazil se. "Ty nemáš žádné vzpomínky, Oggie?"
"Ne. Nepamatuju si na nic. Moje první vzpomínky začínají
ve vojenské přípravce a to mi bylo dvanáct... Ale teď mám
pocit, že jsem se kdysi taky někoho vyptával na... ostrovy na obloze."
Ne, Gowery rozhodně neměl v úmyslu pátrat po Oggerdově
minulosti. Znal způsoby, jak vydobýt informace z podvědomí,
ale měl strach z toho, co by mohl ve spodních vrstvách Oggerdovy paměti objevit.
Poodešel, aby do trávy rozhodil celtu a na ni spací pytel.
"Pěnkavko," zašeptala za ním Daria. "Potřebuju se umýt, ale
bojím se jít do tmy. Pojď se mnou, prosím."
"Beze všeho. Romantická procházka pod hvězdami. To miluju."
Podala mu ruku a vedli se vysokou trávou k zurčícímu potoku.
"Víš, mezi mnou a Frankem, myslím velikým Frankem
Janszoonem, to už delší dobu neklape."
"Já vím," usmál se do tmy. "Nech mě hádat, jo? Podle přízvuku
pocházíš z pobřeží Baltu. Žila jsi ve větším městě, v Kielu
nebo v Lübecku. Jsi mladší dcera z úřednické, dobře situované rodiny.
S Janszoonem jsi se seznámila u sklenky vína v nějakém
lepším nočním podniku tvého rodného města, imponoval
ti, před sedmi roky to ještě mohl být šaramantní chlapík. Utekla
jsi z domu proti vůli rodičů, bylo ti šestnáct let. Se svým hrdinou
jsi šla do pustin, vstříc dobrodružství. No a pak jsi dospívala
a dospívala, záhy se ti narodil Franki. Plukovník stárnul, dědkovatěl,
až se ukázalo, že jsi ani tak neměla ráda jeho, jako spíš
své představy o něm. Je to tak?"
"Jak to všechno víš?" vyjekla. "Ty sis o mně něco zjišťoval?"
"Ale kdež, kamarádko. Takových, jako jsi ty, jsem už viděl tucty."
Ve světle satelitních měst pozoroval, jak se svleká, sledoval
její postříbřenou siluetu, šplouchající se ve vodě. Přemýšlel, co
by asi řekli Oggerd a Franki, kdyby s touhle samičkou strávil
noc v jednom spacáku. Nějak mu to vůči těm dvěma nepřipadalo správné.
Jasně - ženská v partě, to nikdy nedělá dobrotu.
Celá mokrá se k němu přitiskla. "Ochráníš mne?"
"Jistě, děvče, ale jen když to nebude moc namáhavé. Být
tebou, tak se radši spolehnu na Oggerda."
Oblékla se do silné flanelové košile a shýbla pro zbytek
oblečení. "Nechci si už obouvat boty. Přenes mne, můj rytíři."
Vzal ji do náruče a odnášel k tábořišti. Proti temnému nebi
viděli Oggerdovu hranatou siluetu.
"Mám z něj strach," řekla. "Bojím se i toho mrňavého čaroděje.
Proč s nima jezdíš? Připadá mi, že jsou to monstra."
"To se ti jen zdá," položil ji na spacák vedle Frankiho polního
ležení, své věci přotáhl k ní.
"Oggerd je lepší člověk, než já," šeptl jí do ucha. "Mnohem

lepší. Přiješ na to sama."
Rozepnul knoflíčky flanelové košile a položil jí ruku na kůži:
"Kůzlátka-děťátka, otevřete vrátka!"
A pak - pak usnul.

Čtvrtý den: Vlažný led

1.
Noc proběhla klidně. Oggerd před svítáním rozdělal ohníček, aby uvařil žitnou kávu. Jak se rozednívalo, znejistěl. Vytáhl mapu a porovnával zakreslený vrchol se skutečným Tanečníkem.
"Pěnkavo, vstávej!" strčil do spacího pytle, vyplněného heroldem.
Gowery vystrčil hlavu. "Co se děje? Děje se něco?"
"Ten kopec je jinde, než včera," vyhrkl Oggerd zlostně.
Gowery se ohlédl po orientačním vrchu:"Jo, máš pravdu. To dělají ty vzdušné proudy. Vždyť víš. Slíva o tom mluvil."
"Ne," odporoval Oggerd."Žádné vzdušné proudy.Díváme se pod jiným úhlem. Buď se pohnul Tanečník, nebo ..." zamyslel se, "jsme se přemístili my."
"Pleteš se Oggie," řekl Gowery a mimoděk mu přejela po páteři ledová vlnka. "To se ti jen zdá." Ve skutečnosti měl vtíravý pocit, že se dívá na úplně jiný kopec. Starý televizní vysílač už nestál vedle bílých trosek, ale byl jimi při patě částečně zakrytý.
To už se probudila i Daria a chlapeček. S vděkem přijali horkou kávu v plechových hrncích a přikousli k ní tři dny staré koláčky.
Gowerymu to nedalo, se zatvrdlou koblihou v ruce přebrodil potok. Na zválené trávě druhého břehu zkontroloval mršinu hrošího prasete. Ležela tam ještě obludnější než včera, protože plyny ve střevech ji nafoukly do téměř dvojnásobného objemu.
"Ta mrcha je tady pořád. To by se s náma musela pootočit celá krajina..."
Zarazil se nad tou myšlenkou. Přešel zpátky, tam si všiml Darii. "Vy jste k tomu ještě nic neřekla, mladá paní. Tak jak je to - posunuli jsme se my, nebo hora, nebo jsme se všichni zbláznili?"
Pokrčila rameny. "Není to jinak, mladý pane. Kopec je trochu jinde, no a co. To se tady stává běžně a ještě to nikoho neukouslo. Však vás na to Slíva upozorňoval."
"Slíva nám řekl, že s Tanečníkem není něco v pořádku. Že se sami budeme snažit držet se od něj co nejdál."
"A chce se ti ještě pořád prozkoumat tam tu te-le-vi... tu stavbu ze železa?"
"Ne."
"No tak vidíš."
S významným pomlaskáváním a dalšími zvuky vyjadřujícími znechucení se Gowery přidal k Oggerdovi, který už byl po snídani a připravoval koně na cestu. Zaznamenali sice, že i poslední z nich, Hal Hargo, se vymotal z přikrývek a nechal se od Frankiho obsloužit kávou a pečivem, ale nijak důkladněji si ho nevšímali. Z práce je vytrhlo čarodějovo zaskřehotání:
"Tänzer!"
"Děje se něco?" otočil se k mágovi Oggerd.
"Nic se nděje. Já jen, že tamhleta hora vypadá jako Tänzer, Tanečník. Ale to je asi jen shoda. Ta hora se vyskytuje jižně od Rižského zálivu."
"Opravdu?" Hal Hargo ze záhybů svého šedého hábitu vytáhl brýle. Po dobu svého onemocnění se o ně nepostaral, a proto zůstaly ve dvou kusech, s jedním sklíčkem prasklým a částečně vysypaným. Oběma rukama si zdvihl kusy brýlí k očím. "Ta konstrukce na vršku a ty trosky kolem. Že by to byl opravdu Tanečník?"
Gowery už stál u něho. "Teď nám řekni, co všechno o něm víš!"
"Pane!" vyštěkl Hal Hargo neohroženě. "Já nevykládám utajované informace na potkání cizím lidem."
"Ale Haliku - vzpomeň si na mne. Vždyť s vámi už jezdím tři roky!"

Technolog zaváhal, ale pak řekl pevně: "Já vás neznám, pane!"
Konečně se do debaty vložil Oggerd. "Hargo!" řekl hlasem, kterému nebylo radno odporovat. "Jak to je s tím kopcem!"
"Já nevím," ohlédl se po něm Hal Hargo poplašeně. "Já nejsem matematik a o topologii nemám žádné hlubší vědomosti. Četl jsem jen zprávu a viděl ty fotografie..."
"Zprávu o čem?"
"Před no, asi dvaceti lety se tady prováděl průzkum pro budoucí osídlení. Dva bitevní zepelíny vzlétly z Rižského zálivu. Jejich úkolem bylo provést snímkování, zjistit složení lesů, kvalitu půdy a vyloučit oblasti postižené válečnými zbraněmi. To znamená změřit zamoření, odebrat vzorky půdy i vegetace a zjistit koncentraci olova, rtuti, síry, kobaltu a dalších jedů. V neposlední řadě měla výprava proniknout co nejdále na jihovýchod a potvrdit nebo vyloučit zprávy různých dobrodruhů, že ruská říše sílí a nabírá na síle."
"A co zjistili?" přerušil ho Gowery. "Jak si stojí Rusové?"
"To v té zprávě nebylo," zavrzal Hal Hargo nepříjemným tónem. "A nepřerušujte mne, pane, pro vás to nevykládám. Tak tedy - v přítomnosti Tanečníka ztratily obě vzducholodi radiové spojení a nakonec i vizuální kontakt. Ačkoliv byla výborná viditelnost a zepelíny od sebe nebyly vzdáleny víc jak tři sta metrů, přestaly se vidět. Velitel té vzdálenější od Tanečníka měl dost rozumu, postavil se proti větru a udržoval jen takové otáčky vrtulí, aby zůstal víceméně na místě. Čekal. Druhý zepelín se objevil za hodinu a čtvrt. Zvláštní na tom bylo to, že čas, který proběhl ve druhém zepelínu, byl jiný. Ta loď bloudila kolem Tanečníka sotva dvacet minut. Dostala se do vážných problémů. Krajina kolem nich se měnila ve skocích, prý to vypadalo jako když si pustíte prostříhaný a poslepovaný celuloidyový film. Součásti toho byly otřesy, jakoby poryvy prudkého větru. Loď se několikrát nebezpečně přiblížila k úbočí kopce, gondola se dvakrát zachytila mezi křovisky a vyprostila se jen za cenu poškození. Jak už jsem řekl - jednalo se o vědeckou výpravu a gondola byla nabitá měřicími přístroji. Kromě velmi dobré posádky byli na palubě i schopní technologové. Jeden z nich natočil část kritické situace kamerou. Po návratu se sešla samostatná komise, aby posoudila, co se to u Tanečníka stalo. Závěr zní - v okolí Tanečníka dochází k poruchám prostoru."
"K poruchám prostoru?" vydechl Gowery ohromeně. "Haliku, co to znamená?"
"Nevím," zavrtěl hlavou čaroděj. "Já nejsem matematik, ani topolog."
"Tak jsme zase na začátku," odplivl si Gowery. "Myslím, že je nejvyšší čas vyrazit - Haliku, řekl bych, že budeš muset opustit svoje sáňky a nasednout na mulu. Tady v tomhle terénu stejně budeme co chvíli sesedat a jít pěšky."
Hal Hargo se dotčeně ohlédl po veliteli, ale ten přikývl. "Je to tak, Hargo." Čaroději nezbylo než usednout na přikrývku, kterou připevnili na hřbet muly místo sedla. Tyče smyku omotali řemením a přivázali na balíky, nesené nákladním koněm.
"Pojď, cvrčku," řekl Gowery a naklonil se ze sedla pro malého Franka.
"Budeš mi povídat o vzducholodích?" zabroukal hošík.
"To víš, že jo. Byl jsem jen o málo starší než ty, když jsem jednu poprvé uviděl. To jsem se ještě nevydal do světa, ale byl pěkně doma u mámy v Paragu, víš, to je hlavní město takové malé zemičky na východě Císařství. Jo, hochu, často si říkám, že jsem u mámy měl radši zůstat. A víš, že jsem pak jednou v zepelínu i letěl?"
Rozpovídal se, jak byl kdesi v Malé Asii spěšně dopravený k vůdci vzbouřených kočovných kmenů, protože ten si ho vyžádal jako vyjednavače. Ukázalo se, že onen chlapík vůbec není domorodec, ale Evropan, dobrodruh, který od Pobřeží slonoviny prošel pouštěmi a radioaktivními bažinami, cestou shromáždil malou armádu z potulných bojovníků, a pak sám sebe nadekretoval

do funkce hlavy odporu proti galské koloniální politice.
Byl to Goweryho starý známý, který s ním strávil dlouhé měsíce gerilové války v jeskyních Pyrenejského ostrova.
Vyprávěl celou tu dlouhou historii jazykem srozumitelným pro malého chlapce, ale poslouchal Daria a snad i Oggerd, který deset kroků před nimi pěšky prošlapával trávu a hledal schůdnou cestu. Jenom Hal Hargo se táhl padesát až sto metrů pozadu a Oggerd čas od času zastavil výpravu, aby je čaroděj dohnal.
Vyprávění zabralo dobrou hodinu a pak Gowery ještě odpovídal na dotazy chlapečka i Darii, kteří se vyptávali na daleké kraje. Nakonec, ukolébání pravidelným krokem koní, přestali mluvit a každý z nich se ponořil do vlastních myšlenek. Oggerd rázoval vepředu, ranní rosa se dávno vypařila a před polednem začalo slunce pořádně pálit. Daria sundala bundu a vyhřívala si rameno, které jí vykouklo z temně rudého trika. Gowery neodolal. Dojel těsně k ní, dotkl se nahého ramene a zeptal se Franka:
"Můžu si tvojí máťuli pohladit? Neukousne mně?"
"Jó, máma nekouše," zabroukal hošík, zato Daria se zaškaredila. "Nekouše, ale kope," zdůraznila. Nebyla vyladěná na heroldovo flirtování. Gowery měl včera v noci příležitost se s ní pomilovat a nevyužil ji. Na jedné straně byla ráda, že se to nestalo, na druhé straně ji to ponížilo.
"Já jen," zamlouval to herold, "že bychom měli dát klukovi napít. Zastavíme a něco sníme. Nechceš si odpočinout, maličký? Už jsme v sedle skoro čtyři hodiny. Hej, Oggie, zastav!"
Válečník se ohlédl a ztuhnul. "Kde je Hargo?" zařval.
Za nimi se do daleka táhla zvrásněná step. Balvany, žlutá polehlá tráva, skvrnitá temnými roklemi i tmavozelená skupinkami keřů. Nejbližší čára obzoru byla vzdálená půl kilometru, ale Hal Hargo nikde.
"Kde je Hargo!" hřměl Oggerd. "Jak to, že ho nehlídáte!"
I Gowery, který se pokládal za Oggerdova přítele, se mimoděk přikrčil. Daria se při zvuku válečníkova hlasu celá zmenšila a chlapec se hrozně polekal - zbledl a zajíkl se. Ale válečník si jich nevšímal. Skočil do sedla vraníka, obrátil ho proti směru jízdy a kopl patami do slabin. "Jeďte za mnou!"
Gowery předal Franka Darie, dohnal nákladního koně a chytil ho za uzdu. Byl trochu problém ho otočit, protože tyče smyku se uvolnily a jejich konce plouhaly po zemi. Na cval s nákladním koněm pak nebylo ani pomyšlení, ale Gowery všechny pobízel alespoň do klusu. Brzy vyjeli na hřeben terénní vlny a uviděli Oggerda, jak se žene proti stopě dobrý kilometr od nich.
Pak válečník odbočil přímo k Tanečníkovi a Gowery pochopil proč. U úpatí kopce zahlédl droboučkou pohybující se skvrnku a když přiložil dalekohled očím, zjistil že se Hal Hargo vydal do epicentra tajemství.
Oggerd hnal vraníka neúnavně a po půl hodině čaroděje dostihl. Mula se ploužila líným tempem vzhůru do kopce přímo k televizní věži. Oggerd seskočil z koně, popadl mulu za uzdu a zastavil ji. "Hargo! Kam si myslíš, že jedeš?"
"Napadlo mě, že se tam podívám," broukl čaroděj a ukázal k Tanečníkovi. "Vzpoměl jsem si, proč mi tehdy tu zprávu dávali číst." Brýle měl opět na nose, pospravované izolovaným drátem, lepicí páskou a vteřinovým lepidlem, takových potřebných věcí měl ve velkých kapsách šedého hábitu vždycky dost.
"Jedeme zpátky," řekl Oggerd, protože věděl, že technologa je zbytečné nějak plísnit. Vzápětí se rozhodl, že bude lépe počkat na ostatní, aby se vzájemně nehonili po stepi. "Slez s té muly, Hargo a odpočiň si. Já vím, že nejsi zvyklý na sedlo."
Hal Hargo se poslušně svezl ze hřbetu muly a sedl na sluncem vyhřatý balvan. "Co že jsi to tam chtěl zjišťovat?" kývl Oggerd k Tanečníkovi.
"Je to zvláštní shoda," řekl čaroděj. "Na sklonku atlantické

civilizace tady byl takový specifický výzkumný ústav."
"Litevský?" zamručel Oggerd, který se s dějinami tohoto cípu kontinentu seznámil.
"Ne. Byl to ruský projekt s účastí tehdejšího Německa a Galie. Ústav pro výzkum a rozvoj nehominidní inteligence."
"Nehominidní? Co to znamená?"
"Inteligence, která není spojena s člověkem ani s lidoopy."
Dál už se Oggerd na nic neptal. Jen čekal, až k němu dojedou ti zbylí. "Tak co náš cestovatel," neodpustil si Gowery. "Jel se podívat na časoprostorové anomálie?"
"Já tě znám," vypískl čaroděj. "Už si na tebe vzpomínám. Tobě říkají...Pěnička."
"No, sláva," zahučel Gowery. "Oggie, měli bychom si odpočinout. Ženy a děti to potřebují."
"Pojedeme dál," řekl Oggerd. "Nelíbí se mi to tu."
Bradou ukázal na strmě stoupající svah Tanečníka. Vrchol od nich teď nebyl vzdálený víc než šest, sedm kilometrů.
"Dobře, bráško. Já ti rozumím. Tak jedeme."
Nevraceli se po své stopě, ale vydali se přes pláň. Slunce se kutálelo po obloze a sálalo omamujícím teplem unaveného léta. Oggerd udržoval rychlé tempo, tentokrát nevedl za uzdu zásobního koně, ale Hargovu mulu. Na nějaké vyprávění už nebyl čas. Koně stoupali v mělkých erozních brázdách do svahu pahorků naproti Tanečníkovi. Teprve kolem půl třetí odpoledne když se přehoupli přes terénní vlnu, Oggerd zastavil.
Gowery se ohlédl. "Hnusný kopec. Mám pocit, že celou tu dobu nejdeme od něho, ale kolem dokola. Jako by nás strhoval vír."
Vzduch se vlnil a zdálo se, že se Tanečník pohybuje. Tak, jak o tom mluvil Rudi Schinko i Slíva. Navíc stáli na vrcholu sousedního pahorku, to znamená zhruba v polovině výšky Tanečníka. I to byl důvod, proč se jim bílé trosky zdály blízko.
"Ještě popojedeme," řekl Gowery zhnuseně. "Nechci tu televizní věž ani vidět. Pojed, Oggie, jen půlhodinka a z údolí ji nezahlédneme."
Pohnuli se a nejeli ani tu půlhodinu, když narazili na úzké jezírko. Klikatilo se a mizelo mezi roztrženými okraji šedého vápence. Na sířku nemělo víc jak deset metrů, zato jeho konec nedohlédli. Ve vodě se zrcadlilo blankytné nebe.
"Voda," řekl herold. "A to nám Rudi tvrdil, že tu už žádna voda není."
"Není na mapě," opravil ho Oggerd.
"No, to je toho, že není na mapě. Ta mapa je překreslená podle leteckých snímku a kdoví, kdo ji překresloval. Já nevím, jak vy, ale já se vykoupu. Mám zrovna chuť si pořádně zaplavat
"Pobídl koně a než ostatní dojeli na břeh, byl svlečený do naha a skočil z vysokého břehu do vody. Chvíli plaval sem a zase tam, šplíchal na ty, kteří nerozhodně přešlapovli na břehu a smál se. Voda se zdála čistá, jen zakalená rozpuštěným vápencem. Namočené prsty měl Gowery na omak kluzké.
"Já bych to zkusila," odhodlala se Daria. "Jak je to hluboké? Stačíš tam?"
"Stěny jdou rychle dolů," volal na ni. "Musíš umět plavat, jinak to tady nejde. Počkej, zkusím se potopit až na dno."
Zavířil rukama, potopil se.
Něco nebylo v pořádku. Za dvacet vteřin měl hlavu zase nad vodou.
"Hluboké je to tak dva metry," vyprskl vodu. Jeho bujará nálada byla ta tam. Nohama zavesloval ke břehu a chytil se kevicí převislého kořene pokroucené borovice. "Oggie, půjč mi kudlu."
"Proč?"
"To dno je nějaké divné. Takové moc... hladké."
Oggerd sáhl do postranní kapsy maskáčů a podal mu vyhazovací nůž. Musel kleknout a hodně se předklonit, aby se jejich ruce setkaly.

Gowery se několikrát prudce nadechl, a pak znova zamával nohama nad hladinou. Když se vynořil, svíral v jedné ruce nůž a v druhé malou, sklu podobnou hrudku.
"Pomoz mi, Oggie."
Oggerd lehl na břeh, horní polovinu těla předklonil dolů a zachytil Goweryho za zdvižené zápěstí. Vytáhl ho tak snadno, jako by herold nevážil svých osmdesát kilo.
Gowery si přehodil přes hlavu pončo a pak se dal společně s ostatními do prozkoumávání kusu dna, odštípaného nožem. Bylo mokré, ostrohrané, mléčně zakalené. Na hřejícím slunci pozvolna tálo.
"To jsem v životě neviděl," vyhrkl Gowery. "Co to jen může být?"
Čaroděj potěžkal získaný kousek v ruce. "Led," řekl.
"Cože? Led? Haliku, nedělej si srandu, vždyť je to normálně teplé."
"Je to led," zavrtěl hlavou Hal Hargo. "Jenom ta voda má vyšší bod tání."
"Ty bys dokázal... vyrobit takovou vodu?" zahučel Oggerd.
"Nevím. Nikdy jsem to nezkusil. Vlastně to asi nezkoušel nikdo, protože vodu s vyšším bodem tání nikdo nepotřeboval. Ale asi by to nemělo být tak těžké..."
Kousku teplého ledu se zmocnil Franki, přehazoval jej z ruky do ruky. "Škoda, že je led jenom vespod," pištěl. "Kdyby byl i nahoře, mohli bychom se klouzat."
Hal Hargo mu tající hrudku vzal a přiložil k ní teploměr, který byl součástí jeho běžné výbavy technologa. "Deset stupňů, dvě desetiny," pokýval, hlavou. "Říkal jsi, Pěničko, že při hladině byla voda teplejší?"
"Říkají mi Pěnkavka," opravil ho Gowery. "Jo, nahoře mohla mít ke dvaceti stupňům."
To už Hal Hargo spouštěl teploměr, přivázaný na provázek, dolů do jezírka. "Sedmnáct a půl," oznámil pak polohu rtuti na stupnici. Lehl si na břeh a spouštěl dolů různé malé předměty.
"K čemu by mohla někomu být takováhle voda?" nedalo to Darie.
"Počkejte, paní Janszoonová," řekl tiše Oggerd. Stále jí vykal. "Hargo provádí měření. Nerušte ho."
Hal Hargo se teď opravdu podobal čarodějovi, provádějícímu- jakási děsná zaklínání. Spouštěl dolů mininiaturizované měřící přístroje, zkoumal jejich stupnice a odečty si zapisoval do notesu. To vše za nezřetelného mumlání v řeči, která připomínala finštinu a byla patrně Hargovou mateřštinou. Konečně Hal Hargo složil všechny měřáky do hranaté krabičky a krabičku si připnul pod hábit na opasek. Sklapl notes a za lehkého pohvizdování se vydal po břehu jezírka, pryč od ostatních.
"Hargo!Tak co jsi zjistil!"
Technolog se překvapeně otočil, jako by si teprve teď uvědomil skupinku dychtivou jeho zprávy. "Nic. Je to normální voda. Hodně rozpuštěného vápníku, ale to jsem očekával. Jinakje tam vanad, ale mizivé procento."
"Vanad? Ten se v přírodě normálně nevyskytuje, ne?" zeptal se Gowery.
"Tak jest."
"A myslíš, že ten led způsobil vanad?"
"Ne. To přímo vylučuju."
"Aha. Vypadá to, přátelé, že víc z něho nevyrazíme. Tak pojď neco sníst, Haliku. Trochu se o sebe starej, vždyť vypadáš jako sto let stará mumie."
Technolog přisedl a Daria mu podala pořádný kus chleba, namazaný sádlem. Čaroděj zamyšleně žvýkal.
"Sádlo," řekl. "Sádlo je živočišný tuk, stejně jako máslo. Když necháte máslo vyndané z vody, mladá paní, co se stane? Napovím vám: je horký den, asi jako dnes."
"Rozteče se," vyhrkla Daria.

"A vidíte, tohle sádlo je poměrně konzistentní."
"Znamená to něco?"
"No, to já nevím," ohradil se čaroděj. "To teprve musím zjistit."
Odklidil se i se svým krajícem stranou, pravičkou si přidržoval notes ke koleni a zároveň psal. Taková věc se neudělá snadno, držet notes a psát tou samou rukou, ale Hal Hargo v tom měl praxi.
"Já si myslím," řekl náhle klučina, "že to prase které včera zastřelil pan Oggerd, se tady napilo vody a proto se z něj stalo strašidlo. Taky tady pili vlci a medvědi a proměnili se v okciany. Napil ses, když ses koupal, Pěnkavko?"
"Uhmm!" zakuckal se Gowery. "Já nevím, jestli jsem se napil. Asi se do mně něco dostalo nosem... Ty ale umíš jednoho povzbudit, kluku."
Hocha jeho vlastní úvahy zaujaly. "Takže teď počkáme, jestli se taky změníš ve strašidlo, a potom tě pan Oggerd bude muset chytit a dát do klece. Dovezeme tě do Nové Rigy a budeme tě ukazovat za peníze."
Oggerd chlapce pozorně vyslechl. "Nezapadá do toho ta hora," zamručel. "Tanečník, který se pohybuje."
"Jasně," kývl Gowery. "Ta voda, která mrzne při plus deseti stupních, ta vznikla nejspíš chemickou cestou. Poruchy prostoru kolem Tanečníka - to je fyzikální záležitost. Okcianové a to včerejší prase hroší jsou, řekl bych, biologickou úchylkou. Takže máme tři anomálie, chemickou, fyzikální, biologickou. Napadá vás nějaký společný jmenovatel?"
"Výzkumný ústav," řekl Oggerd.
"Cože?"
"Tady prý někde byl ústav pro výzkum a vytváření nehominidní inteligence. Hargo mi to říkal."
"Výzkumný ústav? Tady? A kdy tu měl být?"
Ještě když byla tahle zem normálně osídlená. Před druhou energetickou."
"Ale, Oggie, to je přece tři století. Ten výzkumák tu běžel hrozně dávno. Jak to, že se okcianové objevili až teď? Ještě sto let po začátku první energetické války tady žili lidé a museli by si jich všimnout."
"Záznamy o okcianech mohly být vymazány," podotkl Oggerd.
Gowery zvedl obě ruce na znamení, že se vzdává. "Může být. Okcianové tu bydlí už tři století a teprve teď jsme na ně narazili. Jak mi ale vysvětlíš ty časoprostorové anomálie?"
"Nevím," pokrčil rameny Orlosup. "Jen jsem si všiml, že se zvláštní věci vzájemně sdružují."
"Tak to je stará pravda," přitakal Gowery.
Odpoledne pokročilo a nezbylo než pokusit se o překonání dalšího kusu cesty. Oggerd vedl skupinu šikmo do stepi, ale ať šli, kam chtěli, vždy nakonec po levé straně zablýskaly vody onoho úzkého jezírka. Oggerd to snad vzal jako věc cti - stáčel se stále více doprava, až jej Gowery musel upozornit, že takhle by se obrátili nazpátek. Jediným orientačním bodem pro ně bylo slunce, klesající k západu. Gowery tajně pozoroval kompas, ale Slíva měl pravdu. Kompas bylo lépe nechat hluboko v kapse.
Teprve za houstnoucího šera dal Oggerd pokyn k zastavení. Franki už dávno usnul v jeho náruči, ale když ho opatrně podával heroldovi, chlapec se naplno probudil. "Už je z tebe strašidlo?" zašeptal.
Gowery ho položil Darie do klína. "Připravím ti postel. Je jasno a vypadá to, že v noci bude zima."
"Pěnkavko!" zadržela ho žena.
"Něco se děje?"
"Co ty máš vlastně společného s těma dvěma? S Oggerdem a s tím... technologem?" Kývla opatrně k čarodějovi, který seděl na zemi na zkřížených nohách, očka za rozbitými brýlemi zavřená a něco si pro sebe šeptal.
"Jezdím s nima. Proč?"

"Vždyť ten technolog je úplný blázen!"
"To je, to máš pravdu. Právě proto na něj musí někdo dávat pozor."
"A proč jsi to zrovna ty?"
"Protože já jsem Oggerdův přítel. A Hargo je Oggerdův technolog."
Zaváhala nad svou další otázkou. "Může být člověk přítel... kyborga?"
Usmál se: "Trošku to rozeber."
"Povídal mi to Jenkins, ten poďobaný jezdec - slyšel to někde v přístavu. Oggerd, kterému říkají Orlosup, prý není jenom rider, koncesovaný válečník. Říká se, že ho vytvořili technologové v Hamelnu tím, že jeho mozek propojili s miniaturním... však víš čím."
"Kompjůtrem, počítačem," napověděl jí.
"Ano, počítačem. Teď je rychlý jako šelma a má i stejně dokonalý čich, zrak, sluch. Hal Hargo s ním nejezdí proto, aby mu sloužil. Má ho pozorovat, zkoumat a podávat o něm zprávy.
Mimoděk se otřásla.
Gowery se pořád usmíval. "Chceš tím nejspíš říct, že Oggerdovi vzali kousek lebky a místo ní mu implantovali titanovou destičku, která má na vnitřní straně mikroprocesor, poháněný biologickou energií. Ten dokáže analyzovat jeho čichové, zrakové a sluchové vjemy se stonásobně větší jemností než normální lidský smyslový aparát. Taky ovlivňuje chemickou rovnováhu při ohrožení, popřípadě urychluje jeho reakce. To jsi myslela?"
Pevně se mu dívala do očí. "To jsem myslela. Já jen neumím používat ta slova."
"Tak mě poslouchej, děvče. Nevím, jestli je Oggerd kyborg. Nikdy jsem to nezkoumal a ani mě to nezajímá. Pro mne je to čestný, rovný chlap, který tě nikdy nepodrazí a nikdy neporuší slovo. Já vím, že má hroznou pověst. Zabil desítky lidí. Ale vždycky jenom v boji. Ty se ho bát nemusíš. Dovede tě do Nové Rigy, i kdyby ho to mělo stát život."
Nevěřila. V té chvíli nevěřila tomu, co jí říkal o Oggerdovi a všechny své naděje upírala k němu, ke Gouvernetu Finkovi, přezdívanému Pěnkavka Gowery, muži z dobré rodiny, který se kdovíproč stal heroldem a teď už se nějaký čas potlouká světem ve společnosti šíleného technologa a zrůdy, kyborga.

Pátý den: Past

1.
Uprostřed noci mu položil Oggerd ruku na rameno. "Pěnkavko, vstávej!"
"Co se děje?" prudce se posadil a vysoukal ramena ze spacího pytle.
"Podívej se k západu!"
Nad planinou se klenula černá obloha, posetá miriádami hvězd, mezi nimiž jako stříbrné císařské marky probleskovala satelitní města. Kousek oblohy i s hvězdami náhle, bez varování, o dva palce poskočil stranou. Souhvězdí Lva už nebylo tím Lvem, jak ho Gowery znal. Mělo nějaký nový, protáhlejší tvar.
"Co to je?" zašeptal.
"Nevím," odpověděl mu Oggerd. "Mám takový divný pocit."
"To je ten pocit, co o něm mluvil Rudi. Já ho mám taky. Hele, než jsi mě vzbudil, měl jsem hrozný sen. Tady něco není v pořádku. Oggie - navrhoval bych sbalit se a zmizet."
Válečník přikývl. "Připrav koně. Já sestavím smyk, naložíme na něj chlapce a paní Janszoonovou. Hargo se snad v sedle udrží."
Pobízený iracionálním strachem přehazoval Gowery přikrývky a sedla přes poplašené koně. Daria se probudila a sledovala ho, jak s baterkou v zubech shledává vaky, aby je naložil na nákladního koně. "Co se stalo?"
"Spi," odpověděl jí. "Jedeme dál. Naložíme tě i s chlapcem na smyk. Není to tady dobré."
Žena vstala a pomáhala připravovat koně. "Měla jsem zlý

sen," řekla. "Jsem ráda, že jsi mě probudil."
"Hargo," zatřásl Oggerd technologem. "Vzbuď se!" Caroděj nejevil ochotu se probudit, a tak ho Oggerd prostě vysadil na svého koně, pod koňským břichem provlékl provaz a přivázal k jeho koncům obě Hargovy nohy. Jiným provazem přivázal mága za pas k hrušce sedla.
Vyrazili. Na jízdu samozřejmě nebylo ani pomyšlení. Oggerd vepředu vedl mulu s přiraženým smykem a bystrýma očima propátrával tmu, aby našel nejschůdnější cestu. Gowery za ním vedl ostatní koně, volně spojené uzdami do zástupu. Jak vystupovali z údolíčka, ohlédl se po temném masivu Tanečníka. Pak už se ohlížel stále a přesvědčoval sám sebe, že se hora vzdaluje.
Vešli do pásu mlhy, který vystoupil z travin. Terén začal pozvolna klesat do dalšího z mnoha mělkých údolí. Tam už nebyly jámy ani poházené kameny a to bylo štěstí, jinak by si koně polámali nohy. Dlouhá polehlá tráva brzdila jejich tempo.
Gowery objal levicí koňský krk a zavrtal obličej do hřívy. Nad ním zlehka klimbala přepadávající postava spícího čaroděje.
Oggerd vepředu šel neochvějně jako stroj. Netrvalo dlouho a opět vyšli z mlžného pásu. Ohlédl se, ale uviděl jen mlhu.

2.
Probudil se. Slunce stálo na obloze, ležel naznak v rosou zmáčené trávě, hlavu opřenou o ráhno smyku. O sto metrů dál, s obličejem v hřívě trpělivého vraníka, spal Hal Hargo. Vedle něho z polehlé trávy vstával Gowery. Malý Franki přecházel kolem smyku a Daria mu dávala pít vodu z láhve.
"Už je ráno, Mrzoutku," zavolal vesele Frank. "Mně se zdálo o strašidlech."
"Myslela jsem, že nepotřebujete spát," napůl se usmála Daria.
"Já jsem si to myslel taky," řekl Oggerd ohromeně.
Hal Hargo otevřel oči, napřímil se v sedle: "Mohl by mne někdo odvázat?" Na tváři, měl vytlačený řemínek uzdy. "Hej, sundejte mne z toho kone!
Gowery rozvázal provazy, které technologa poutaly k sedlu a pomohl skrčkovi na zem. Musel ho chvílI podepírat, Hal Hargo měl nohy odkrvené a bez citu.
"Měl jsem špatný sen," řekl technolog. "Mluvil ke mně malý chlapík s velikou hlavou."
"A co ti chtěl?" zeptal se Oggerd nelogicky.
"Nevím," zamyslel se caroděj. "Nerozuměl jsem mu. Povídal něco v nějaké cizí řeči. Pěničko, ty znáš všechny jazyky. Nezdálo se ti o tom trpaslíkovi také?"
Gowery se roztřásl zimou. "Kde je Tanečník? Doufám, že jsme mu utekli." Rozhlížel se, ale kolem viděl jen svahy údolí.
Bylo to zvláštní údolí. Jako by jakýsi obr přitiskl radlici pluhu k zemi a zarývalji stále hlouběji, rozrýval zem i s kusy skalního podloží. Oggerdova malá karavana stála na samém začátku vyrývané brázdy, směrem od ní se udolí prohlubovalo, rozšiřovalo a při jeho dně byly vidět vytrhané vápencové balvany. Nějakých patnáct kilometrů odtud vnikla obrova radlice příliš hluboko a on už nebyl schopen pokračovat v polních pracech. Udolí tam bylo široké deset kilometrů a povlovné, široce rozevřené svahy ukončovala strmá čelní stěna.
Zajímavější než tvar údolí byly jeho svahy: ze světle zelené trávy a temné zeleně hájů vystupovala žlutá a hnědá strakatina pravidelných tvarů. Políčka. Za jedním z lesíků, vzdáleným asi deset kilometrů, stoupalo k nebi několik proužků kouře.
ProhlédlI si údolí dalekohledy.
"Někdo tady žije," řekl Gowery užasle. "Tahle země je obdělávaná!
"Víte o tom něco, paní Janszoonová?" obrátil se Oggerd na Dariu.
"Ne..." vydechla. "Nikdy jsem o takové osadě neslyšela."
"Možná jsou to utečenci z Ruska," nadhodil Gowery.
Oggerd zavrtěl hlavou. "Není potvrzeno, že něco takového jako Rusko vůbec existuje. Tisíc kilometrů na východ, jih i západ není

žádné souvislé osídlení."
"Tak co to teda je, Oggie? Komunita původních obyvatel? Která tady v tom údolí přežila tři stovky let?"
"Třeba tam bydlí ten malý pán s velkou hlavou, o kterém se zdálo panu Hargovi." vypískl Franki, "
"Možná," podrbal herold chlapce ve vlasech. "Půjdeme to zjišťovat Oggie?"
"Ne," řekl temně Oggerd. "Podáme zprávu v Rize."
Shltli studenou snídani a zapili ji vodou z polních lahví. Nerozdělávali oheň, v blízkosti se stejně jen vlnila přeschlá tráva a nokde na dohled nebylo dříví. Než nasedli na koně, pokusili se podle hodinek a polohy slunce určit sever. Ukázalo se, že je to problém - na Goweryho hodinkách bylo půl čtvrté a na Oggerdových tři čtvrtě na čtyři. Podle jejich vnitřních biologických hodin odhadovali čas na sedm ráno, ale slunce naznačovalo, že už se blíží devátá.
Neujeli ani tři sta metrů, když se Oggerd v čele karavany zastavil.
"Stopa," natáhl ruku.
Byla to stopa, která se nedala přehlédnout. Táhla se kolmo na jejich směr. Jakýsi obrovský slimák se tu plazil a svým břichem drtil trávu v pruhu širokém dva metry. Po každé straně stopy rýha, vytrhaná tráva, rozoraná schnoucí zem.
Stopa, jakou zanechává smyk.
"Oggie," vyhrkl Gowery poplašeně. "Ty blázne, jak jsi nás v noci vodil! Tohle je přece naše vlastní stopa!"
Oggerd se vzpřímil v sedle a sepnul ruce za hlavou. Chvíli mlčel. "Nerozumím tomu," řekl pak.
Hal Hargo si třesoucí rukou srovnal na nose sdrátované brýle.
"To je ono," zaskřehotal."Udolí, ze kterého nevedou cesty."
"Co povídáš?" prudce se po něm obrátil Oggerd.
"Nevím," přetřel si Hargo zpocené čelo. "Já nevím. Topologii jsem nikdy nerozuměl." .
"Tamhle je stezka," ukázal Oggerd. "Vede naším směrem."
Skutečně, když ještě kousek popojeli, narazili na vyšlapanou pěšinu. Vedla přímo k okraji údolí a Oggerd se rozhodl, že ji využije. Mimoděk povytáhl ze sedlového pouzdra pušku.
Dvě hodiny pak stoupali po stezce vzhůru do kopce. Za protějším svahem údolí, jim za zády, vyvstala temná masa hory. Tanečník.
"Mám pocit," řekl Gowery, "že se díváme na severní svah Tanečníka. Jako bychom šli ve spirále kolem té hory a stále se přibližovali."
"Teď už se vzdalujeme," pokrčil rameny Oggerd. "Přímo na sever. Do večera budeme od Tanečníka vzdáleni čtyřicet kilometrů."
"Kéž by," zatoužil herold.
"Argile dzargo!" Vápencové valouny na svahu podél cesty se s rachotem daly do pohybu. Na balvan u cesty vyskočila malá, ale rozložitá postavička s velikou hlavou. Možná ta hlava nebyla až tak veliká, jen ji opticky zvětšovaly zježené vlasy a plnovous, nepořádně trčící do stran.
"Argile va-ra-gar!" ječel ten tvoreček, oblečený do kůží a hadrů.
"Hej!" zařval Oggerd a tasil karabinu. "Stůj!"
Gowery seskočil z koně a uháněl ke skrčkovi. Ten zatočil nad hlavou prakem. Kus vápencové skály udeřil herolda do prsou a vyrazil mu dech. Na vteřinu mu podklesly nohy, padl na kolena a do krve si rozedřel ruce o vápencový štěrk. Skrček přiuž dupl a balvan se rozkutálel dolů po svahu.
Gowery sebou smýkl z dráhy valícího se balvanu právě včas, a kámen se kutálel dál. Teď už nabral slušnou rychlost a mířil na mulu. Přimáčkl konce tyčí smyku, se zapraštěním je zlomil a srazil mulu na zadek. Zařehtala, vzápětí vstala a patrně se jí kromě odřenin nic nestalo.
Skrček se objevil na cestě deset kroků od Oggerda. "Výýý

táááám," ječel zvláštní řečí, ve které se s obtížemi dala rozeznat germánština. "Vrát-te se! Óbrat-te, argile!" Podupával si do taktu a ze stezky se v chuchvalcích zvedal vápencový prach. Daria křičela, Frank se rozplakal. Další balvan se utrhl nahoře na hřebeni, ale zastavil se, ještě než se dokoulel na cestu. Skrček sáhl za záda, vytáhl lidskou lebku. Napřáhlji před sebe a zacvakal její spodní čelistí: "Iso kraahen! Vitauke-vises!" Zároveň udělal ten nejděsivější obličej, jaký kdy viděli.
To už Oggerd trhal pákou vyhazovače nábojnic a střílel. Byl vynikajícím střelcem a na tu vzdálenost nemohl minout. Přesto skrček tančil na cestě dál. Pak skočil dozadu a zmizel ve zvířeném prachu.
"Jedeme!" zařval Oggerd. "Rychle pryč!"
Kopyta koní zaskřípala po vápencovém štěrku. Oggerd pobízel vraníka, za ním Daria s chlapcem v náručí plaváka a Hargo mulu. Zásobní kůň i Goweryho strakáč se dali strhnout ke klusu, Gowery sám utíkal po svých. Byl poslední ze všech.
Nejprve zmizel Oggerd, ale toho si herold nevšiml. Díval se stranou po skrčkovi a měl pocit, že Oggerd jednoduše přejel vrchol svahu. Když mizela Daria uvědomil si, že něco není v pořádku. Zastavil se a s ústy otevřenými dokořán sledoval, jak Hal Hargo prolnul modrou membránou oblohy a náhle byl pryč. Strakáč s prázdným sedlem hned za ním. Naposled kulhající zásobní kůň.
Stál tam bez dechu a nevěřil vlastním očím. Byl sám, bez koně, vybavení, potravin. Co se to tady děje?
Nakonec s povzdechem vykročil dál, tam, kde právě zmizeli jeho přátelé. Zavřel oči a šel. Pět kroků, deset, patnáct. Pak se rozhlédl.
Ostatní seděli v sedlech bez pohnutí a dívali se dolů. Před nimi se rozkládalo známé trojúhelníkové údolí, ale teď se nacházeli nad místem, kde obrova radlice zajela příliš hluboko a zastavila se. Ještě před okamžikem jim polední slunce svítilo do zad a teď je měli po levé ruce, navíc ukazovalo něco ke čtvrté odpolední. V hloubce mnoha desítek metrů pod nimi se leskla voda jezírka. Kolem jeho drobných přítoků se zelenaly lesíky a zakrývaly vesnici, která tam někde byla. Opačný konec údolí, kterým ještě před minutou procházeli, se utápěl v dálce v bílém oparu horkého letního dne a byl vzdálený plný denní pochod.
"Tanečník nás chytil," hlesla Daria. Tichounce se rozplakala.
Gowery pomaličku došel k Oggerdovi, sedícímu na vraníku, a vyndal z pouzdra u jeho sedla karabinu. "Dovolíš?"
Zamířil na velký kámen, vzdálený patnáct metrů, a stiskl spoušť. Pět metrů od kamene vystříkl štěrk. Znovu vystřelil. Tentokrát kulka udeřila o něco blíž kamene.
"Vyzkoušej si to taky," podal Oggerdovi zbraň. "Měl jsem ten šutr přesně v mířidlech. Vystřelíš - a letí to jinam. Řekl bych pokaždé jinam. Proto jsi tam toho skrčka nedostal."
"Ale on tě zasáhl," upozornil Oggerd. "Trefil se přímo do tebe. Metacím prakem."
"Je místní," pokrčil rameny herold. "Zná to líp. Bál ses toho skrčka, drobečku?" mrkl na chlapce.
"Bál," kývl chlapec vážně. "Ale on nebyl zlý."
"Myslíš?" udivil se Gowery.
"Určitě. Nechtěl tě zranit."
"Hargo," obrátil se Oggerd nejistě k čarodějovi. "Co tohle všechno znamená?"
"Udolí, ze kterého nevedou cesty. Nikoho nepustí pryč. Musím si to promyslet..."
"Dokážeš nás odsud dostat?" . .
"Pokusím se," olízl si rty technolog. "Ale pochybuju. Nejsem dobrý v topologii."
"Topologie - netopologie," pohodil Gowery dlouhými vlasy. "Nevidím to jinak, než že sejdeme dolů do té osady a slušně je poprosíme, aby nám ukázali nejkratší cestu k nádraží."
"Myslíš, že oni se odsud dokážou dostat?" zvedl Oggerd hlavu s nadějí v hlase.

"Nevím. Ale to zjistíme, teprve až se jich zeptáme."
Sesedli z koní a vedli je po strmém svahu dolů. Po chvíli narazili na vyšlapanou stezku, vinoucí se v serpentinách, ale i ta byla tak příkrá, že nebylo možné koně nasednout. Mlčky scházeli dolů - dvě, tři hodiny. Slunce zapadalo za blízký obzor, severní stráň byla však stále ozářená jeho paprsky: Stín stoupal vzhůru.
Ten den ještě stačili dojít na břeh jezírka při dně údolí, tam Oggerd rozhodl, že přenocují. Stezka byla v šeru stále zřetelná, ale nerovná a plná kamení. Riziko zranění lidí nebo zvířat při nočním pochodu bylo velké.
Voda v jezírku byla průzračná, ledová a měla chuť po vápenci. Zrcadlily se v ní skály, porostlé řasami na rozhraní vody a vzduchu. V hlubinách se míhaly rychlé stíny.
Přece jenom byli opatrní, skryli se do houštiny na břehu a rozžali malý, nečadivý ohníček. Mlčky vařili hustou polévku. Jejich úkryt se brzy utápěl v temnotách, ačkoliv nebe nad křovisky a nízkými osikami zůstávalo světlounce modré.
"Na pláních je ještě den," řekl Gowery. "Včera touhle dobou jsme před sebou měli dvě hodiny cesty."
"Vzpomínáš na dnešní noc, Pěnkavko?" zeptal se Oggerd.
"Hvězdy se hýbaly. Pohybovala se i země."
"Jistě, Oggie. Bylo to tak. Porucha prostoru."
"Tohle údolí," řekl Oggerd, "se po nás natahovalo. Obklopilo nás a pak pohltilo. Už když jsme se v noci vydali na cestu, byli jsme chyceni."
"S každým přechodem přes okraj údolí mizí nějaký čas," zabručel pro sebe Hal Hargo. "To jsem nevěděl... Nebo jsem to věděl a zapomněl jsem to?"
"Mám hrozný pocit," zavzdychala Daria, "že jsme tady jako mouchy v pavučině. Jako bychom se odsud už nikdy neměli dostat."
Oggerd prudce zavrtěl hlavou, ale neřekl nic. Znamenalo to, že on se tady za žádnou cenu nezdrží déle, než bude nezbytně nutné. Představa, že by měl svůj život dožít v jakémsi údolí o ploše sto padesáti čtverečních kilometrů mu připadala nesmyslná.
"Vyprávěj něco, Pěnkavko," vybídl herolda.
"Cože?" podivil se Gowery. Bylo to poprvé, co si Oggerd něco takového přál.
"Něco vyprávěj. Něco veselého. Pro Frankiho."
Gowery upřel na chmurného válečníka nevěřícný pohled. Chvíli se rozmýšlel, ale pak přece jen začal.
"Tys to vlastně ještě neslyšel Oggie. .Stalo se to v Kielu, když jsme na tebe s Halikem čekali, zatímco tys byl... však víš kde. Hargo se hrozně nudil, a tak se spřáhl s technologem vikomta da Silvy. Da Silva byl tenkrát taky s váma, to víš, kocour nebyl doma a tak měli oba mágové pré. Tak trochu jsem na ně dohlížel, vím, co Halik dokáže, ale ten da Silvův technolog, ten byl ještě horší, takový nafoukaný tlustý zabedněnec, přesvědčený o vlastní neomylnosti. Nezdálo se mi, že by vymýšleli něco špatného. Říkali tomu akumulátor tepla. Základem toho byl... uhlík?"
"Uhlík," přikývl Hal Hargo. "Má vysokou teplotu tání."
"Jo, Oggie. To je nejvíc štvalo. Cítíš,jak to blbě zní - uhlíkový akumulátor tepla? Chtěli použít iridium, osmium, nebo alespoň vanad, ale nakonec museli vzít zavděk tím uhlíkem. Netroufám si odhadnout, co by se stalo, kdyby náhodou těch dvacet deka iridia měli, to by dneska Kiel už neexistoval.
Takže, kuchtili si ten svůj akumulátor, času měli dost. Já jsem si našel jinou zábavu, seznámil jsem se s jednou tamní básnířkou a nechal si od ní recitovat její verše. Holka to byla pěkná, jen trochu vybledlá, verše nic moc, ale já jsem myslel, že když na ni půjdu přes poezii, budu jí mít do tří dnu na lopatkách - pardon Dario. Byla to chyba, myslet si to, těch čtrnáct dnů jsem strávil plkama o stavbě veršů a dostal se jsem jí na kůži jen kousek

pod pupík. Ale člověk se pořád učí a tohle sem nepatří.
Každopádně, ten da Silvův technolog, říkali mu Koblih, měl parádně vybavenou laboratoř. Na takovou se Halik v životě nezmůže, a to z toho důvodu, že ho pořád taháš sem a tam po světě. Koblihův kutloch byl budovaný s láskou a péčí dobrých dvacet let. Navrhl mu to nějaký architekt v tom pseudorenesančním slohu, který byl před čtvrt stoletím v módě. Klenutá kamenná kobka, všude skoby, řetězy, kotlíky, plazmová pec maskovaná jako ohniště, digestoře ve tvaru starožitných truhel. Jedním slovem - doupě šíleného alchymisty, navíc umístěné v suterénu, okna byla pod stropem, asi metr nad úrovní dvora venku.
Jo, já jsem poslouchal recitaci, pil u toho kvanta červeného vína a byl věčně nafouklý jak zepelín, protože jsem nemohl chodit čůrat moc často. A Hal s Koblihem, proti mému očekávání, akumulátor dokončili. Halik mě pozval na jeho slavnostní spuštění, Koblih se sice mračil, že do toho zatahuje laika, ale Halik je kámoš a chtěl se ukázat. Ten akumulátor - to byla taková kovová koule, zavěšená na jednom z těch řetězů. Halik i Koblih chodili kolem ní a tvářili se spokojeně jako kocouři v ptáčníkově voliéře. No a co, řekl jsem jim. Nic nevidím, akorát je tady zima. Kvůli tomuhle mě taháte z postele ve dvě hodiny v noci? No právě, řekli oni. Je tady Zima, protože akumulátor nasává okolní teplo. Vystrčil jsem ruku z otevřeného okna, byla taková teplá jarní noc, a ucítil jsem pohyb vzduchu. Venkovní teplo proudilo dovnitř. Sáhl jsem na tu jejich kouli, ale hned jsem ucukl. Na dotek byla pěkně horká.
Dobře. Chvíli jsem na to koukal a pak už mi byla opravdu zima, tak jsem šel nahoru do kuchyně ohřát si zbytek polévky od včerejška. Přišli tam za mnou a než jsem si našel talíř, vyjedli tu polívku přímo z hrnce. Poslyšte, vy dva, povídám jim, a co s tím akumulátorem pak budete dělat? To bude moc užitečná věc, oni na to. V létě nasaje teplo a v zimě se s tím může topit.
Dobrý, zaradoval jsem se. Opravdu to takhle bude fungovat?
No, mělo by, krčili oni rameny. To my ještě nevíme. Teprve teď jsem pochopil, k čemu to směřuje, vyskočil jsem jako skokan zelený a rychle uháněl pro dozorčího, ať okamžitě vzbudí požární družstvo. Ještě že jsem měl ten šťastný nápad, protože jinak byste se s da Silvou vrátili jen k hromadě dýmajících trosek.
Ta koule natáhla teplo do bodu tání, což je u uhlíku asi tři a půl tisíce stupňů, ale Koblih s Halikem bod tání posunuli různými triky až někam k deseti tisícům. Pak se její molekulární struktura uvolnila a všechno nahromaděné teplo vytrysklo do okolí. Vůz, který stál ve dvoře před okny laboratoře, shořel během pár vteřin. Dřevěné dveře mezi Koblihovou laboratoří a chodbou se prostě vypařily, stejně jako všechno, co bylo uvnitř, včetně těch drahých plazmových pecí a digestoří. Hasiči zasáhli včas a uhasili všechno, co zapálila tepelná vlna. Naštěstí byly tři hodiny v noci, nikdo se nikde nepotloukal a tak ani nebyl zraněn. Vlastně - občasné výbuchy v Koblihově stánku byly obvyklé a tak před okny laboratoře raději nic nenechávali, kromě toho nešťastného vozu ovšem.
Představte si ale ten pohled, když jsme ráno vešli do vychladlé laboratoře. To nebyla místnost, ale zrcadlový sál. Ten ohromný žár roztavil povrch žulových stěn a udělal na nich glazuru, před kterou jste se mohli holit a česat. Stěny, podlaha, klenutý strop, všechno jedna zrcadlová plocha. Něco tak dokonalého jsem neviděl ani v Bornnu v tom nočním podniku, co se jmenuje Spiegelparadies. Nevím, co s Koblihem udělal da Silva - tenkrát jste přijeli v noci, vytáhl jsi nás z pelechu a ráno už jsme byli patnáct kilometrů za Kielem, ale na da Silvově místě bych z té bývalé laboratoře zřídil luxusní nevěstinec."
Domluvil. Chlapec soustředěně poslouchal v Oggerdově náruči, hlavu opřenou o mohutný válečníkův biceps.
"Chichi," zasmál se. Hal Hargo a Daria se dívali do plamenů. Nikdo nic neříkal. Kiel i jiná města Císařství jako by patřila jinému světu."Vy se smát nebudete?" obrátil se na ně Franki. "Tady u Mrzoutka mě to nepřekvapuje, ale vy byste se zasmát mohli."
Hal Hargo zvedl prst: "Mladý chlapče, ono to vůbec nebylo legrační. To jen náš přítel Pěnička to popsal tak zábavně. Představ si takový prudký požár uprostřed noci. Byl div, že při tom nebyl nikdo zraněn."
"Jo," podotkl Gowery. "Jak není žádný zraněný, tak to je pro Halika nepovedený pokus. Nezdařený, trapný, radši by se o něm mluvit nemělo."

Pod válečníkovým plastikovým krunýřem to zabublalo a z Oggerdova hrdla se vydralo zvláštní zachrčení. "Mrzoutku," obrátil se po něm chlapec překvapeně. "Ty se taky umíš smát!"
Představte si ale ten pohled, když jsme ráno vešli do vychladlé laboratoře. To nebyla místnost, ale zrcadlový sál. Ten ohromný žár roztavil povrch žulových stěn a udělal na nich glazuru,
před kterou jste se mohli holit a česat. Stěny, podlaha, klenutý strop,
všechno jedna zrcadlová plocha. Něco tak dokonalého
jsem neviděl ani v Bornnu v tom nočním podniku, co se jmenuje Spiegelparadies. Nevím, co s Koblihem udělal da Silva - tenkrát jste přijeli v noci, vytáhl jsi nás z pelechu a ráno už jsme byli patnáct kilometrů za Kielem, ale na da Silvově místě bych z té bývalé laboratoře zřídil luxusní nevěstinec."
"Tady," ukázal Oggerd jednu z jizev na svém předloktí. "To Hargo zkoušel bezdrátový přenos elektřiny. Já jsem zrovna stál v siločáře."
Vstal. "Jděte spát, minulou noc jsme toho moc nenaspali. Vezmi první hlídku, Pěnkavko. Vzbuď mě o půlnoci."
Gowery přikývl a prošel houštinami až ke břehu jezera. Přímo nad ním se třpytila hvězdná obloha se známými souhvězdími a jasnými body satelitních měst. Jen tam, kde se stýkala s obzorem, s okrajem údolí, nebylo nic. Tma a rozmazané šmouhy.

Šestý den: Lidé z údolí

1.
Přepady se provádějí v obvyklou hodinu, mezi druhou a třetí, když je noc nejtemnější a lidé v nejhlubším spánku.
Oggerd byl připravený. Seděl v podřepu s riderským řezákem na kolenou. Čekal a nikdo nepřicházel. Konečně obloha zbledla a slabší hvězdy se z ní začaly vytrácet. Kdesi na pláních svítalo.
Vstal, aby si protáhl nohy. Řezák položil na zádovou část pancíře a magnetické spony s tichým syknutím sevřely čepel.
Ticho, klid, jen hlasy probuzených ptáků se ozývaly kolem. V matném šeru přicházejícího dne viděl siluety ostatních : Hala Harga stočeného do klubíčka, Goweryho, ležícího na zádech s rukama přes prsa. Daria se tiskla k chlapci, aby mu předala alespoň trochu svého tepla. Popošel pár kroků houštinou, ne víc než dvacet. Za záclonou z listí uviděl lesklou hladinu jezera.
V šeru na zlomek vteřiny vystříkl oslňující modrý paprsek.
V Oggerdově boku jako by vybuchl granát. Pravá noha mu vypověděla poslušnost a on se skácel stranou. Pokusil se nastavit pra-vičku proti ostrým větévkám, ale i ruka byla k nepotřebě. Alespoň pohodil hlavou, aby uchránil oči. Pahýl větvičky mu sedřel kůži ze skráně a jiný skolek mu probodl tvář a zapíchl se do jazyka.
Celou pravou polovinu těla měl nehybnou. Pokusil se vykřiknout, aby varoval ostatní, ale z hrdla se mu vydral jen chrapot.
"Óggie! Co se děje!" Praskot v křoví vyburcoval herolda.
Křoviny kolem ožily. Všude se míhaly stíny a dusaly bosé nohy.
"Mámo! Maminko!" Frankův křik.
"Odnášejí Franka!" křičela Daria.
"Mámo! Mrzoutku!" křičel Franki nahoře na skalách. Oggerd se podepřel levicí, poklekl na koleno nezraněné levé nohy. Levičkou sáhl pro řezák a mrštil jím do houštin. Řezák prosvištěl mezi větvičkami jako utržená vrtule císařského zepelínu a
pozutínal všechno, co mu stálo v cestě. S čvachtavým zvukem prosekl jakousi organickou hmotu a letěl dál, odchylován ze směru překážkami, do kterých narážel jilcem.
Za Oggerdem vytrysklo znovu modré světlo a udeřilo ho do oblasti kříže. Válečník ztratil vědomí.
To vše trvalo jen několik desítek vteřin. Zatímco Oggerda dvakrát zasáhl modravý záblesk a Gowery s Danou pronásledovali houštinami bytosti, které odnesly chlapce, Hal Hargo se sotva stačil vymotat ze spacího pytle. Svítalo.
"Maminko!" ozvalo se ještě naposled odkudsi shora.
Daria se škrábala na sráz, tam, kde ještě před chvílí slyšela chlapcův křik. Sráz byl příkrý, téměř bez výstupků pro zachycení. Únosci museli být obratní, když se během tak krátké doby dostali nahoru i s chlapcem. Možná, že znali nějakou schůdnější cestu.
Žena se vyškrábala do výšky tří metrů, než jí kámen pod rukou povolil a ona sklouzla zpátky. S odhodláním rozzuřené fúrie se vrhla proti svahu znovu, ale Gowery ji strhl zpět.
"Tudy se nikam nedostaneš!" vykřikl.
"Já tam musím!" snažila se mu vytrhnout a když ji nepustil, pokoušela se ho kousnout do ruky. Levou rukou jí sevřel obě zápěstí a kolenem přimáčkl ke skále. "Uklidni se! Já nejsem tvůj nepřítel!"
"Mají Franka, mají chlapce! Já musím za nimi!"
Její zuřivost opadávala. Pak se Daria rozplakala a všechna energie z ní vyprchala. Zhroutila se. "Vzali mi ho, vzali. Proč? Řekni mi proč?"
Zavrtěl hlavou. "Já to nevím. Pojď, vrátíme se zpátky." Vzal ji za ruku a vedl ji, zhroucenou, téměř bez vlastní vůle.
Tábořiště bylo opuštěné, jen koně přešlapovali stranou a tichounce frkali.
"Oggie," zavolal Gowery a rozhlížel se mezi keři.
"Tady je," ozval se opodál Hal Hargo. Čaroděj stál nad obrovským Oggerdovým tělem.
"Je mrtvý?" zeptal se Gowery.
Čaroděj se konečky prstů dotýkal válečníkových krčních tepen. "Žije," řekl. "Ale je v bezvědomí."

"Pomoz mi ho odnést," vyzval Gowery Harga a přehodil si jednu Oggerdovu ruku kolem krku. Vlekl bezvládné tělo houštinami k tábořišti a Hargo mu ze všech svých chabých sil pomáhal. Jejich břemeno bylo neuvěřitelně těžké. Uložili Oggerda na lůžko z větví. Nejdřív mu Gowery vytáhl z tváře větévku a ránu vydezinfikoval. Peroxid zasyčel v krvavém mase a Oggerd zamžikal očima. "Fa-ank," hlesl, ale spíš to byl jen pohyb rty. Gowery pochopil, na co se válečník ptá.
"Není tady. Franka někdo unesl. Někdo přišel, vzal chlapce a neobtěžoval se tím, aby nás pozabíjel. Klid Oggie, sundám ti pancíř a podívám se, co s tebou je."
Válečníkovo tělo bylo zkroucené k jedné straně a celé jakoby sražené. Bylo velmi obtížné vyvléct ho z pancíře. Nakonec se to Gowerymu podařilo a když skončil, byl úplně propocený. "Sakra, Oggie, neměl bys být tak veliký." Rozšněroval mu boty, sundal kalhoty. Halenu, kterou měl Oggerd pod pancířem, prostě rozřezal nožem. Očkoliv Oggerdova tvář i paže byly po hranici límce a vyhrnutých rukávů snědé, opálené sluncem, zbytek jeho nahého těla snad nikdy nepřišel se sluncem do styku. Zůstával mléčně bílý, na břiše, prsou a stehnech porostlý hustou černou srstí.
"Oggie, co ti to kdo udělal!" vyjekl Gowery. Dokonce i Daria se zvedla a přišla se podívat.
Na válečníkově pravém boku našli černou hvězdicovitou modřinu, druhou zjistili na zádech, na pravé straně kříže. Svaly v dosahu paprsků modřiny byly zkroucené křečí, stažené do sebe, zmenšené téměř na polovinu původního objemu. Ztuhlé, smrštěné, tvrdé jako kámen. Celý Oggerdův trup byl zkroucený k pravé straně. Smrštění probíhalo do pravého bicepsu a tricepsu, krejčovský sval na pravém stehně vystoupil jako konopné lanko. Postižené končetiny ztmavly, jak v nich křeč přiškrtila krevní oběh.
"Co to může být?" podíval se Gowery na Harga.
Střízlík pokrčil rameny: "Patrně druh elektrického šoku."
"Počkej Oggie, zkusím to rozmasírovat," odhodlal se Gowery.
Začal od nejméně postižených míst - od pravé ruky a nohy. Naklepával je hranami dlaní, roztíral je, hnětl. Postupoval blíž k oběma epicentrům křeče, k těm černým hvězdicovitým skvrnám na Oggerdově kůži.
Hal Hargo, když pochopil, že se o něho nikdo nepostará, rozdělal sám oheň a uvařil kávu. Šlo mu to docela dobře. Daria seděla na hromadě přikrývek s rukama v klíně, apatická, nehybná.
Gowery vydržel na Oggerdově těle pracovat téměř hodinu, ale pak už to nešlo. Zápěstí mu opuchla a na prstech se mu začaly tvořit puchýře.
"Ře-zák," zachraptěl Oggerd. "Ho-odil js-eem hoo po nich."
"Hargo," zavolal herold na technologa. "Oggie někam zahodil mačetu. Podívej se po ní, buď tak hodný."
Čaroděj se neochotně zvedl od snídaně a vydal se do houštin. Šustění a praskání se ozývalo hned z té, hned z jiné strany, blízko i daleko. Pak ztichlo. Dlouhou chvíli se neozývalo nic a pak se čaroděj vrátil nejkratší cestou. V jedné ruce nesl riderský meč a v druhé jakousi šedou zakroucenou větev, mokrou, jako by ji vytáhl z vody.
"Podívej," vstrčil větev Gowerymu pod nos. Na Oggerdovo tělo z ní skáplo několik kapek, šedých i temně fialových.
"Co jsi to našel?... Fuj, ty prase, co to sem strkáš, dej to jinam."
Žádná větev, ale končetina nějakého živočicha. Dlaň s pěti prsty, podobná lidské, až na to, že byla velmi úzká a dlouhá. Tenké prsty, z nichž jeden byl postavený proti čtyřem ostatním, svou délkou převyšovaly lidské téměř dvakrát. Patřilo k tomu ještě zápěstí a kus loketní kosti, čistě oddělený řezákem. Maso kolem lokte mělo bledou barvu. Skapávající krev, pokud se ovšem jednalo o krev, světle fialovou. Další tekutina, která z končetiny vytékala, byla žlutobílá. Nejzvláštnější byla kůže končetiny - porézní, sytě šedá.
"Pan Oggerd zasáhl nějakého tvora," vysvětloval trpělivě Hal Hargo. "Tohle tam zůstalo."
"Víc tam toho nezbylo?" zpozorněl Gowery.
"Nějaké kousky tkání," připustil Hal Hargo. "Tělní tekutiny. Ale tělo samotné už někdo odnesl."
"Ukaž mi to," vztyčil se Gowery a nechal se čarodějem odvést na místo. Nenašel o mnoho víc - nějaké cucky, žlutobílé koloidní chuchvalce plné much a listy křovin pokryté světlefialovou, špatně zasychající krví.
"Co to bylo za zvíře?" zeptal se Harga přímo.
"Netroufám si to klasifikovat," vykrucoval se Hal Hargo.
"Ty nevíš, co to bylo? Ty, rés naturális doktor?" Gowery ani nepředpokládal, že by Hal Hargo dovedl tvora určit, jen ho podráždily technologovy vytáčky. Zadíval se na své oteklé prsty, zatímco čaroděj se uraženě natřásal.
"Uděláme nový smyk a naložíme Oggerda. Tady už je zbytečné zůstávat. Já mu nedokážu pomoci, to už by mi prsty upadly."
Prodral se zpátky houštinou a oznámil Darie: "Jedeme do té vesnice dole. Je to naše jediná šance, jak se dozvědět, kde to jsme a co se stalo s chlapcem. Tak buď tak laskavá a trochu mi pomoz, já už nedokážu ohnout prsty."
S vlažnou pomoci Hala Harga a Darii oblékl Oggerda do čistého prádla. Z dlouhých větví postavil nový smyk a bezvládného válečníka na něj uložil. Přihodil tam jeho pancíř, do jehož spon uložil řezák - nedokázal přijít na jiný způsob, jak čepel zajistit, aby někoho nezranila, nebo něco nepoškodila.

2.
Slunce stoupalo k poledni, když vyrazili po vyšlapané cestě, která vedla po břehu jezera. Žalostná napodobenina smyku se dvakrát rozsypala a Gowery strávil spoustu času tím, že ji dával dohromady. Po celou tu dobu Daria zhrouceně seděla v sedle, zato čaroděj, kterého přepadl hlad, prohledával splasklé vaky a neustále žvýkal zbytky sucharů, kousky uzeného masa, proužky kandovaného medu.
Den se přehoupl do odpoledne, když se cesta konečně odpoutala od břehu. Stoupala mírně vzhůru, sledovala potok tekoucí do jezera. Vyšla z houštin a krajina kolem ní se rozevřela. Za hustou příbřežní vegetací se objevila

obhospodařovaná krajina - louky, na kterých se pásly tlusté stračeny s moudrýma očima i stádečka ovcí. Pastviny byly hustě pokryté úpravnými remízky jehličnatých stromů. Nikde ani človíčka, přestože někdo musel dobytčata hlídat, aby nevešla do políček s dozrávajícím žitem a nespásla je.
"To by mě zajímalo," přetřel si Gowery loktem zpocenou tvář," komu to tady patří. Někdo se tady přece o to musí starat, no ne? Nebo snad tohle údolí spravuje počítač z doby atlantické civilizace?"
Držel se vzadu u smyku, vedl zásobního koně, Oggerdova vraníka a dával pozor ni Oggerda. Hal Hargo ani Daria, kteří ho předhonili o nějakých dvacet kroků, mu neodpověděli.
Ale Gowery už nemusel na odpověd čekat. Z ohybu cesty vykročila skupinka postav a šla jim vstříc.
Bylo jich asi deset, zachmuření muži s vlasy barvy slámy a s převislými kníry, vzájemně si podobní jako bratři. Byli oblečení do světlých volných kalhot a halen, přes haleny měli přetažené vesty z kůže a kovových destiček. V rukách svírali hole a dřevěné palice.
A tvor v jejich středu... to nebyl člověk, ale okcian.
Gowery zatím viděl okciany jen letmo, během boje v pralese. Jeho osobní rozlišení bylo velice hrubé. Dosud pojmenoval medvěda, psy, (robustní, důkladné, kteří útočili v malých skupinkách), kočky, drobnější, mrštné, držící se osamoceně spíše v pozadí.
Ale tohle byl tygr.
Kulatá hlava s vytrčenýma špičatýma ušima, porostlá srstí, žíhaná černými pruhy. Šikmé úzké oči a tlama, lemovaná špinavě bílými licousy. Dlouhé hubené přední končetiny, porostlé rudou, černou a bílou srstí ve vzoru, jaký Gowery znal už jen z prastarých diapozitivů, protože v Evropě nebyl zvěřinec, který by tu legendární šelmu vlastnil. Příliš krátké nohy, pokrčené v kolenou, vyčuhovaly z ustřižených kalhot. Trup tygra zakrývala kazajka z kůže, pobité kovovými plíšky. Zrůda v obou pařátech svírala dlouhou násadu kamenného kladiva.
Gowery se rozhlédl. Z obou stran z políček scházeli další bojovníci. Zrzek s vlasy i knírem rudými jako oheň ve volných kalhotách a v zelené lovecké vestě. Prcek, vysoký sotva metr a půl, ale rozkynutý doširoka a zakutý do jakéhosi primitivního brnění. Připlešatělý vousáč v khaki kabátu, zvaném kopřivák. Zpod tygrovy kazajky se vydraly hrdelní, artikulované zvuky. Tvor koncem topora dirigoval své lidi - ano, lidi, protože všichni ostatní byli lidé. Zrzek s rezavým knírem volně došel k Hargovi, rychlým pohybem jej strhl z muly a udeřil holí do týla. Čaroděj rozhodil ruce a padl na zem, kde ho nechali ležet.
Nebezpečně vyhlížející čtyřicátník s hnědými, nakratičko ostříhanými vlasy a s tváří hustě pokrytou svislými jizvičkami stejně ledabyle přistoupil k Dariině koni. Líně natáhl ruku, chytil ženu za rameno a stáhl ji na zem. Byla by padla, ale muž s jizvičkami ji držel. Přehmátl na klopu její bundy a energickým pohybem Dariu pootočil. Měl to dobře nacvičené, protože tím pohybem vytřásl Dariinu levici z rukávu. Byl by jí svlékl bundu docela, kdyby se pravý rukáv nezachytil za velký revolver v Dariině pěsti.
To Zjizvenému nevadilo. Přehmátl a chytl Dariu za legu rudého barového trika. Rozšklebil zjizvený obličej do ošklivého úsměvu a mávl rukou. Na prstech měl nasazený tlačný nůž - kovového boxera s dopředu trčící trojúhelníkovou čepelí. Ostří rozťalo triko odshora až k opasku. Na dvou místech - na levém prsu a nalevo od pupku - proťalo i kůži.
Daria zvedla revolver a stiskla spoušť. Nemohla minout a také neminula. Zjizvený vyhekl, projektil narazil do prastaré neprůstřelné vesty a odhodil Zjizveného pět kroků dozadu. Daria ještě dvakrát stiskla spoušť, ale poobakrát minula.
Vzápětí další z domorodců zavířil dlouhou holí, jedním koncem švihl Dariu přes zápěstí a téměř současně ji vzal druhým koncem přes ucho. Daria padla do vápencového štěrku. Zůstala při vědomí, ale ztuhlá strachem.
Kruh útočníků se sevřel a v jeho středu byl Gowery s koňmi a se smykem. Tamti nespěchali. Dorozumívali se úsečnými výkřiky, jejich řeč byla složená ze zvláštního jazyka, prokládaného hrdelním mručením a tu a tam i výrazem v germánštině. Bojovníci objevili Oggerdovo bezvládné tělo, strhli z něho pokrývky a párkrát do něj kopli. Se škodolibou radostí se vzájemně upozorňovali na jeho smrštěné svaly.
Zatímco shazovali Oggerda ze smyku, popošel Goweryho kůň o deset metrů dál do svahu. V té chvíli si Gowery uvědomil, že v oteklých prstech svírá Oggerdovu karabinu, sám nevěděl, kdy ji vytáhl ze sedlového pouzdra.
Tamti si ho nevšímají. Prohrabávají sedlové vaky, nalezené předměty buď zahazují, nebo si je rovnou rozebírají a pokládají stranou. Dva se vztekle přou o bílé bavlněné triko, které svlékli bezvládnému válečníkovi, přitom objevují druhou modřinu na Oggerdových zádech, ukazují ji ostatním a většina z nich propuká v ošklivý smích.
Zjizvený muž s obtížemi vstává. Chvíli si přejíždí rukou pod neprůstřelnou vestou, aby zjistil, kolik škody mu napáchal na žebrech Dariin výstřel. Chytne ležící Dariu za vlasy a přizvedne ji - vrazí ji facku a pak druhou - pomalu, s rozmyslem, tak, aby ji ponížil, ale aby ji nezpůsobil vážné zranění. Desetkrát ji uhodí, pak z ní strhne triko a znovu ji odhodí do prachu. Z Dariiných úst i nosu teče krev.
Tygr se, neúčastní drancování. Opírá se o topor kladiva a přihlíží. Muži se tahají o Oggerdův riderský meč a marně se ho snaží vylomit ze spon plastikového krunýře. Když jejich spor přesáhne určitou míru, stačí, že tygr zavrčí a ti, kteří se hádali, okamžitě pancíř s přisátým řezákem odkládají. Gowery fascinovaně pozoruje tygrovu majestátní postavu, není sice tak vysoká ani rozložitá, jako Oggerdova, na výšku měří sotva šest stop, ale sálá z ní autorita spojená s hrozbou. Pochopí, že jestli mají vyváznout, musí začít právě s ním. Pomaličku, aby nikoho nepoplašil, zakládá pažbu karabiny do ramene.
Prásk! Napravo od tygra, vzadu ve svahu, se vznese drobný obláček. Trhnout pákou vyhazovače, horká nábojnice se zaleskne v slunci. Přemístit hledí napravo od tygra. Prásk! Už je to lepší, ale ještě to není ono. Druhá nábojnice letí do prachu.
Dřevěná palice ho zasáhla do ramene. Nějaké ruce Goweryho chytily za nohu a strhly ze sedla. Ještě než dopadl na zem, schytal půltuctů ran holemi.
Samozřejmě, ani na chvilku ho nespustili z očí. Šetřili si ho naposled.

"Vsstávej, ssráči," ozývá se nad ním hlas v čisté germánštině. "Teprve ssačínáme."
Až s ním skončí, nebude už nikdy tím veselým Pěnkavkou Gowerym. Zůstane z něho troska. Mrzák. Pokud přežije.
Kutálí se jim pod nohama. Přikrčí se a z podřepu vyrazí do nejslabšího místa kruhu, který jej obklopuje. Skutečně se mu podaří prorazit a oni to odměňují radostným zavytím. Kořist se brání, bude to zábavné!
Někdo ho chytil za pončo, vyvlékl z něho prostě hlavu. Jiný mu strhl řemení a další z něho serval košili. Dlouhá hůl mu podrazila nohy. Přimáčkl si nohy k břichu, aby si chránil slabiny, a pokusil se odmotat od pasu bič. Cosi mu trhlo nohou a vzápětí byl vlečený po cestě plné ostrého štěrku. Převrátil se na na bok a pak na záda: domorodci mu omotali nohu uzdou a koně praštili před zadek. Splašený kůň ho smýká po kamení.
Tygří zařvání. Jeho intonace znamená: dejte pozor.
Boty ze špatně vydělané kůže rázem přestávají kopat do Goweryho žeber. Herold sebou smýkne a klusák žalostně zařičí, udidlo mu poranilo tlamu. Zastavuje se a Gowery vymotává botu z uzdy. Hrudník, břicho, bok i záda má do krve rozdrásané štěrkem.
O třicet metrů dál téměř nahý a pokroucený Oggerd pajdá útočníkům vstříc.
Pajdá - to znamená, že se opírá o pravé koleno a pravý loket, pomocí levé nohy se posunuje. V levé ruce svírá tasený řezák.
Jsou zaraženi. Překvapeni. Dobře vědí, že zásah modrého světla ochromí na několik dní i velmi silné muže. A tenhle obrovitý vousáč byl dnes dotknutý dokonce dvakrát. Nikdo by se nedokázal postavit na nohy dříve jak za dva dny!
Jsou obezřetní. Přibližují se k Oggerdovi v půlkruhové rojnici, v jejím středu je tygr, potože vůdci náleží, aby první zaútočil.
Tygr vyrazí ohlušující řev, jakým jeho divocí jmenovci v džungli zmrazovali kořist, že se strachem nemohla ani pohnout. Pak nad hlavou roztočí kladivo a poskočí vpřed - nejprve letí kladivo a pak on. Oggerd se překotí, střihne levou nohou a podrazí zrůdě nohy. Kamenná hlavice neškodně pročísne vzduch. Tygr pružně poodskočí, jenže ostatní nechtějí čekat.
Dva či tři horlivci v světlých režných halenách se vrhají na Oggerda a jemu stačí, když z pokleku nastaví řezák. První z útočníků se čepel pokusí odrazit železem obitou holí, ale Oggerd jen pohne zápěstím a hůl je vpůli. Útočící muž se setrvačností nabodává na čepel a Oggerd ji ani nemusí z rány vytahovat. Ostří hladce rozpáře mužovo tělo i s vestou z kovových plátů.
Oggerd padá do strany, ale jen proto, aby se přiblížil k jinému nepříteli. Mávne řezákem a hrot komusi přetne holenní kost.
Z přeseknuté nohy proudem vytryskne krev. Beznohý chlapík zavyje a dva jeho soukmenovci se k němu vrhnou, aby mu pomohli. Jenže tohle je záležitost vteřin. Školený ošetřovatel by dokázal zaškrtit tepnu včas, ale oni ne. Během půl minuty, kterou promarnili, vystříká z chlapíkova těla většina krve.
Krev se vpíjí do vápencového štěrku.
Teprve ted si útočníci uvědomují svou chybu - nevzali si zbraně pro zabíjení. Ty by jim překážely v jejich sportu, mohly by někoho z nových zajatců údolí zabít a připravit je o požitek z pomalého ubíjení.
Zjišťují, co dokáže takový riderský řezák. Ani se nerozkoukali a mají dva mrtvé. Zlostné výkřiky. Ať vůdce ukáže co umí! Tygr znovu postupuje vpřed, tentokrát už se do souboje nikdo jiný plést nebude.
Lidský tygr, nebo snad tygří člověk roztočí kladivo a hodí. Oggerd se uhýbá, ale není dost rychlý. Když jej zbraň míjí, udeří jej vířící topor do předloktí levice, v níž svírá řezák, a vyrazí z ní všechen cit. Oggerdovy prsty se rozevřou. Zbraň padá. Ještě nestačí zazvonit ve štěrku, když tygr skáče. Jeho skutečnými zbraněmi jsou zuby a drápy.
Oggerd nevládne většinou ze svých končetin, ale pořád je rychlý. Lehne, vzepře se o zem čím ještě může a vykopne levou nohou vstříc zvířeti. Pata zasáhne tvora do podbřišku. Tygr zavyje o oktávu vyšším hlasem, ještě v letu se zkroutí bolestí a když dopadne, dorazí ho Oggerd přesným kopnutím do místa, kde je u lidí spánek.
Muži vykřiknou. Rozestoupí se do půlkruhu kolem Oggerda. Válečník leží na zádech, rozhlíží se zpod přivřených víček a nahá hruď se mu prudce zvedá. Pak záhybe prsty levice, natáhne ji a znovu chytí jílec řezáku.
Zrzek v lovecké vestě zvedne odhozenou karabinu. "Usstupte," vykřikne. Je to ten hlas, podivně sykavý, který Goweryho před chvílí vyzýval, aby vstal, že teprve začínají. Promluví v germánštině, ale ostatní mu rozumějí.
Rozestupují se, aby je nezasáhla odražená kulka.
Zrzek přikládá pušku k líci. Zakrvácený Gowery má v ruce bič, ale je příliš daleko na to, aby ho mohl použít. Puška práskne a na stopu od Oggerda se rozstříkne štěrk.
"Teď ušš to bude dobrý," zašklebí se zrzek a rutinním pohybem vyhodí prázdnou nábojnici.
Prááásk!
Jako by z čistého nebe zahřměl hrom. Dva muži po straně půlkruhu, deset metrů od ležícího Oggerda, se chytají za obličeje, které se náhle změnily ve zkrvavené kusy masa. To se o kus dál vzpamatoval Hal Hargo, teď oběma rukama svírá krátkou brokovnici a z obou jejích hlavní stoupá kouř. Ozvěna od čela údolí po chvíli vrací zahřmění.
Ústí Hargovy dvojky míří na zrzka a je štěstí, že v údolí střely nikdy nelétají tak, jak by měly. Zrzek stojí v jedné palebné čáře s Oggerdem a hrubé broky, které by nepochytal on, by těžce zranily válečníka. Jenže tady je všechno jinak a vír sekaného olova zasáhl tři muže po straně - dva se drží za hlavy a ječí. Třetí, ten rozložitý prcek, měl více štěstí: olovo mu prosvištělo nad hlavou a jen dva či tři kousky mu vyryly do vlasů krvavé pěšinky.
Než se stačí zrzek vzpamatovat, švihne ho přes ruce splétaný konec biče. Karabina padá na zem. Hal Hargo trhanými, nešikovnými pohyby vyndává vystřelené nábojnice, jedna z nich se zasekla a on ji musí vydloubávat zlomenou lancetou, kterou nosí v kapse. Trvá to hrozně dlouho, ale než se útočníci odhodlají k něčemu dalšímu, je zbraň nabita.
Oggerd ztěžka a pokřiveně pokleká na levé koleno.
Gowery, Oggerd i Hargo mají v rukách zbraně a předvedli, že je dokážou použít. Domorodci mají dva další mrtvé, které

skosil Hargo, v tuto chvíli umírají. Tygr je v bezvědomí.
Zrzek zvedá ruce nad hlavu: "Tak dobře! Vssdáváme to!"
"Nie!" zaječí prcek v brnění a chce se prát dál, ale vousáč v kopřiváku ho strhne zpět a něco mu šeptá do ucha. Vážně vyhlížející domorodec s tím nejmohutnějším a nejpřevislejším knírem, jaký kdy Gowery viděl, se snaží zachránit situaci. Křičí v řeči, která se snad vyvinula z litevštiny, vyzývá ostatní k boji. Udělá krok do strany a rozpřáhne se na Harga dřevěnou palicí. Gowery práskne bičem a zasáhne jej do prsou, kníráč padá na záda jako rozplácnutá žába.
Ať si střely létají, kam chtějí, s bičem dokáže pracovat i v tomhle divném údolí. Stačí sledovat rozvíjející se smyčky a korigovat je pohyby zápěstí.
Ti z domorodců, kteří jsou při smyslech, rituálními pohyby odkládají zbraně. Muž s tváří přeškrtanou jizvami, který předtím ztloukl Danu, odchází k tygrovu obrovskému kladivu. Potěžká je, zvedne a jde k okcianovi. Tygr už je při vědomí - leží na zádech a nepokouší se bránit. Zjizvený se vysoko rozpřáhne kladivem nad tygrovou hlavou.
"Hej! Přestaň! Co to děláš!" zaječí Gowery. Zjizvenec strne v polovině pohybu.
"Dorazím tu svini," zašklebí" se Zjizvený. Říká to jakousi zpotvořeninou germánštiny a místního nářečí, ale Gowery mu rozumí.
"Nech ho být," zařve a pro výstrahu mu práskne bičem kolem ucha.
Nedopadlo to tak, jak si představoval. Koneček biče švihl do zjizvencova ucha a roztrhl je vejpůl. Muž upustil kladivo, chytil se za boltec. Zaječel, když zjistil, že visí jen na kousku chrupavky.
Tygr vstal a doširoka otevřel zelené oči. Plavnou chůzí, napůl v pokleku, došel až ke Gowerymu. Mírně zavrněl a pak se mu jemně otřel licousem o bok.
Zrzek v lovecké vestě vzal Dariinu koženou bundu a něžně ji oblékl polonahé majitelce. Utrhl si kus košile a stíral ženě krev z obličeje, přitom se díval stranou.
"Paní Janssoonová," koktal nepřesvědčivě. "Promiňte, nepossnal jssem váss hned."
"Wallaci," pohnula Daria rozbitými rty. "To jsi ty?"
"Wallace?" otočil se po nich Gowery. "To je jméno jak z ostrovní republiky."
"Já pochássím ss osstrovů," podíval se po něm na zlomek vteřiny zrzek a pak rychle ucukl pohledem. "Kdybych tam byl radssi ssůsstal," zasykal.
"Proč mluvíš tak divně?" zeptala se nesouvisle Daria.
"Chybí mi kuss jassyka," zatěkal zrzek pohledem. "Nechci o tom mluvit. Ale," opět se Gowerymu na zlomek vteřiny podíval do očí, "já jssem sse obhájil. Já ano."
"A co ti ostatní?" zeptal se ho herold.
"Někteří sse taky obhájili. Osstatní jsou mrtví."
Byl to zvláštní hoch, tenhle Wallace. Domorodci se zřetelně dělili na dvě skupiny. Ta první se vyznačovala plavými vlasy, převislými kníry, režnými halenami a jakousi patriarchální úctyhodností. Do druhé sorty si Gowery zařadil ostatní: zjizvence ve stařičké neprůstřelné vestě, prcka v brnění, připlešatělého vousáče v kopřiváku, okciana. Wallace očividně patřil do skupiny číslo dvě, ale usilovně se snažil připodobnit těm v jedničce - stejným knírem, stejnou halenou, navlečenou pod loveckou vestou i volnými kalhotami. Jenže ten jeho knír byl tak hrozně ryšavý!
Gowery zběžně prohlédl raněné, vlastně nebylo koho. Jednoho rozpáral Oggerd řezákem, druhý vykrvácel, dva zabil výstřel z Hargovy brokovnice. Chlapík, kterého švihl bičem do prsou, měl zlomenou klíční kost a omdlel. Špatný den pro obyvatele údolí.
Za Goweryho rozhodující pomoci se Oggerd nasoukal do kalhot, znova mu oblékli triko a obuli boty. Tři muži měli co dělat, aby ho vysadili do sedla vraníka, ale když už tam byl, dokázal se udržet sám. Na smyk naložili omdlelého, mrtvé přehodili koním přes sedla. Pomalým pochodem se vydali dál po cestě.
Gowery zkusil vyzpovídat Wallaceho: "Měli jsme s sebou malého chlapce. Někdo ho před svítáním unesl. Byli jste to vy?"
"Ne," pohodil hlavou zrzek. "To byli kosščinové."
"Kdo to jsou ti koščinové?"
"Tvorové ss nitra sskály. Nevím. Nikdy jssem je neviděl."
"Takoví, jako je tamhleten?" kývl Gowery k tygřímu člověku.
"Jako Ookr? Ne," střihl po něm Wallace očima. "Jsou jiní Posslyšš, hochu, nemášš cigaretu?"
"Ne, nemám. A jmenuju se Gowery. Wallaci, víš, kdo jsou okcianové?"
"Ne," zavrtěl Wallace hlavou. "To sslovo mi nic neříká." "Okcianové jsou napůl lidi, napůl zvířata," vysvětloval Gowery "Minulý rok vystoupili z pralesa a napadli osadníky kolem Dřevěných věží... Jak ty jsi se vůbec dostal sem do údolí?"
"Vtáhlo násss. Mě, Tobiasse, Jürgena, Ramisse. Hledali jssme sstracené lovce. Tobiass je mrtvý, zabili ho. Jürgen je tady. Nevím, co se sstalo s Ramissem a Sspinkym, od té chvíle, co jssme sse pod Tanečníkem rossdělili, jssem je neviděl." "Z vaší pátrací výpravy se vrátil jenom kuchař." "Kuchař? Jo, to byl Sspinky. Ten neřád měl vššdycky sštěsstí."
"A z té ztracené výpravy, kterou jste hledali, tady taky někdo je?"
"No, já jssem je nessnal úplně přessně. Barussi a Jerssy Preussler. A Ssussa. Víss, oni se tvrdě sšprajcli a drššeli sspolu. Pět pušek ušš ssa něco vydá. Pár místních posstřelili a oni jim to také nedali ssadarmo. Ss těch prvních přeššili jen Barussi, Jerssy a Ssussa. Ale Barussi přiššel o nohu. Jerssyho jssem ješště ssaššil, pořád sšmejdil a hledal cesstu ven. Nakonec sse mu ssnad podařilo utéct. Došel do Nové Rigy? Sslyšel jsi někdy o chlapíkovi jménem Preussler?"
"Ne. O nikom takovém jsem neslyšel... Hele těch prvních lovců, pokud jsem dobře slyšel, bylo šest, ne? A ty jsi mluvil

jenom o pěti puškách."
"Sslyssšel jsi dobře," hučel Franklin. "Ten šsesstý taky ssmissel. Někdy mám, člověče, pocit, šše tohle není jediný údolí bez východu. Šše je jich kolem Tanečníka víc."
"A proč jste na nás zaútočili?" pozměnil téma Gowery hovoru.
"Protošše sse to tak dělá," returnoval Wallace. "Kaššdýho novýho abonenta mussí místní sskřípnout, aby ssměknul. Aby byl rád, že je rád. Dokonce to ssnad mají i nařízený od kosščinů."
"Kolik lidí sem přišlo od té doby, co jsi se sem dostal ty?" "Ušš nikdo," zašvidral zrzek. "My jssme byli posslední."
"Ašš jsste pak přišli vy. Někdy prý trvá i desset let, nešš údolí někoho chytne."
"A jak víš, že dítě unesli ti... koščinové?" "To je přece jassný, ne? Vášš ššéf na ssobě má modřiny od těch jejich elektrickejch holí. Tak kdo by to mohl být jinej, ne?"
Gowery kývl a dál už se nevyptával. Wallace se také do hovoru nenutil. Herold se ohlížel po tygrovi a měl nepříjemný pocit, že mu co chvíli skočí na záda.
Byl v šoku a věděl o tom, ale nedokázal s tím nic dělat. Jako by se tohle všechno nedělo jemu, ale někomu, kdo stojí opodál a koho on pozoruje a tipuje, jak si s tím poradí. Údolí bez konce. Únos chlapce, Oggerdovo zranění a nakonec střetnutí s místními lidmi. Nic z toho zatím nedokázal popsat s použitím obecné logiky. Ale nejzvláštnější ze všeho byl ten okcian. Kde se tu vzal? Jakým způsobem se vůbec začlenil do společenství lidí?
Nedůvěřoval mu.
Šli po cestě, která kopírovala potok. Osada nebyla od místa střetnutí vzdálena víc než dva kilometry a přesto k ní šli téměř hodinu. Tam už věděli, co se stalo. Muži, ženy i odrostlejší děti stáli ve špalíru podle cesty a dívali se na Oggerda, jako by to byl vítězný polobůh. Pak rychle rozebrali mrtvé odnesli je pryč. Během pár minut Oggerdova skupinka osaměla, zbyl s nimi jen Wallace a tygr.
"Kde se ubytujeme?" nadhodil Gowery.
"Vykopněte Ookra ss jeho baráku," navrhl Wallace. "Je to nejlepšší bydlení tady. Náčelnickej dům. Akorát tam mussíte pořádně vyvětrat."
"Dobrej nápad," zazubil se Gowery. "A ty se tam nastěhuješ s náma." "Já? Proč?"
"Ty blázínku, ty přeci znáš místní nářečí. Povýšíme tě do hodnosti styčného důstojníka."
Wallace se polekaně rozhlédl, ale setkal se jen s tvrdým Oggerdovým pohledem - a ten pohled dokázal vystrašit i jinačejší kadety. Takže se zrzek jen trochu stáhl do sebe a zabručel. "Nojo, kdyšš mysslíte... Tak jdeme."
Vesnice byla stavěná bez jakéhokoliv hlubšího smyslu. Domy rozstříknuté kolem cesty i potoka jako barva odcáknutá z malířského štětce. Provizorní, záplatované stavby ze dřeva a nepálených cihel, tu a tam napůl zbořené. Některé z nich staré snad stovky let. Jejich stavitelé je budovali s přesvědčením, že tohle je jejich domov pouze dočasně a že přes všechnu smůlu nakonec vyjdou ven do volného světa.
Jak stoupali proti proudu potoka, domy se stávaly úpravnějšími i důkladnějšími. Obdélníková stavení se sedlovými střechami a okénky vylepenými průsvitným pergamenem. Předzahrádky plné pestrých květin. Ty snad vyšly z rukou lidí, kteří údolí přijali za své. Obydlí tygřího člověka Ookra stálo na nízké vy výšenině stranou osady. Pěkný srub s obyvatelným podkrovím a se špičatou střechou. Před dům byla vytažená zastřešená veranda, lemovaná vyřezávanými sloupky.
"To sám stavěl?" podivil se Gowery. "Těma svýma mozolnatýma pazourama?"
"Cošše? Aha. Ne, tak to nesstavěl Ookr. Původně to prý byla dědkova chata." "Dědkova?"
"Jo, sstarého Gryššnyka. Ššije někde mimo vesnici, ale já jssem ho viděl ssnad jen třikrát, nebo čtyřikrát."
Na zápraží stála vysoká kostnatá žena a u nohou měla dva rance, nějaké věci zabalené do plachetek. Čekala až Gowery s Wallacem sundají Oggerda ze sedla. Pak vzala rance do rukou a šla pryč. Tygří člověk se k ní přidal. "Kdo to je? Co je to za ženskou?" "To je Ookrova ššena. Sstěhují se přece pryč, ne?" "Cože? Hele, Wallaci, zavolej je zpátky. Toho tygra si chci pořádně prohlídnout."
"Tygra?" Wallace to slovo očividně neznal. "Jo, aha." Zrzek se rozběhl za odcházejícími a cosi jim vysvětloval řečí plnou hrdelních zvuků a občasného zahvízdání. Konečně se žena i tygří člověk obrátili, došli až na zápraží a tam čekali. Oggerd se ztěžka opřel o srubovou stěnu a Daria s Halem Hargo přisedli k němu, další dvě nešťastné, ztracené bytůstky.
Gowery je tam nechal a vešel dovnitř. Wallace nepřeháněl. Srub ostře čpěl pachem šelmy. Gowery zotvíral okna dokořán, sházel přikrývky z velikého lůžka a vytahal je ven. "Hej," řekl pak. "Taky něco dělejte. Cožpak nevidíte, že Oggerdovi je hrozně mizerně? Potřebuje si lehnout. Dojděte někam pro čerstvé seno do postele. Hargo, zapoj se, Wallaci, spoléhám na tebe. No tak-šup, šup!"
Nedal pokoj, dokud nebyl Oggerd opatřen a uložen na lůžko. Kostnatá žena mu prohnětla strnulé svaly a vetřela do nich nějakou mast, po které se válečníkovi viditelně ulevilo. Místní lidé měli zkušenosti s ošetřování takovýchto zranění. Pak Oggerd zavřel víčka a zdálo se, že usnul. Gowery ho přikryl pokrývkou až k bradě a potichu vyšel ven.
Postarat se o koně mu zabralo hodinu. Nakonec si sedl na verandičku z povalů vedle Darii a Harga, kteří tam tupě zírali na zelené svahy údolí. Ležel tam i Ookr, stočil se do klubíčka jako velká kočka. V té chvíli si Gowery uvědomil, že tygrovi cosi chybí: dlouhý kočičí ohon.
Zvrátil hlavu a pozoroval body, kroužící vysoko v oblacích.
"Ptáci," řekl. "Ti se odsud dokážou dostat?"
"Ssakra," odfrkl zrzek, "mysslel jsem na to tissíckrát. Řekl bych, že jo. Odssud vede cesta jedině vrchem. A možná taky, že sspodem."
"Spodem?"
"Jo. Chodbama kosščinů. Ale já jssem to nikdy nesskoussel. Tudy neprojde nikdo."

"Pokusil se tudy někdo projít?"
"Pár lidí. Dědek. Jerssy. A Ookr prý taky, když košščinové odnessli jeho mládě."
"Mládě?"
"No já jssem tady jen krátce. Já o tom nic nevím."
"Tady je víc okcianů?"
"Okcianů? Co tím mysslíšš? Jo, aha, ušš jssi mi to říkal - okcianové jsou tyhlety potvory jako Ookr. Ne, tady ušš není ššádný takový. Jen Ookr. Před assi ossmi roky prý údolí chytilo několik takových. Ale osstatní ušš jssou pryč."
"Pryč kde?"
"Pochcípali." Odpověď stručná, ale výstižná.
"To s nima tehdy byly i samice a mláďata?"
"Ne - proč? Jen čtyři dosspělí ssamci, takoví jako Ookr. Náramní rváči, jak jssem sslyšel. Jenss Argilli mi o nich povídal."
"Kde se tady vzalo Ookrovo mládě?"
Wallace kývl ke kostnaté ženě: "No, měl ho tady ss tou - ss touhle šškaredou ochechulí."
"Cože?" vyskočil Gowery v úžasu. "Ty mi tvrdíš, že okcian může mít dítě s lidskou ženou?"
"Já nic netvrdím, to říkali oni. Já tu jesště nebyl."
"Pro Krista!" zatnul herold pěsti. "Jak může mít taková zrůda dítě s člověkem!"
"No - je to tak! Takhle mi to Jenss povídal. Měl nějakou takovou poloviční kočku s touhle megerou..."
Gowery přecházel sem a tam. Ne, to je přece nesmysl! Navštěvoval medicínu dost dlouho, aby věděl, že něco takového prostě není možné! A přece...
Chvíli trvalo, než se uklidnil. "Wallaci, řekni mi, co je to za ty lidi tady?"
"Ssa jaký lidi?"
"No ty, co tady bydlí. Tady v tom údolí bez nouzového východu."
"Jak jssem pochopil," střihl po něm zrzek jedním ze svých rychlých pohledů, "některé rodiny tady bydlí ušš sstovky let. Prý nevěděly nic o ssvětě kolem a košščinové byli něco na sspůssob jejich bohů. Pěsstovali pro košščiny ššito i dobytek a dávali jim tolik ssvých dětí, kolik si tamti přáli. Občass, ale jen velice zřídka, ssem zabloudil nějaký kočovník nebo lovec. Teprve před půl sstoletím údolí chytlo většší skupinu. Z těch už ssbyl jenom dědek. To jméno, košščinové, jim dal on. Místní pro ně ani jméno nemají, tak sse jich bojí."
"To znamená," zamyslel se Gowery, "že osada tady existuje od konce druhé energetické. Výzkumný ústav... jak to s tím může souviset?"
"Cošše?"
"Nic. Pokračuj. Ta větší skupina před padesáti roky - kolik jich bylo a odkud přišli?"
"Já nevím. Ššest? Ossm? Přivedli ss ssebou ovce. Přišši odněkud z jihu."
"Dobře. A koho údolí zachytilo pak?"
"Dalšší chlapík od jihu, Russ, ten je tady pořád. A Jenss z Nové Rigy, ten s těma jissvama v kssichtě."
"Ten, který chtěl nakonec zabít tygra?"
"Jak jssi mu odssekl ucho bičem? To je Jenss Argilli. Pěkný hajssl, na toho ssi dej pozor. Šsoldnéř. Utekl z Rigy, kdyšš se měssto teprve ssačalo sstavět. Někoho tam ssabil a šši po něm hodně tvrdě. Rok sse potloukal v lessích a je to asi pořádně kovanej parchant, že přeššil."
"A Ookr?"
"Prý přišši čtyři takoví jako on. Teklo hodně krve. Vždyť sse na něj podívej, je to ssvíře. Šselma. Měl jssi nechat Argilliho, aby náss ho ssbavil."
"Dobře, Wallaci. Dobře. Teď nastává tvoje chvíle styčného důstojníka. Budu se ho ptát a ty budeš překládat. Řekni mu, že se jmenuju Gowery Fink a že jméno muže na lůžku je Oggerd."
Wallace zabublal jakousi kostrbatou větu, některá slova se podobala germánštině a jiná byla naprosto nesrozumitelná. Protože si vydatně pomáhal posunky, tygří muž nakonec pochopil
o čem je řeč.
Okcianova řeč byla temná, ale artikulovaná a velmi připomínala obvyklé Oggerdovo mručení. Zato Wallace zrudl a nedokázal přeložit víc než: "Povídá, šše sse jmenuje Ookr ss... no, já nevím ss čeho, šše je... já nevím co a šše je... narozený ss otce a matky? To je ssnad blbosst, ne? Assi povídá něco jiného. Já mu nerossumím. Já jssem sse s ním nikdy radšši nebavil."
Wallace rozpačitě rozhodil ruce.
"Tak nic," usmál se Gowery na okciana. "Necháme to být."
Od potoka někdo přicházel. Vysoká útlá postava v loveckých kalhotách a kazajce z kůže, dlouhé hnědé vlasy. Když došla až k nim, zjistil Gowery, že je to dívka. Pohledná, věk něco málo přes dvacet.
Nebyla tak výrazně krásná, jako Daria, zato vypadala hodně statečně. Úzký obličej se snad až moc dlouhou bradou, zvlněné vlasy stažené páskou přes čelo. Hubená - takovým tím způsobem lovců a šelem. Zblízka její kožené oblečení vypadalo hodně opotřebovaně, ale bylo čisté a zřejmě nějaký čas schovane v dobrém úkrytu právě pro tuhle příležitost.
Všechny ženy, které Gowery dosud v osadě viděl, byly od krku až po kotníky zahalené do šedých sukní a halen, s vlasy zakrytými plachetkami. Ty všechny zapadaly do celkového rámce patriarchální struktury obyvatel údolí. Tahle ne. Byla jiná.
"Můžu na návštěvu?" usmála se na ně. "Ahoj vespolek, ahoj Dario. Moc mě mrzí to, co se stalo s Frankim. Oni neodnášejí děti nad pět let. A Franki už byl starší, ne?" Daria při zmínce o chlapci znovu podlehla neovladatelnému

záchvatu pláče. Dívka se na ni dívala a pak tiše hlesla: "Oni ho
třeba vrátí..." Daria neodpověděla, skrývala tvář do dlaní a ramena se jí
otřásala.
"To je Ssussa," vysoukal ze sebe Wallace.
"Zuzana," natáhla ke Gowerymu ruku. "Zuzana Jenke.
Z Fríska."
Vstal a potřásl tou rukou. Byla to hubená, silná, teplá ruka. Taková vyzývavá. Spočinula v jeho dlani o vteřinu déle, než vyžadovala slušnost.
Vzrušil ho už jenom ten dotek.
"Gowery. Gowery Fink. Říkají mi Pěnkavka. Toho času z údolí bez konce."
"Dali jste jim pěkně zabrat, těm mizerům," usadila se dívka vedle Wallaceho. "Jen jste je měli pobít všechny."
"Ale Ssussi," hlesl zrzek. "Vždyť mohli ssabít i mne."
"No ono by se nic nestalo," obdařila dívka herolda dalším, tentokrát širokým a všeslibujícím úsměvem. "Slyšela jsem, že toho vašeho šéfa koščinové šlehli dvakrát a on přesto vstal a spořádal pět místních před obědem."
"Jo," kývl Gowery. "Takhle nějak to bylo."
"Hele, podívej," rozepla kazajku, vykasala si košili a vyhrnula ji až pod prsy. "Tady," dotkla se kůže. Tam byla slabě zřetelná, ale pořád ještě patrná hvězdicovitá skvrna, taková, jaké měl Oggerd dvě.
"Ale Ssussi," pokusil se zabránit Wallace jejímu obnažování, ona ho plácla přes ruku.
"Já dobře vím, jaké to je," vykládala, zatímco si zastrkávala košili zpátky. "Dva dny jsem myslela, že už to nevydržím a umřu. Byla bych si přeřízla žíly, kdyby mě tady Zrzek nedržel. Tím víc obdivuju tvýho šéfa, Gowery."
"Kde se ti to stalo?" vyhrkl.
"U jezera. Chodím se tam koupat. Dřív jsem jezero obcházela, aby mě ti místní hnusáci neokukovali, dozadu se oni bojí chodit. Jenže se ukázalo, že se bojí oprávněně. Koščinové jsou nervózní, protože tady v údolí se teď motá víc lidí, než by si asi přáli. Ukázali, co si o mém koupání na tamtom břehu myslí. Šlehli mě a pak mě dotáhli do vesnice. Přesně věděli, kde bydlím. Mají o nás perfektní přehled."
"Oni odnášejí lidské děti nějak pravidelně?" zeptal se herold.
"Jo. To si piš, že jo."
"A proč?"
"No aby na ně někdo pracoval tam dole, pod zemí, ne? Přece si nebudou namáhat ty svoje šedivý ploutvičky!"
"Ty víš, že mají šedivé ploutve?" vyjevil se. "Tys je viděla?"
"Ne. Ale Gryšnyk mi to povídal. On je viděl. Ostatně - z tunelů nevycházejí skuteční koščinové, ale jejich sluhové. Vypěstovaní z těch dětí, víš?"
"Kdo je Gryšnyk?"
"To je ten dědek, o kterém jssem ti povídal," vpadl do hovoru Wallace, který si zřejmě připadal opomíjený. "Ten, jak bydlel v tomhle domě."
"Ty sám jseš dědek," utrhla se na nebohého zrzka Zuzana. "Gryšnyk je jedinej pořádnej chlap tady. A vůbec ještě nevím, Gowery" změnila tón řeči z opovržlivého na lehce společenský, "jak jste se sem dostali? Jedete z Dřevěných věží? Jste na lovu?"
Zabralo mu několik dlouhých chvil než jí vyložil, jak se situace v pevnosti změnila po útocích okcianů, že jediná bezpečná cesta do Nové Rigy teď vede kolem Tanečníka a tak dál. Zuzana po něm po celou tu dobu pomrkávala, vyptávala se na podrobnosti a mnohoslibně se usmívala. Její koketní pohledy ho rozehřívaly.
"Jaká je voda v jezeře?" zeptal se. "Neumrzne mi... palec, když do ní skočím?"
"Teď to docela jde," mrkla na něj dívka. "Nemusíš se bát, že by ti něco umrzlo. Jestli chceš, pojedu s tebou a ukážu ti, kudy se nejlíp leze do vody."
"Tak fajn. Myslím, že to vyzkouším. Wallaci, pojedeš s námi?"
"Ale Ssussi," zasykal nešťastně Wallace. Dívka ho hned zarazila: "Zrzounku, ty tady zůstaneš a budeš hlídat Goweryho šéfa. Gowery, už dva roky jsem nejela na koni a hrozně ráda si ho znova vyzkouším. Nemusíš mi ho sedlat."
Gowery došel za srub pro vraníka a strakáče a opatřil je uzdami. Sledoval Wallacův výraz odkopnutého psíka. Málem mu ho začlo být líto, ale pak se mu vvybavila věta plná sykavek, stará sotva pár hodin.
Vsstávej, ssráči. Teprve ssačínáme.
Dívka se smála, když ji (s rukou na její hýždi) vystrkával na strakáčův hřbet.
Na neosedlaných koních odjížděli podél potoka, po cestě klesající k jezeru. Ohlédl se a uviděl Wallaceho, jak stojí před srubem, pokleslý v kolenou a zdrcený jako smutná, zapomenutá marioneta.
Jeli rychlým cvalem. Snažil se Zuzanu mírnit, ale ta, šťastná, že se opět veze na koňském hřbetu, se držela vepředu a patami pobízela strakáče k rychlejšímu tempu. Za necelou půlhodinu se před nimi zablýskala hladina jezera a za ním se zvedly bílé vápencové skály. Zuzana stočila strakáče mimo cestu a tam ho zarazila. Než ji dohnal, sházela ze sebe všechno oblečení a skočila do vody. Nezbylo mu než ji napodobit.
Modré pončo měl zevnitř zakrvácené a na dvou místech přilepené zaschlou krví k tělu. Boky i břicho rozedřené, pokryté odřeninami a šrámy. Jeho pěkné kalhoty z černé kůže byly špinavě bílé od vápencového štěrku a na kolenou prodřené. Bylo mu to líto, nosil ty kalhoty rád. Vlastně poslední dva roky neměl jiné a vypadaly pořád skvěle. Teď aby je vyhodil a opatřil si jiné.
"Sakra!" zasykl sám pro sebe. "Pár lidi přišlo o život, Daria o syna, Jens Argilli o ucho a Oggerd je zraněný. A já tady teskním nad nějakými pitomými kalhotami!"
Voda byla čistá a chladná. Probudila k životu bolest z modřin a odřenin a zároveň ji konejšila. Vymývala z něho

všechnu špínu a hořkost. Únos malého Frankiho, smečka, která mu chtěla před pár hodinama zlámat kosti - to všechno bylo pryč. Poddal se vodě, lehl si naznak a línými pohyby udržoval obličej nad hladinou. Nahoře na modré obloze plula oblaka a vždy když se přiblížila k obzoru, k okrajům údolí, rozpila se do matné šedi.
Náhle tu nebylo nic ze strachu z věcí budoucích. Chladná voda znecitlivěla sedřenou kůži i otoky, znecitlivěla i tu úzkost. Smyla sotva zaschlé strupy a od jeho kůže odplouvaly kouřové chomáčky krve. Všiml si jich, obrátil se na břicho a doplaval zpátky. Zuzaninu hlavu zahlédl na hladině asi padesát metrů od břehu. Dívka sem možná chodila pro ty uklidňující pocity, které Gowery právě prožil.
Stál na břehu a čekal na ni. Než se vrátila, vykreslily mu na nahém těle stružky stékající krve spletitou mozaiku. Vyšla na břeh, mokrá, kůži i prsní bradavky stažené chladem.
"Krvácíš," řekla.
Pokřiveně se usmál. "To sem zveš každého? Máčíš ho ve studené vodě tak dlouho, až na tebe ztratí chuť?"
Přivinula se k němu. "Zahřej mě, chlapečku."

3.
Leželi zklidnění na ponču, roztaženém v trávě.
"Na chvíli jsem zapomněla na všechen ten hnus kolem," řekla Zuzana. "Jsem ráda, že jsi přišel."
"Proč? Vyhodíš Wallaceho z vaší chaloupky a nastěhuješ si tam mne?"
"Budu chtít, abyste mě vzali sebou, až budete odcházet."
Překvapeně se na ni podíval.
"Slyšela jsem o tom tvém příteli. Dokonce jsem ho viděla, když jsem byla malá. Já pocházím z Fríska a asi před deseti lety si ho fríský vévoda najal od Císařství. Tenkrát byl ještě mladý. Kolik mu mohlo být let?"
"Před deseti lety? Dvaadvacet."
"Vždycky mi připadalo odpudivé, jak Císařství pronajímá své vycvičené důstojníky a dokonce i celé vojenské jednotky, když si vládci malých zemí řeší svoje problémy. Vévoda byl
chudý a tak najal jen jeho. Oggerda, kterému říkají Orlosup.
Zdálo se, že fríská domobrana nemá proti armádě luxemburského
knížectví šanci. A přece Oggerd dovedl vévodovy muže k vítězství."
"Já vím," kývl. "Oggie je skvělý bojovník i velitel."
"Oggerd. Oggerd Orlosup," opakovala. "Takový člověk se nenechá zavřít do pasti."
"Povídej mi o životě tady," řekl jí.
"Nic pěkného. Pořád to samé. My jsme vlastně měli štěstí -
já, Baruzzi, Jerzy, Sivěn a Ottker. Přišli jsme najednou a drželi
jsme spolu."
"Štěstí?" podivil se. "Slyšel jsem, že z pěti jste přežili jen tři.
A Baruzzi prý nemá nohu."
"Štěstí," kývla Zuzana. "Oni padli v boji. "Stříleli jsme kolem sebe, až jsme vypráskali všechny patrony. Hlaveň pušky jsem měla rozpálenou do červena. Chvíli nám trvalo, než jsme přišli na to, jakým směrem to tady létá, ale zastříleli jsme se. Bylo to takový maso, že když jsme skončili, tamti nás nechali být. To kluci, co nás hledali, měli mnohem větší smůlu. Přicházeli po jednom a každý odjinud. Jednoho z nich pomalu utloukli, myslím, že se jmenoval Tobiáš. Jürgena zlomili. O dva dny později někde stranou chytili toho pátého. Zabili ho taky. O tom Wallace ani neví, neřekla jsem mu to. Už z toho má, chudáček,
takhle hrozné sny." "To byl Ramiz, kterého chytili později. A co Wallace? Jak
ten to přestál?"
"To bych do něj nikdy neřekla. Já jsem si ho v Dřevěných věžích všimla už před tím a připadal mi dost všední. Ale tady se rval jako šílenec. Obhájil se. Víš, místní mají určitou hranici a pak uznají, že ten druhý obstál... Ty asi znáš líp ty hry, co vy chlapi mezi sebou hrajete."
Ostře na něj pohlédla, jeko by ho obviňovala. Pak pokračovala: "Žila jsem s Jerzy Preusslerem. Byl to dobrej chlap a nikdy se nesmířil. Pořád hledal cestu ven. Učil se místní jazyk a tahal rozumy z těch starých, víš, co tu žijí už stovky let. Mají svoje legendy, svoje náboženství, tradici, kulturu. Jsou zvyklí odevzdávat daň koščinům a své děti považují za lidi až od pěti let. Nejsou zlí, jenom vystrašení. Stovky let tady žili o samotě, zajímala je práce, drobné radosti a starosti. Koščinové - to byli jejich bohové. Pak sem začali přicházet lidé zvenku. Čím dál častěji. A ti, kteří přicházejí, mění tradice."
"Možná," vzdechl Gowery, "se zítra kolonisté v Dřevěných věžích vzbouří. Zabijou plukovníka Janszoona i Rudiho Schinka a budou utíkat před zimou. Půjdou přes vrchovinu a Tanečník jich mnoho zachytí. Desítky lidí. Statečných, odhodlaných, zoufalých."
"Nemám ráda místní lidi, protože oni nemají rádi mne. Jsem špatný příklad pro jejich ženské. Ale nepřeju jim takovýhle konec... Počkej, už na mě nesahej, je mi zima, obleču se."
"A Jerzy odešel?" zeptal se, zatímco se Zuzana oblékala.
"Ano. Nejdřív vlezl do podzemí, ale tam to bylo k ničemu. Koščinové ho nechali plácat se sem a tam, pak ho šlehli modrým světlem a vyhodili ven. Tak oni to dělají. Ale on se nevzdal. Zkoušel to přes okraj, znovu a znovu, už z toho byl úplný blázen."
"Přes okraj?"
"Jo, přes kraj údolí. Prostě odešel. Odcházel snad stokrát a pokaždé tvrdil, že tentokrát už na to přišel, že už ví, jak odsud odejít. Ze začátku jsem mu věřila, chodila jsem s ním. Ale pak jsem to vzdala. A on to snad nakonec dokázal."

"Víš kudy odešel?"
"Ne. Chtěl mi vysvětlit cestu, ale já jsem na něj ječela, že to nechci poslouchat. Nevěřila jsem mu. Hrozně jsme se pohádali. Neslyšel jsi o něm v Nové Rize?"
"Ne. Už se mě ptal Wallace. Neslyšel."
Natáhl ruku po svém oblečení - po prádle, kalhotách z černé kůže, vysokých botách. Nakonec na holé tělo natáhl řemení s brašničkami, vyklepal trávu z ponča a přehodil si ho přes hlavu. "A co Wallace? Nebude žárlit?"
"Zrzounek?" zasmála se. "Ten? Ne, nebude. Vyhořel, tenkrát když se rval o život. Možná bych ho měla mít ráda, ale teď už to nedokážu. Je tak snaživý! Dělá vždycky to, co se od něj čeká. Tolik se plahočí na poli, aby mohl většinu z toho odnést koščinům. Tolik se snažil, aby mi udělal dítě, protože mít děti je tady povinnost."
"A podařilo se mu to?"
Spiklenecky na něj mrkla. "Mám cyklus přesný jako hodinky. Stačí tři dny v měsíci vynechat a nic se neděje. Tobě se klidně svěřím, ale chudáček Zrzounek to neví."
Zatvářil se nesouhlasně. "Třeba máš syndrom AG."
"Že nemůžu mít děti? To mě taky napadlo, ale nevěřím tomu. Mrzelo by mě to. Vždycky jsem si přála mít dva kluky. Možná by mohli být takoví, jako jsi ty."
Něco mu plesklo o holou kůži, cosi ukryté do tajné kapsy na vnitřní straně ponča. Přejel dlaní svrchu po látce: co to tam uvnitř mám? Pouzdro s vysoce aktivní regenerační látkou, o tom
věděl, vozil ho s sebou téměř tři roky a už mělo nejméně dvakrát překročenou dobu použitelnosti. A pak nějaký plochý předmět.
Pootočil se k Zuzaně bokem a nenápadně vytáhl tu věc: obálku z voskovaného papíru, přelepenou třemi kolky se znakem Direktoria.
Pak si vzpoměl, kde k ní přišel: sebral ji Halu Hargovi ten večer, co ho okcianové praštili do hlavy. Sakra - co tam může být? Nějaké pověření pro Hala Hargo, se kterým se vytasí, až bude vhodná příležitost?
Znova obálku schoval do tajné kapsy, ale v mozkových závitech mu už vrtal červíček podezření.
Do osady se vrátili za tmy. Zuzana mu hodila otěže strakáče a netvářila se, že by se chtěla líbat na rozloučenou. Možná ji přece jen mrzelo, že neznámému muži nabídla své tělo tak narychlo. "Hlídej koně," řekla jen.
Postaral se o koně a uvědomil si, že má hrozný hlad. Jak s oblibou říkával: hladový jako ředitel loutkového divadla. Cítil se spokojený, uvolněný po tom co v milování se Zuzanou vyventiloval několikatýdenní přetlak. Jediným stínem v pozadí jeho vědomí byl obraz malého chlapce, uloupeného jakýmisi divnými bytostmi.
Hal Hargo seděl na verandě a do poslední chvíle využíval světlo, které zbývalo po uplynulém dni. Čmáral do tlustého notesu a žárlivě zakryl stránku rukou, když mu Gowery nahlédl přes rameno. Pokrčil rameny a vešel do dveřního otvoru. "Nějaké nové špatné zprávy?" zahlaholil.
V koutě hořel otevřený oheň a okcianova manželka nad ním ve velkém očazeném kotli míchala hustou polévku (nebo možná řídkou kaši?), která nevoněla až tak zle. Gowery vytáhl z pohozeného vaku jídelní misku a lžíci, miskou si nabral z kotle vrchovatou porci a usadil se na dřevěnou lavici u nízkého stolu. Čekal, až polévka vychladne a jeho oči si zvykaly na šero.
Ta silueta na druhém konci lavice patřila Wallacemu. Zrzek měl obličej v dlaních a nijak na Goweryho přítomnost nereagoval. Tygří muž ležel stočený do klubíčka dál od ohniště a nedůvěřivě pozoroval tančící plameny. Oggerd stále spočíval na lůžku, ale pomaličku se hýbal. Cvičil. S viditelnou námahou krčil nohy, vytrčoval je nahoru a zase je pouštěl do pokrývek. Zatímco Gowery jedl, začal totéž provádět s rukama. Než herold dojedl mastnou směs zeleniny s nasekanými kousky skopového, sedl na pelest a spustil nohy na zem.
"Neměl bys radši ležet, Oggie?"
Ne," zamručel obr. "Myslím, že bych neměl. Pomoz mi ke stolu, Pěnkavko a podej mi taky něco k jídlu." Nečekal na pomoc, vstal sám a kulhal ke stolu. Pravá noha mu vypověděla poslušnost, podlomila se pod ním a on padl na podlahu z udusané hlíny. Gowery vyskočil od stolu a podepřel ho.
Pak znovu naplnil misku a přisunul mu ji. Zatím co Oggerd jedl, vyprávěl mu Gowery všechno, co zjistil. O Baruzzim, Jensi Argillim, Gryšnykovi. Vlastně se dalo říct, že jeho fyzický kontakt se Zuzanou byl lstivým způsobem získání informací, "Kde je Daria?" zeptal se pak.
"Šla do osady," zahučel Wallace přes dlaně na svém obličeji.
"Hm, to nám tak chybělo. Samostatně se rozhodující ženská..."
Ani nedopověděl a dveře se rozlétly. "Bavil jste se dobře,
pane vyjednavači?" Daria Janszoonová, nasvícená odlesky
z ohniště, se tvářila jako bohyně pomsty. Dřívější sklíčenost jí
v rozbitém obličeji vystřídal zlověstný, nelítostný výraz.
Rychlými kroky přešla místnost, až herold mimoděk ucukl. Postřehl sice pohyb ruky, ale neuhnul dost rychle: Dariina facka mu rozrazila i ten poslední kousek rtů, který mu ještě zbyl zdravý. "Co se děje?" vykřikl.
"Ty se ptáš, co se děje? Děje se to, že mi někdo unesl dítě. Nic ti to neříká?" odsekávala slova jako sekyrkou. "Ty jsi vyjednavač! Půjdeš za těmi zvířaty a zeptáš se jich, co chtějí za to, aby mi ho vrátili." "Ty ses zbláznila, Dario..."
"Nevykrucuj se. Je tvoje povinnost. Složil jsi přísahu, nebo snad ne? Tak tam buď půjdeš, nebo se postarám, abys přišel o licenci vyjednavače!" "Dario, prosím tě..."
"Já už jsem zjistila všechno, co potřebuješ vědět. Kudy se k nim chodí a co jsou zač. Obešla jsem Baruzziho a Jürgena. Vůbec není těžké dostat se do pelechu těch... A ty se s nima určitě domluvíš." "Ale Dario..."
"Očekávám, že tam půjdeš. Zítra. Hned ráno... Nebo máš strach? Nebo nemáš žádnou čest?"
Mlčel. Daria také mlčela a v mihotavém světle ohně bylo vidět, jak se celá chvěje.

"Tak půjdeš tam?" Znělo to už jako vzlyknutí. "Dám ti všechno, co si budeš přát. Chtěl jsi, abych tě měla ráda, ne? Ale já jsem tě měla ráda, jenže jsem vdaná. Nevěděla jsem, že se spustíš s první courou, která si před tebou vyhrne košili. Dojdi pro Frankiho a já zapomenu, že jsem kdy měla manžela. Pěnkavko, prosím tě..."
"Dario, já..."
"Já tam půjdu," ozvalo se z místa, kde seděl Oggerd.
"Ne, Oggie, ty ne," probudil se Gowery k životu. "Ty zdaleka nejsi v pořádku. Vůbec by to nemělo cenu. Zabili by tě. Dobře, já se tam vydám a zkusím s nima promluvit. Podle všeho jsou to inteligentní tvorové. Koneckonců, je to moje profese... Přinejhorší mě šlehnou modrým světlem a vyhodí mě ven."
"Já půjdu," řekl Oggerd. Z jeho hlasu čišela taková autorita, že Gowery nezkoušel odporovat.
"Dobře, Oggie. Půjdeš tam ty. Ale myslím, že bychom měli nejdřív vyzpovídat všechny tady kolem. Baruzziho a spol. Tady kočkočlověka. Pak toho starého, toho Gryšnyka. On byl vevnitř a dostal se daleko. Prý skoro až ven."
"Zítra," kývl Oggerd, "si s nima promluvíme. Pak uděláme plán. Pěnkavko, naber mi do misky ještě jednou."
Tím to pro Qggerda bylo vyřízené. Sklonil se nad novou porci mazlavé kaše a pokračoval v jídle.
"Pojď," vzal herold Dariu za paži. "Ustelu ti nahoře v podkroví. Musíš se vyspat a odpočinout si, protože kdo ví, co nás ještě čeká."
Jako by v ní praskla přetažená struna. Zhroutila se mu do náruče, ruce mu ovinula kolem krku. "Pěnkavko - řekni, že to dobře dopadne. Pověz mi to."
Podepřel ji a vedl k žebříkovému schodišti. "Nechci ti dělat žádné plané naděje," říkal jí tiše. "Ale Oggie je jako buldok. Když se do něčeho dá, tak to taky dokončí. Buď to dokáže, nebo ho zabijou. Ale," zavrtěl hlavou, "zatím jsem ještě nezažil, že by ho zabili."
Vystrkal ji nahoru a rozesílal pokrývky.
"Pěnkavko?"
"Ano?"
"Mohl bys tu zůstat se mnou? Držel bys mě za ruku, než usnu?"
"Mohl. Myslím, že bych mohl."
"Díky. Ale nejdřív se skoč umýt. Je z tebe cítit cizí ženská."
Když se pak vrátil do podkroví, už spala.

Sedmý den: Preusslerova cesta

1.
Prožil neklidnou noc. Daria se znovu a znovu přesvědčovala, že je vedle ní, stále ve tmách hledala jeho ruku. Kromě toho cítil
nebezpečí, tiché šramoty zvenku a nervózní přešlapování koní, které před svítáním ustalo.
Probudil se prudce a s pocitem, že se stalo mnoho zlého. S nabývajícím vědomím mu za zavřenými víčky probíhaly obrazy: hroší prase, jezero s teplým ledem, modravý opar na pokraji údolí, ze kterého není možné odejít. A Franki. Franki... To se nemělo stát.
Otevřel oči. Škvírami po vypadaných ucpávkách vnikalo do podkroví bílé světlo časného letního rána. Dariinu tvář měl těsně vedle své, byla pokryta fialovými skvrnami podlitin, ale s výjimkou rozraženého rtu se už vrátila víceméně do původních rozměrů. Žena se k němu tiskla, jak se snažila zahřát jeho tělesným teplem. Jednu ruku měla položenou kolem Goweryho ramen, jako by čekala, že ji ochrání. Všechno bylo špatně.
Slaboučký pach krve mu rozechvěl chřípí. Podprahové vibrace, které mohl zachytit jen nějakým šestým smyslem. Pach smrti. Dobře ho znal.
Vstal pomalu, aby ji nevzbudil. Pečlivěji přikryl dekou. Sáhl pro pistoli, která volně ležela na dosah a zastrčil si ji dozadu za opasek. Tiše slezl dolů do místnosti.
Otevřenými okenicemi se dovnitř valila studená mlha. Jedině Oggerd spal: s otevřenými ústy ležel naznak na široké posteli, zkroucený k jedné straně a slyšitelně oddechoval.
Vedle postele na podlaze Tygr, stočený do klubíčka na rákosové rohoži, upřel na Goweryho zkoumavý pohled.
Occianova žena spala vsedě, opřená o pelest a zabalená v pokrývkách, ale nadzvedla víčka, sotva Gowery nehlučně došlápl na podlahu. Zrzavý Wallace seděl v nejzazším koutě na zemi, lokty položené na skrčených nohách a s hlavou vraženou mezi rameny, jako by očekával ránu.
Pach smrti přicházel s mlhou zvenku.
"Kde je Hargo?" zeptal se Gowery polohlasně. Nikdo mu neodpověděl.
"Tak povídám - kde je Hargo!" udeřil na ně ostřeji. Samozřejmě, mluvil germánštinou a pečlivě vyslovoval. Vždycky mluvil naprosto srozumitelně, byla to součást řemesla každého herolda.
"Sel pryc," zavrněl odspoda occian.
Gowery se leknutím zapotácel. Ta bestie mu rozuměla. To zvíře mu odpovědělo.
No což - vlastně na tom nebylo nic divného. Baruzzi, Zuzana, Argilli a ti, co k nim patřili, se mezi sebou dorozumívali svou
mateřštinou a okcian se ji naučil. Bylo to mnohem méně divné než fakt, že může mít dítě s lidskou ženou. Nejspíš mluvil germánštinou už včera a Gowery teprve teď zachytil přízvuk.
"Kam?"
"Nerekl nyc," pohnul Ookr kočičími pysky.
"Najdi ho a přiveď zpátky," poručil Gowery tygřímu muži. Zahýbal nosem a naznačil čenichání. "Vyčmuchej ho. Jdi po

jeho stopě. Dokážeš to?"
"Ja," zašelestil Ookr. Půvabně rozvinul své kočičí tělo a ještě než se docela napřímil, ušel několik kroků po čtyřech, což kupodivu vypadalo přirozeně a navíc velice elegantně. Prošel dveřmi, které zřejmě po celou noc nikdo nezavřel, a ztratil se v mlze.
Gowery ho následoval. Pomalu obcházel dům. Už věděl, co mu chybí: podupávání a lehké pofrkávání koní. Celou noc je vnímal.
Za zadní stěnou, kam je včera přivázal ke kolíkům, už zvířata nebyla. Popošel dál a vytáhl pistoli. Horkou, čerstvou krev čichal úplně zřetelně.
Mlha padala dolů. O padesát metrů dál z ní vystoupily temné, velké balvany, které tam ještě včera nebyly. Mrtvá zvířata. Těla koní se zdála obrovská a nohy muly žalostně trčely do vzduchu.
Tří muži s dlouhými noži v nikách stáli nad nimi. Byli si podobní jako bratři, až na to, že věkový rozdíl nejstaršího a nejmladšího mohl být dvacet let. Slámové vlasy nepořádně zarovnané nožem, dlouhé převislé kníry. Z čepelí nožů skapávala krev. Jejich světle šedé haleny i pytlovité kalhoty byly bez jediné skvrnky krve. Podřízli zvířata čistě a zkušeně.
V první chvíli mu vehnal hněv adrenalin do žil. Proč? Pak pochopil. Domorodci zdaleka ještě nebyli poraženi. Zabili koně a tím dali najevo, že mohou zabít i je.
Sáhl dozadu za pásek, vytáhl pistoli, ale nechal ji schovanou pod pončem. Cvakl pojistkou. Ti tři ho sledovali bez hnutí: sousoší s krvavými noži. Strach mu projel páteří až do podbřišku -co s pistolí? V tomhle divném údolí je stejně nedokáže zasáhnout. A oni jsou tři a znají místní fyziku.
Otočil se k nim zády a vracel se zpět do domu. Špicoval uši, aby zaslechl případné prudké zašustění látky, nebo svist letícího nože. Ale oni ho nechali být.
Vešel do domu. Položil ruku na Oggerdovo rameno a zatřásl jím. Oggerd otevřel oči, pohnul se a vzápětí zkřivil obličej bolestí.
"Jsme bez koní," oznámil mu herold.
"Cože?" olízl si válečník popraskané rty.
"Přišli jsme o koně. Místní lidé je zabili."
"Proč?"
"Řekl bych, že to vím," pokrčil rameny herold. "Kůň je symbol naděje. Volnosti. Světa venku. Tady v údolí se nehodí k ničemu, jan ubírá píci ovcím a kravám."
Oggerd se chytil za pelest a trhnutím se přitáhl do sedu. Rozhlédl se a zahlédl Wallaceho, třesoucího se v koutě: "Wallaci! Tys věděl, že je zabijou!"
Zrzek šlehl pohledem sem a tam. "Tady nepotřebujete koně. Sstačí dojít na kraj údolí a hodí vás to na druhý konec."
"Přecházením přes okraj údolí mizí čas!" zamručel Oggerd. "Už jsem ztratil příliš času. Wallaci! Pojď sem!"
Zrzek se s hlavou mezi rameny zvedl a rozklepal se ještě víc. I přes své zranění se Oggerd spíše než člověku podobal živelní pohromě. "Ano, pane?" zajektal zuby.
"Obejdeš všechny, kteří sem přišli z Nové Rigy. Ať přijdou sem. Já je čekám. Do dvou hodin ať jsou tady."
Zrzek pookřál - Oggerd ho nechce za ztrátu koní trestat. "Jisstě, pane, jisstě." Stále ještě přešlapoval na místě.
"To je všechno, Wallaci. Jdi."
Zrzek zmizel venku a Oggerd se rozhlédl. "Kde je Hargo?"
"Vyšel si na procházku," pokrčil rameny Gowery. "Řekl bych, že nedojde dál, než k hranicím údolí. Poslal jsem za ním tygra, aby ho přivedl."
Oggerd spustil nohy z postele. "Dobře... Dobře. Pomoz mi, Pěnkavko. Musím se dát do pořádku."
S Goweryho pomocí odbyl ranní hygienu, umyl se a nechal si Gowery ho citlivými prsty lékaře vetřít do smrštěných svalů mast Ookrovy ženy. Pak si oblékl čisté triko bez rukávů a čisté maskovací kalhoty. Když sešla dolů utrápená Daria s očima hluboko zapadlýma našla ho, jak si v jejim malém zrcátku pečlivě prohlíží tvář.
Posnídali masozeleninovou polévku Ookrovy ženy, jejíž jméno neznali a ani je nezajímalo. Po jídle měl Oggerd nečekané přání. Poprosil Dariu, zda by mu neostříhala vlasy a nezastřihla vousy.
Nedivila se a vyhověla mu. Pročesala mu vousy hřebenem a ustřihla všechno, co hřeben přesahovalo. Pak mu ještě na sirku prstů zastřihla vlasy. Účinek byl zdrcující. Oggerdova chmurná tvář jako by omládla a opticky se prodloužila. I Gowery se neubránil údivu.
"Oggie, viděl jsem na jedné staré zdi v Zaragoze mozaiku, která představovala ďábla. Jako by ti z oka vypadl. Skoro bych
přísahal, že jsi tomu umělci před nějakými sedmi sty roky seděl modelem."
"Ďábel?" zdvihl Oggerd obočí. "Co to znamená - ďábel?" (Gowery použil slovo diavolo).
"Ty nevíš? Přece čert s rohama, kníže pekel. Protiklad Boha. Zlo s velkým Z. Ničitel. Tak to jsi ty. Můžu ti tykat?"
Díval se na něho udiveně. "Podepři mě, Pěnkavko. Zkusím to rozhýbat."
S úšklebky bolesti na jindy nehybné tváři se ten veliký muž rozcvičoval, předkláněl, až se dotkl prsty země, dělal dřepy a pak se opřel dlaněmi, o postel a pokoušel se o kliky. Gowery ho pozoroval se starostlivým výrazem.
"Nepřeháníš to, Oggie? Neměl bys tomu nechat volný průběh? Prý to za čtyři, pět dní odezní samo."
Oggerd neříkal nic, až po chvíli zafuněl: "Lepší se to." Nic víc.
Herold vešel do dveří a opřel se o zárubeň. Od domků se blížil Wallace, když dorazil až ke srubu, sedl na verandičku a sepjaté dlaně sevřel mezi koleny. "Obešel jsi je?" zeptal se Gowery.
"Jo."
"A koho všechno?"

"Baruzziho, Ssussanu, Jürgena. Moššná," obrátil k heroldovi na zlomek vteřiny své oči, "bychom mohli přibrat taky Krisstoffa a Ogilata."
"Kdo jsou ti dva?"
"Krsistoff je dědkův ssyn... včera byl ss námi, takový prcek. A Ogilat je Russ odněkud z jihu. Říká o ssobě, že je ssvobodný lovec."
"Rus? A kde se tady vzal?"
"Vždyť říkám, ss jihu. Před assi ssedmi lety tady prý byl ss russkou průsskumnou výpravou."
"Fjů," hvízdl si Gowery. "Vypadá to moc pěkně. My jdeme ze severu a Rusové se chystají na postup odspodu. Uprostřed už bydlí jakési triumfální úspěchy genetického inženýrství. To bude pěkná mela, až se sejdeme všichni na jednom místě."
Odmlčel se a díval se k domkům. Zevnitř se ozývaly zvuky Oggerdova cvičení a pak umlkly. Zuzana přišla odzadu.
"Čekáš tu, až zahřmí?" promluvila ostře.
Otočil se k ní a usmál se. "Ahoj lásko." Sedící Wallace udělal pohyb, jako by chtěl schovat hlavu pod stříšku z propletených prstů.
"Džony," hodila Zuzana po Wallacovi, "Zapoměl jsi na Ernesta. Byla jsem u něho a řekla mu o schůzce. Slíbil, že přijde."
"Kdo je Ernest?" zeptal se Gowery.
"Ernest Špaček. Je z Nové Rigy. Údolí ho zachytilo před pěti lety. Lovil pro dělníky, kteří stavěli cestu ke Dřevěným věžím."
"Ale Ssu," zvedl Wallace vyčítavě oči. "Ernesst s námi přece nebude chtít jít."
"Kam nebude chtít jít?" informoval se Gowery. "No přece dolů, do podssemí."
"Jo tak," kývl Gowery. "Ale my ještě nevíme úplně přesně, jestli chceme jít do podzemí."
Od domků u potoka k nim mířily tři postavy - dvě pospolu a ta třetí jako by k nim nepatřila. Větší z dvojice byl mimořádně veliký muž, který svými rozměry mohl směle soupeřit s Oggerdem. K jeho velikosti byla přidaná ještě pořádná porce tloušťky. Nebyl vysloveně tlustý, spíš by se dal charakterizovat slovem zavalitý. Válcovité tělo měl nacpané do pracovní olivové kombinézy s mnoha kapsami. Jak se blížil, byly stále zřetelnější jeho naducané ruměnné tváře, pokryté několikadenním strništěm. Štětinaté vlasy měl zkrácené na co nejmenší délku a zkrácení bylo provedeno nejspíš nožem, ale použití sekery se také nedalo vyloučit.
Tlusťoch znatelně kulhal, bylo to tím, že pod kolenem měl místo nohy jen kus opracovaného dřeva. Šel však pravidelně a s jistotou a o dřevěnou berlu se opíral jen symbolicky.
Tlustochův společník se vedle svého přítele téměř ztrácel. Na výšku byl spise podprůměrný a kromě toho velmi stihlý. Podmračený, s krátkými vousy a s vlasy také zubatě okudlanými nožem. Režnou halenu měl zastrkanou do zelených vojenských kalhot, na nohách vysoké šněrovací boty.
Třetí muž se od nich výrazně odlišoval. Byl to hubený chlapík se zcuchanými vlasy a přerostlým knírem, oblečený do hrubých pytlovitých kalhot a volné haleny starousedlíků. Zatímco se Wallace marně snažil přiblížit se genotypu původních domorodců, ale zrazovaly ho zrzavé vlasy a vousy, tenhle vypadal přesně jako oni. Tělo držel zpříma a až přepjatě hrdě. "To je ten... Špaček?" zeptal se Gowery. "Jo, to je Ernie."
"Vypadá, jak se říká, jakoby prozářen vnitřním světlem," zašklíbil se Gowery.
"Jo, to ssedí," zahuhlal Wallace. "Řekl bych, šše ušš mu tady ss toho hráblo."
"Ernest je tady spokojený," pokrčila rameny Zuzana. "Má ženu a dvě dětí. Ale to neznamená, že ho můžeme vynechat."
Čekali, až tři příchozí dojdou až k nim. Tlusťoch s dřevěnou nohou se opřel o berlu a napřáhl ke Gowerymu pravici, velkou jako jídelní lístek novorižského hotelu Paradies:
"Odoaker Baruzzi. Jsem rád, že tě vidím." Jeho úsměv byl navenek přátelský, ale vespod číhala hrozba.
"Gouvernet Fink. Zkráceně Gowery."
Jürgen se představil s vážnou tváří a bez podání ruky. Třetí muž, který mezitím došel, neřekl tak, ani tak, jen si se založenýma rukama Goweryho prohlížel.
"Pojďte dovnitř," kývl Gowery. Vešli tedy.
Bylo jich osm. Oggerd, Gowery, Daria. Okcianova žena, které si nikdo nevšímal a která snad ani nerozuměla jejich rychlé germánštině. Zuzana, Ódo Baruzzi, Jürgen. A Ernest. Zatímco si všichni posedali na židle, postel, stolní desku nebo i podlahu, Ernest zůstal stát u stěny a se založenýma rukama si je prohlížel jako vetřelce na svém území.
"Tak o co jde?" zahlaholil Baruzzi s předstíranou bodrostí ještě dřív, než všichni našli svá místa. "Co je předmětem téhle schůze?"
Oggerd povstal. Nedalo se říct, že se zvedl ze židle. On povstal, stále zkroucený k jedné straně.
"Jsem Oggerd," řekl. Nic víc.
Baruzzi dobře věděl, co to znamená konstatování typu jsem Oggerd. Právě proto se hlasitě uchechtl: "Oggerd - a dál?"
Oggerd se vpil pohledem do štětinaté tlusťochovy tváře, ostře se zadíval do chytrých očiček schovaných v jejích záhybech.
"Jsem Oggerd. Jiné jméno nemám. Říkají mi také Orlosup, ale to je přezdívka."
Jistě, pokud měl jenom jedno jméno, znamenalo to, že je lépe se dál nevyptávat. Muž s jediným jménem mohl být certifikovaným riderem, ale také bonzem Kristovy železné pěsti či jiné militantní frakce katolického náboženství. Mohl být banditou, který si o sobě myslí, že je už dost proslavený. Jedno jméno obvykle mívali i speciální agenti císařské tajné služby. V každém případě byla na místě opatrnost a obezřetné otázky, které měly ujasnit, jaký je důvod jediného jména.
Baruzzi kývl. "Aha! No, já jsem Baruzzi. Odoaker Baruzzi. Odoaker je jméno a Baruzzi příjmení. Není to moc pro jednoho

chlapa, ale nestěžuju si. Někteří nemají ani to."
Oggerd si té urážky ani nevšiml. Snad ji ani nepochopil.
"Potřebuju vědět," řekl jim, "to, co víte vy. Za prvé: kdosi unesl malého chlapce, syna plukovníka Janszoona. Kdo to byl? Za druhé: kde můžeme chlapce najít? A za třetí: jakým způsobem je možné dostat se z údolí ven?"
Tentokrát se Baruzzi chraptivě a hlasitě rozesmál. "To nám sem teda spadnul chytrák! Pane Orlosup, kam chodíte na ty fóry? Nevystupoval jste někde v kabaretu?"
Jürgen položil svému příteli ruku na rameno: "No tak, Odo. Oni nemohou za to, že jsi přišel o nohu."
"Že nemůžou?" Baruzzi se okamžitě přestal smát. "Nemůžou za mou nohu? A kdo za to může? Kdo zpackal průzkum, než se Dřevěné věže vůbec začaly stavět? Ten kopec, u kterého jsme se chytili do pasti, přece nemohl nikdo přehlédnout! Každý by se šel podívat na tu věž, co je nahoře. Ale oni věděli, že tady něco není v pořádku. Proč nás nevarovali?"
Vítězně se rozhlédl. Daria Janszoonová pohnula rty: "Nemáte pravdu, Baruzzi. Z Rigy přece přišel zákaz přibližovat se k Tanečníkovi."
"Zákaz? O takovém zákazu jsem nikdy neslyšel," obvinil ji Baruzzi.
Daria chvíli mlčela a pak kývla. "Máte pravdu. Ten zákaz přišel až po tom, co jste se ztratili. Abel, myslím můj manžel, plukovník Janszoon věděl, že tu něco není v pořádku, a tak požádal Rigu o instrukce. Přišel jen příkaz nechat to být a držet se od Tanečníka stranou."
Baruzzi zavrtěl hlavou. "Já se sám divím, jak jsem ty svině přesně odhadl. Nechali nás v tom. Prostě nás odepsali. Pane Orlosup, to mi řekněte, proč si myslíte, že my budeme na vaší straně?"
Jürgen zatahal Baruzziho za rukáv: "Nepřidělávej si problémy, Odo. Nech si nějaký taky na zejtra."
Oggerd nepohnul ve tváři ani svalem. "Podepsali jste závazek," řekl prostě. "Cože?"
"Podepsali jste závazek," zopakoval Oggerd. "Závazek na službu při kolonizaci Pobaltí. Možná, že jste tady uvízli a nikdo po vás nepátral. Možná byly důležitější věci, než vás hledat. Ale teď jsem tady já. Mám potřebné pravomoce k tomu, abych vám velel. Vrátíme se do Nové Rigy - já i vy."
Řekl to tak jistě, že Baruzzimu na okamžik zmizel z tváře široký agresivní úsměv. "Tak," vydechl Baruzzi. "Vy myslíte prostě se sebrat a jít pryč?"
"Ano," přitakal Oggerd.
"Vážený, vy určitě máte nějaký dobrý plán!"
"Ne, nemám žádný plán. Čekám na vaše návrhy. Jakým způsobem se odsud dá odejít?"
Baruzzi nevěřícně zavrtěl hlavou. "Víte vy vůbec, člověče, kde jste se to ocitl?"
"Ne," pokrčil rameny Oggerd. "Jenom to tuším. Čekám, že mi to upřesníte."
Baruzzi začal obezřetně, jako by mluvil s dítětem. "Už jste zkusil vydat se nejbližší cestou k okraji údolí?"
"Ano," kývl válečník. "Při překročení hranice se člověk zase vrátí zpátky, na jiné místo v okraji údolí. Při přechodu zmizí i nějaký časový úsek. Předpokládám, že se odsud nedá odejít obvyklým způsobem."
"No sláva!" vykřikl Baruzzi. "Tak pán už to taky zjistil... Vážený pane, existuje jen jedna cesta odsud. Podzemím." "A Preusslerova cesta," vskočila mu nečekaně do řeči Zuzana. "Co to znamená - podzemím?" zeptal se Oggerd. "Ty mrchy, co si nás tu chovají jako domácí zvířata, vylézají z podzemí. Obecně se tady říká, že podzemím se dá vyjít ven. Pár chlapů to zkusilo, ale nedostali se moc daleko. Jens Argilli nejméně třikrát. Preusslera dostali po nějakých osmi hodinách. Taky Ookr si to zkusil dvakrát - když sem spadnul a pak když mu unesli mládě."
"Cesta podzemím je hlídaná?" upřesnil Oggerd otázku. "Ne," uchechtl se Baruzzi. "Cestu podzemím nikdo nehlídá." "A v čem je tedy problém?"
Baruzzi nevěřícně zakroutil hlavou. "Božínku, to je jako bavit se s dítětem. Co si myslíte, že tam dole je?" "Řekněte mi to," vybídl ho Oggerd. "Je tam tma," rozzářil se Baruzzi vítězným úsměvem. "Chodby nahoru a dolů a schody a propasti a závaly a tma. Preussler říkal, že už z toho málem zmagořil, a že byl rád, když ho nakonec našli, šlehli tím svým elektrickým bičem a vyhodili ven. Povídal, že nejhorší z toho všeho byly zvuky." "Zvuky?"
"Jo. Preussler říkal, že tam mají něco jako akustickou signalizaci. Zvukové majáky. Znáte to mučení, když se někomu nechá pomalu kapat voda na hlavu? Určitě to znáte a víte, že to nevydrží nikdo. Preussler povídal, že to bylo to samé."
"Poslyšte," vmísil se do hovoru Gowery. "Co je to vlastně za ty tvory, kteří bydlí v podzemí?"
"Vím já?" rozhodil Baruzzi rukama. "Nikdy jsem je neviděl. Nikdo je nikdy neviděl." "Jsou to okcianové?" "Okcianové? To myslíš potvory, jako je Ookr? Ne, ti to určitě nejsou."
"Proč myslíte?"
"No, tak nějak mi to nehraje. Oni nedělají rozdíl mezi námi a chlupáčem. Berou nás, jako jednu sortu."
"Třeba je tu Ookr z trestu!"
"Blbost," zašklíbil se Baruzzi. "Ookr a další tři jeho soukmenovci sem spadli před asi osmi roky a prý vůbec nevěděli, kde jsou a dodneška to nepochopili. Ookr občas zjančí a pár dní se pokouší přejít hranice. Odejít obvyklým způsobem, jak říkáte. Přes hranice údolí. Ne, ti, kteří tady vládnou, určitě nejsou chlupáči."
"A kdo to jsou - lidé? Nebo nějací mutanti?"
"Jo, pane, to nevím. Ale myslím si, že lidi to nejsou. Nějaký zrůdy - možná. Chovají si nás tu jako dobytek. My pro ně pěstujeme žito a ječmen a krávy. Oni si za to berou malé děti."
"Proč? Proč si berou děti?"
"No přece si z nich vyrábějí ty mutanty. Ti zezdola nikdy do údolí nevlezou, na to mají tyhlety zrůdičky. Používají je na práci i na pacifikaci rebelů z údolí."
Oggerd kývl. "Dobře. A vy, Baruzzi, máte nějaký plán, jak z údolí odejít?"
Baruzzi se pomalu předklonil a poklepal si na dřevěnou nohu. "Všiml jste si tohohle? To jsem neměl, když jsem do údolí

spadnul. To se stalo až tady... Preussler mi nohu odsekl, když už vypadala hodně černá a tím mi možná zachránil život. Nevím, jestli vám někdo někdy usekl nohu, ale věřte mi, že to s člověkem zacvičí. Skoro rok jsem za nic nestál. Vážil jsem polovinu toho co teď. Dvakrát jsem si chtěl hodit mašli a věřte, že kdyby mě Jürgen nehlídal, tak už bylo po mně. Půl roku jsem se znova učil chodit. Já mám plán, vážený, a věřte, že kdyby mi ta noha zůstala, tak už jsem ho uskutečnil."
"A ten plán zní jak?"
"Ten plán je úplně jednoduchej. Dovnitř nepůjde jeden maník, ale celá parta. Pět, šest, sedm lidí, to je počet, který by se mi líbil. Komando. Pěkně potichu budou hledat cestu a když je nakonec ti dole objeví, tak jim to dají sežrat. Ve skupině se snáž podrží a prostřílejí si cestu ven."
Oggerd se zamyslel. "Je to cesta na cizím území," řekl pak. "Ve tmě. Je to boj proti tvorům, kteří jsou tam doma. Všechny nevýhody jsou na naší straně."
"Tak jest," řekl Baruzzi temně. "Ale my máme jednu výhodu."
"Jakou?"
"Oni nás nedokážou zabít. Řekl bych, že na zabíjení nejsou zařízení."
"Tomu nerozumím!"
"Ale je to jednoduché, člověče. Myslíte, že farmáři tam u nás doma jsou připravení na to, že jejich ovce a kozy vezmou flinty a dají se do nich? Ne. Oni vědí, že občas jsou problémy s nějakým beranem, nebo bejkem. Toho vykastrujou, nebo zabijou. Ale netuší, že bychom mohli proti nim jít společně."
Baruzzi mluvil rychle a naléhavě. I Jürgen pozvedl hlavu a Wallace mimoděk zatnul pěsti. Tlusťoch jim mluvil z duše. Odejít z údolí, ano, ale zároveň porazit Bytosti na jejich vlastním území, pokořit je. Nenávist byla silnější než strach ze tmy a smrti.
"Mýlíš se, Odo," promluvil nečekaně Ernest.
"Dej pokoj, Ernie," pokusil se ho zastavit Jürgen.
"Ne," řekl kníráč temně. Rozkročil se a založil ruce na prsou ještě důkladněji. "Pokud se pokusíte proniknout podzemím, budete zničeni."
"Ty abys jim nedělal advokáta, Ernie," odfrkl Jürgen.
"Počkej," zarazil Jürgena Gowery. "Nech kamaráda, ať nám k tomu taky něco řekne. Co jste to povídal, příteli?" obrátil se k Ernestovi s ostentativním, přeslazeným vykáním.
Ernest Špaček se nadechl a náhle nevěděl, jak začít. Rozmáchl se oběma rukama. "Viděli jste někdy tohle? Údolí, ze kterého není možné odejít? Dokázali jste si to někdy představit? To myslíte, že Oni tohle umí a nedokázali by zastavit pár žoldnéřů?"
Rozrušením zbledl a ztěžka oddechoval. "Oni jsou příliš dobří. Já... věřil jsem v Krista, ale teď vím, že to byla lživá víra. Oni jsou skuteční. Celý život jsem hledal ten správný směr, utekl jsem z přelidněného Hammelnu a pak i z prodejné, špinavé Nové Rigy. Teprve tady jsem našel to, co jsem hledal."
Rozhlédl se po ostatních jako filosof, který se snaží vysvětlit poznanou pravdu chovancům ústavu pro mentálně retardované děti.
"Jaké je ono tajemné cosi, které jste zde poznal... bratře?" popíchl ho Gowery s vražednou ironií v hlase.
"Oni mohou všechno..." zakoktal Ernest. "Ti lidé, kteří zde žijí už stovky let, mají všechno, co potřebují k životu. Půdu, zákon, živoucí bohy..." Bezradně rozhodil rukama. "Dokážete provést vy tyhle věci s prostorem? Umíte udělat počasí? Oni to umí, vážně, sleduju to už pět let. Tady v údolí je vždycky přesné to počasí, které potřebuje úroda. A co víc - měl jsem tuberkulózu. Zajizvené kaverny v plicích, jestli víte, co to znamená. Dalo se s tím žít, ale občas se nějaká otevřela a já jsem hodiny vykašlával krev. Od chvíle, co jsem přišel do údolí, jsem v pořádku. Umí tohle někdo z vás?"
Ernestova naléhavá slova rozbila sebedůvěru ostatních. Oggerd mlčel a ostatní věděli, že Ernest má pravdu. Jen Gowery, přezdívaný Pěnkavka, si z takových zázraků nic nedělal, protože jich už viděl příliš mnoho.
"Myslím, že vám rozumím," řekl tiše, slaďoučce. "Chtěl jste říci asi toto: oni, ti tvorové z podzemí, si sice berou podstatnou část úrody a občas nějaké to dítě. Ale za to poskytují ochranu. Zajistí déšť, když obilí vyrůstá a pak zase sucho při sklizni. Mírnou zimu. Hravě zlikvidují nemoci lidí, zvířat, jakož i obilnou sněť. Dávají vám najevo, co si přejí a co už je proti jejich vůli. Život tady je tak nějak jednodušší... A teď vám řeknu svůj názor. Ti lidé tady, ti původními připadají neuvěřitelně hloupí. Ne, nechci se nad ně vyvyšovat, ale dráždí mě tupost, s jakou se snaží nevnímat problémy."
"S bytostmi nejsou žádné problémy," zaprotestoval Ernest.
"Ne," zhoupl se Gowery na patách. "S Bytostmi nejsou žádné problémy. Opravdové problémy jsou se světem venku. Údolí je postavené jako past, do které je možné vejít, ale ven už se nikdo nedostane. A to je právě ten průšvih."
Ernest si nechápavě olízl rty a Gowery vítězně popošel dva kroky k němu. "Neslyším nic jiného, než kdo sem kdy přišel. Ookr a tři další okcianové před osmi roky. Jens Argilli před dvaceti. Do toho jakýsi ruský průzkumník. Vy, Erneste, jste tady pět let. Baruzziho vlna přišla předloni. V údolí začíná být těsno. Co proti tomu podnikají vaši domácí podzemní bůžkové?"
Popošel další dva krůčky a Ernest couvl. "Já vám řeknu, co dělají," zasmál se Gowery. "Nic. Nechápou to. Dokážou změnit počasí, ale nepochopí základní pravidla sociologie. Nechávají to na vás. A proto vy musíte každého, kdo přijde, zlomit, zbít tak, že je rád, že vůbec přežil a ty tvrdší prostě ubít k smrti. Jenže už se vám to párkrát nepodařilo. Neporadili jste si s ok-ciany. S Baruzziho partou. S námi."
"Nebyl jsem tady ještě, když přišel Ookr," zašeptal Ernest.
"Dneska ráno," nedal mu vydechnout Gowery, "tři chlapi z vesnice zabili naše koně. Mysleli si asi, že když to udělají, zabijí všechny ostatní koně, kteří zůstali venku, ve vnějším světě."

"To byli Ramiz, Alex a Varisek. Byli vybráni. Chtěl jsem to udělat s nimi, ale Rada to nepovolila," hlesl Ernest.
Gowery došel až k němu a přátelsky ho poplácal po rameni. "Bráško, stovky roků tady byla pustina. Bytosti udělaly past, pochytali do ní potomky těch, kteří přežili druhou energetickou a vyselektovali si je tak, jak potřebobvali. Dobře." Zavrtěl hlavou. "Ale co bývalo už nebude. Tohle bude kulturní krajina. Budou tady farmy a kovárny a stáje a školy. Možná sem zavedou i železnici a taky telefon, pokud se jim nepodaří vyzrát na tu anomálii, myslím na to, že tady nefunguje bezdrátové spojení. Pět, šest, sedm let to potrvá. Ale pak to bude takhle."
Mlčeli. Gowery se šklebil Ernestovi do obličeje. Ernest se mu snažil vzdorovat pohledem, ale nedokázal to. Pootočil se a zadíval se do zdi.
"Pěkně jsi mu to nadndal, brácho," řekl uznale Baruzzi. "No tak co, šéfe, a kdy vyrazíme my?"
Oggerd mlčel. Přemýšlel. "Váš plán, Baruzzi," řekl pak, "má jednu slabinu."
"Jo? A jakou, člověče?"
"Když se pokusíme prostřílet si cestu ven, možná se nám to podaří. Ale pochybuju, že bychom při tom dokázali osvobodit Franka Janszoona."
"Cože?" vyjevil se Baruzzi. "Člověče, mě je fakt líto, že chytli malýho Franka. Pamatuju si ho z Věží a byl to moc milej kluk, mnohem milejší než jeho tatí. Ale on je pryč! Je někde vespod a nikdo ho už nikdy nenajde!"
"Já ho najdu," řekl Oggerd.
Ticho. Posléze sebou Baruzzi trhl a chytil Jürgena za rameno.
"Já věděl, že jenom ztrácím čas. Pojď pryč. Nemá cenu se s nima bavit."
Jürgen se otočil na patě a následoval Baruzziho. V těsném závěsu za nimi odešel Ernest. Zuzana věnovala Gowerymu znechucený úšklebek a šla také. Gowery se znovu poskládal do dveřního otvoru a díval se za nimi, jak odcházejí. Baruzzi, jehož kulhání bylo prve spíše symbolické, šel ztěžka, z jedné strany se opíral o berlu a z druhé o malého Jürgena.
"Řeknu ti, Oggie," hodil Gowery přes rameno, "ty nedáváš žádné šance ani svým spojencům. Nechtěl bych být tvým protivníkem... A co budeme dělat teď?"
"Počkáme na Harga," zamručel Oggerd. "Zjistíme, co nám ještě neřekl, a pak se vyptáme toho Gryšnyka."
"A pak? Půjdeš dolů? Mezi tmu a zvuky?"
"Nejspíš," přikývl Oggerd.

2.
Okcianova žena vařila oběd a ostatní čekali. Oggerd se natáhl na záda na postel, Gowery sedl na zápraží a Wallace vedle něho. Daria nervózně přecházela sem a tam. Pak poobědvali polévku ze zeleniny a kousků masa a čekali dál. Teprve dvě hodiny po poledni Gowery oznámil:
"Zdá se, že se náš cestovatel vrací."
Sledoval čaroděje, jak schází dolů ze svahu. Na chvilku se zastavil a chtěl si něco zapsat do notesu. Okcian ho postrčil přední tlapou a pobídl ho k další chůzi zařváním, které dolehlo až k heroldovi. Hal Hargo tedy šel dál. Došel k domu, bez pozdravu vešel dovnitř.
"Odežeňte ode mne někdo to zvíře!" řekl s uraženým výrazem.
"Kdes byl?" zamručel Oggerd výhružně.
"Co by? Je to snad zakázané?" vyjekl Hal Hargo. Prosmýkl se k ohništi a nakoukl do kotle s bublající tekutinou. "Nesnídal jsem. Zapoměl jsem na to, Pěnkavko, prosím tě, přetlumoč té dobré ženě, aby mi dala něco k jídlu."
"Kdes byl?" zněl Oggerdův hlas nesmlouvavě.
"Jsem vědec," ohradil se Hargo. "Prováděl jsem zkoumání. Hledal jsem cestu z údolí..."
Wallace vyprskl smíchy. V tu chvíli měl nejspíš pocit, že se Ogerdova nelibost přesouvá od něho na obrýleného technologa. "Hledal cestu ven, no to mě podrž!" smál se co nejsnaživěji, ale okamžitě zmlknul, jakmile se na něj Oggerd podíval.
"Vysvětli to, Hargo," řekl Oggerd. "Říkal jsi, že topologie není tvoje silná stránka."
"Jistě," zastrčil si Hal Hargo otevřený notes pod rameno a naběračkou lovil z kotle kousky masa. "O topologii toho moc nevím. Ale tohle je otázka symetrie."
Zvedl naběračku a vsrkl trochu polévky, pak rychle dýchal otevřenými ústy, aby sousto ochladil. Konečně polkl. "Sorgeův Rozbor jsem jenom prolistoval. Maryl san Sorge pomocí topologických metodik dokázal, že tohle údolí není teoreticky možné. Protože je ale Maryl tak pečlivý, připojil diagram přechodů. Ten mě tenkrát zaujal a tak jsem si systém přechodů zapamatoval. Teď jsem si to byl ověřit a zdá se, že sedí." "Co to meleš, Haliku?" vyjevil se Gowery.
Wallacovi spadla údivem brada a i Oggerd se díval znepokojeně.
"Vysvětli to podrobněji. Kdo je ten Maryl san Sorge a jak se o tomhto údolí dozvěděl?"
"Vy neznáte Maryla?" podivil se Hal Hargo. "Myslel jsem, že toho zná každý. Pěnkavko, vždyť ty jsi studovaný člověk. Ty bys přece měl znát rektora císařské Akademie přírodních věd v Bornnu."
"Hm," rezignoval Gowery. "To bych možná měl. A jak se pan rektor dostal k informacím o tomhle údolí?"
Hal Hargo se dál ládoval horkou polévkou. "Dostal za úkol," vyrážel ze sebe mezi jednotlivými sousty, "prošetřit výpověď nějakého... Preusslera? Nebo jak se ten člověk jmenoval?"
"Jerzy Preussler," vydechl Gowery.
"Jo, to byl on. Zadrželi ho někde v Malém Vestfálsku a ze záznamů zjistili, že podepsal závazek v Dřevěných věžích. Obvinili ho z dezerce a chtěli mu napařit deset let káznice, ale on pořád vyprávěl svoji pohádku o údolí, ze kterého není možné odejít."
"Sakra, Haliku!" zasykl Gowery a šlehl pohledem po Wallacovi, který špicoval uši. "Ty tady vyprávíš utajené

informace. Hej, Wallaci, seber se a jdi se projít do vesnice. A ne ať někomu vykládáš, co to tu Hargo vypleskl!"
Wallace se zvedl ze země a s hlavou mezi rameny vyšel ze srubu. Gowery ho kontroloval, zda opravdu odchází k domkům.
"Pěnkavka má pravdu," zavrčel Oggerd. "Dávej si pozor, co povídáš, Hargo, a komu to povídáš."
Hal Hargo potrhl rameny. "Řekli jste povídej - a tak jsem povídal. Co chcete vědět dál?"
"To o tom Preusslerovi. Jak se dostal ven."
"A tihle tady to mohou slyšet?" podivil se Hal Hargo a ukázal na okciana, jeho ženu a Dariu.
"Povídej, Hargo. Daria patří k nám a chlupáč i ta ženská ti stejně nebudou rozumět."
"No dobře. Ale už všechno víte."
"Jak se dostal Preussler do Klaine Vestfalien?"
"No jak. Asi pěšky, ne?"
"Pěšky? Vždyť jsou to tři stovky kilometrů pralesem! Haliku, soustřed se a vzpomeň si, jak to bylo."
"Nevím," pokrčil rameny čaroděj. "Nezajímám se o nějakého Preusslera. Dostal jsem k řešení svůj díl úkolu a o omáčku jsem se zajímal jen proto, že mě zaujala jako prostorový problém. Podívejte se: takhle údolí vypadá. Kapkovitý tvar, Maryl san Sorge rozpracoval teorii, že ten tvar souvisí s pohybem údolí v prostoru a v čase. Pak tu teorii vyvrátil. Ch!" vyprskl čaroděj pohrdavě až mu napůl rozžvýkané sousto vylétlo z úst. "To bych taky dokázal, vymýšlet teorie a pak je vyvracet. Důležitější je tohle, podívejte se - čáry spojující výstupy z údolí s jejich zpětnými vstupy. My jsme si to včera vyzkoušeli dvakrát a já jsem to dnes ověřil potřetí. Spojnice souhlasí s tím, jak je kreslil Preussler. Není to očividná symetrie, ale takzvaná symetrie druhého řádu. Preussler musel věnovat tisíce hodin tomu, aby získal empirické údaje. Nebo," připustil váhavě, "byl ten Preussler mírně geniální."
"Proč o Preusslerovi mluvíš v minulém čase?" zeptal se Gowery. "Stalo se s ním něco?"
"Nevím. Já nevím. Pamatuju si ze záznamu jeho výslechu, že se obrátil k Tanečníkovi zády a utíkal, dokud mu stačily síly. Čtvrt roku pak bloudil v pralese, než našel cestu do Klaine Vest-falien. Předpokládám, že ho pak poslali do káznice za dezerci."
"To je ta světská spravedlnost," rozhodil Gowery rezignovaně rukama.
"Tenhle bod," dotkl se Oggerd průsečíku čar na Hargově diagramu, "tedy představuje výstup do vnějšího světa."
"Ano," kývl Hal Hargo.
"Pokaždé? Kdykoliv tudy jdeš, tak pokaždé projdeš ven?"
"Dobrá otázka," pochválil Hargo svého velitele. "Ne. Odpověď zní ne. Výstup do vnějšího světa ovlivňují ještě nějaké jiné faktory a já nevím jaké. Preussler, alespoň co vím ze záznamů, ten bod vyzkoušel celkem čtyřikrát, než se mu povedlo dostat se ven. Problém je zřejmě v tom, že přestupní bod je zřejmě velice úzký, možná stopu, nebo ještě méně. Jakmile se o pár centimetrů odchýlíte, hodí vás to zpátky do údolí, ztratíte čas strávený přenosem, a pak se ještě šest hodin vracíte zpátky na místo."
Gowery jako první pochopil, co to všechno znamená. Úkosem se podíval na Dariu. "Promiň..."
Pak pochopila i ona a tiše, tichoučce se rozplakala.
"Hargo," řekl Oggerd, "Ukaž mi ten notes."
Čaroděj mu bezelstně sešit podal a Oggerd z něho vyrval list s nakresleným diagramem. Zmačkal ho a hodil do ohniště. Plameny se do papíru zakously a za pár vteřin jej změnily na popel.
"Neexistuje žádná Preusslerova cesta," řekl Oggerd. "Ne pro nás. Ne pro mne."
Gowery se k němu prudce obrátil zády a Daria naopak udělala tři kroky dopředu, zavrtala uplakanou tvář do válečníkova trika a položila mu ruce kolem šíje. Nepokusil se ji obejmout, jen tam stál, ruce svěšené a ze své výšky si prohlížel temeno její hlavy.
"Dělej jak myslíš," hodil Gowery přes rameno. "Jdi si kam chceš a já půjdu s tebou. Nečekej ale, že se při tom budu smát a tleskat ti za odvahu."
"Gowery," zaburácel Oggerd. "Přiveď Wallaceho, vyrazíme za Gryšnykem. Dej dohromady nějaké jídlo. Potraviny, které se nekazí - ječné placky, sušené maso, vždyť víš. A vy ostatní se sbalte. Vezměte všechny naše věci, protože nevím, jestli se sem budeme vracet."

3.

Sedlové brašny ani vaky se nehodily pro nošení na zádech. Gowery vyčlenil pět pytlů z impregnovaného plátna, odřezal od koňských postrojů řemeny a zimprovizoval použitelné batohy. Spacáky a stanové dílce smotal do bandalírů a opatřil uchy na nošení nebo popruhy pro zavěšení přes rameno.
Wallace v osadě sháněl potraviny a narazil na hradbu odporu. Nakonec vyraboval svou vlastní špižírnu a k tomu přidal pár kousků jídla, které vyloudil na Jürgenovi. Oggerdově skupině naštěstí zbývalo pár konzerv a dva pecny ztvrdlého chleba ještě ze zásob z Dřevěných věží.
Lidé z vesnice se shromažďovali, aby se podívali, jak ti, kteří včera přišli, dnes odcházejí. Vepředu rozhořčení muži, zaskočení tím, že se včerejší vítězové nechtějí podřídit zvykovému právu. Bytosti z podzemí budou rozezeleny.
Mužům za zády vykukovaly děti. Bosé, rozcuchané, oblečené jen v dlouhých režných košilích. Bylo jich hodně a všechny dobře živené. Mít plno dětí bylo jednou z prvořadých starostí. Vládci údolí si část z nich brali jako daň a někdo musel zůstat
na práci.
Zeny v dlouhých zástěrových šatech a se zahalenými hlavami postávaly až úplně vzadu, u stěn domů.
Z narůstajícího zástupu vyšla Zuzana. "Něco jsi mi slíbil," rozkřikla se na Goweryho.
Pokřiveně se usmál. "Já nejsem vedoucí tohohle zájezdu." Palcem ukázal na Oggerda. V té chvíli si vyčítal, že se jí včera

zavázal pro pár okamžiků prchavé radosti.
Oggerd upřel na Zuzanu jeden ze svých zdrcujících pohledů.
"Děje se něco?" Mimovolně ucouvla. "Mám dohodu s tvým přítelem," řekla
statečně.
Gowery se pokusil vzniklou situaci čestně urovnat. "Já ještě nikam neodcházím. Jenom zjišťujeme co a jak. Vrátím se sem. Slibuju ti to."
Naděje i zlost v Zuzaně pohasínaly. "Nech si svoje sliby. Mohla jsem to čekat. Jste všichni stejní, samci."
"Ještě se vrátím," řekl Gowery a pokusil se, aby to znělo přesvědčivě.
Oggerdova výprava se dala na pochod. Vedeni Wallacem a provázení okcianem vyrazili k okraji údolí. Všechno, co dříve nesli koně, teď museli naložit na vlastní záda - náhradní oblečení, zásoby jídla, pokrývky, sekeru, stanové plachty, zbraně. Ookr se ukázal být k nošení věcí naprosto nezpůsobilý, prostě nedokázal na zádech nést batoh. Dariu nechtěl Oggerd příliš zatěžovat a rachitický čaroděj měl dost práce se svou alchymistickou brašnou, kterou tahal všude s sebou. Většina nákladu připadla na Oggerda, Goweryho a Wallaceho, kterého rozhodně nešetřili.
Stoupali vzhůru po stráni, zarostlé hustou trávou. Gowery i Wallace se co chvíli ohlíželi po Zuzaně. Stála tam a dívala se za nimi, s ní i všichni ostatní členové komunity, v součtu jistě tři stovky lidí.
Po půl hodině Oggerdova karavana zašla za pás lesů.
Po další hodině únavné chůze Gowerymu otrnulo. Začal se Wallaceho vyptávat. "Jdeme támhle přes hřeben. A kam že to dojdeme?"
Údolí pod nimi leželo jako na dlani a byl zřetelný jeho kapkovitý tvar. Na délku mohlo mít dvacet kilometrů. Nacházeli se teď přibližně v jeho třetině, tam, kde byla kapka nejširší. Od potoka, který tekl v ose kapky, byl okraj údolí vzdálený asi šest kilometrů. Ten kapkovitý tvar nebyl ideální, ale vcelku mělo údolí plochu přes sto padesát čtverečních kilometrů.
Wallace mávl rukou: "Vyjdeme támhle, poblíšš toho úsského konce. Někde u těch hájků. Tam bydlí Gryššnyk."
"Vchod do podzemí je na opačném konci, že? Tam jak jsou ty strmé stěny?"
"Ano," souhlasil Wallace. "Ale od Gryššnyka je to k opačnému konci blíssko. Za čtvrt hodinky dojdete ašš ke kraji a hned jsste tam."
Gowery konečně pochopil. "Gryšnyk - není to takový vousatý skrček?"
Wallace přikývl.
"To je ten, kterého jsme potkali předevčírem! Ten mizera, co se do mě strefil prakem. Jak nás nechtěl pustit přes hřeben."
"Chtěl nás varovat," vstoupil do rozhovoru Oggerd. "Chtěl nám zabránit, abychom vešli tvorům z podzemí přímo do cesty."
"Myslíš, Oggie? Vlastně máš asi pravdu. Mohlo by to tak být. Ale proč by s námi měl tolik soucitu?"
Šli déle než dvě hodiny. Trasa, určená Wallacem, obcházela husté háje i vyčnívající skaliska. Nemířila přímo k okraji, ale šikmo k užšímu konci. Museli najít bod, z něhož bylo možné přejít co nejblíž Gryšnykovy chaty.
K okraji údolí dorazili se začínajícím soumrakem. Gowery šel opět poslední, s rostoucím iracionálním strachem sledoval, jak ti ostatní před ním postupně mizí v modrošedém oparu.
Nebylo nic jednoduššího - Oggerd, který šel v čele, v půli kroku zmizel. Nebylo to tak, že by se ztratila nejprve jeho nakročená část a zbylá noha zůstala na vteřinku volně viset v prostoru. Ne. On prostě zmizel. Daria zaváhala, ale Hal Hargo, dychtivý vyzkoušet si cestu prostorem znovu, ji chytil za loket
a postrčil kupředu.
Wallace se po heroldovi ohlédl, ten už vytahoval své kukátko a díval se ke vzdálenému konci údolí, zda tam Oggerda nezahlédne. Nic. Ani náznak toho, že by se tam právě materializoval předsunutý odřad oddílu. Pak si Gowery uvědomil, že materializace skončí až po nějakém časovém úseku. Oggerd se v této chvíli nachází kdesi mimo prostor a vydrží tam zhruba hodinu a půl.
Pak zmizel Wallace i okcian. Gowery zůstal sám. Zhluboka se nadechl, zavřel oči, jako by skákal do hluboké vody. Pár kroků a-
"Dávej pozor, Pěničko, kam šlapeš," utrhl se na něj Hal Hargo, kterému narazil loktem do boku. Během zlomku vteřiny se přemístili k povlovnějšímu, užšímu konci údolí. Čaroděj prohlížel svůj notes, do kterého už si načrtl nový diagram, a pochvalně pomlaskával.
Obloha prudce potemněla, ale ještě bylo příliš světla na to, aby na ní začaly vyskakovat hvězdy. Teleportace z jednoho konce údolí na druhý zabrala nějaký čas, ale oni ho nezaregistrovali.
"Támhle," ukázal Wallace. Před blízkým hájkem se zabělaly stěny z oloupaných klád. Nebyly dál než tři sta metrů.
Wallace měl cestování přes okraj dobře zažité. Nebyla pravda to, co říkal Hal Hargo o Preusslerovi. Jerzy Preussler jistě nemusel provádět tisíce pokusů a zjišťovat, přes jaké místo na okraji se kam dá dostat. Detailní znalosti o tom byly součástí kolektivních vědomostí obyvatel údolí.
Za dalších deset minut došli na místo. Skrček, zježený, střapatý, v ramenou téměř tak široký jako Oggerd, je očekával.
"Pačemů vy pryšli?" zeptal se. "Štó slučílos?"
"Díky, Wallaci," otočil se Gowery po zrzkovi. "Můžeš jít."
"Cošše?" zamžikal Wallace.
"Už tě nepotřebujeme. Vrať se do vesnice. S tímhle človíčkem se domluvím sám."

4.
"Slovanské jazyky," vysvětloval Gryšnykovi u otevřeného ohniště uvnitř srubu, "už skoro nikdo nezná. Jediný

slovanský kmen, který v Evropě zůstal, sídlí kolem řeky Moldava v zemi jménem Boiohiem, což znamená Země Bójů. Bojové byli národem, který z toho území odešel před dvěma a půl tisíci lety. Mezitím se tam prohánělí Germáni, pak Slované, pak kdekdo. Sto kilometrů východně od Moldavy vede hranice civilizovaného světa. Za ní už jsou jen bažiny, pralesy, pouště zamořené radiací a jinými svinstvy."
Skrček se šklíbil do změti vousů. "Neznám slovo Slovan. Neznám slova národ, civilizovaný, radiace. Nemohl bys mluvit trochu srozumitelněji?" Měl v údolí výsadní postavení a kategorický způsob, jakým Oggerd s Gowerym ovládli jeho dům, jej vyvedl z míry. Čekal od nich úctu a místo toho mu dlouhovlasý mládenec s věčným úsměvem na tváři krmil uši nepodstatným žvaněním. Nechápal smysl jeho lehké konverzace, netušil, že si s ním Gowery vytváří společnou slovní zásobu.
Skrček dobře rozuměl germánštině, pochytil ji od Argilliho, Ernesta a Baruzziho party. Horší to bylo s opačným směrem -Gowery nejprve musel zachytit přízvuk Gryšnykovy údolní hatmatilky, naučit se oddělovat jednotlivá slova a z nejspodnějších vrstev vyseparovat zasutou ruštinu. Studiem ruštiny strávil desítky večerů, byla to součást jeho přípravy na misi v bývalém ruském teritoriu. Teď byl rád, že ji může procvičit.
Samozřejmě, že skrček věděl (nebo tušil), co znamená národ, civilizovaný, radiace. Ty pojmy pouze nepatřily do jeho světa a on snad doufal, že přestanou existovat, když zpochybní jejich názvy.
Ačkoliv mu příchozí nebyli po chuti, ani na okamžik nezapochyboval o tom, že jsou jeho přirozenými spojenci.
Jeho dům - to byla zemljanka s jedinou místností, napůl zapuštěná pod terén, bytelná a suchá, perfektně sroubená. Měli co dělat, aby se do ní všichni vměstnali. Gryšnyk si tu boudu postavil před dvěma roky, odstěhoval se z osady krátce poté, co údolí zachytilo dvě skupiny z Nové Rigy. Nenamáhal se s udržováním pořádku. Marnotratně široké lůžko, vycpané rozježenou slámou, bylo zakryté čpícími ovčími kožešinami. Všude kolem se válely nástroje, špinavé nádobí i zcela nedefinovatelné předměty.
Jediné, co působilo solidním dojmem, byl přístřešek vedle chatrče, zastřešující velikou, v této chvíli vyhaslou kovářskou výheň. Byla vyzděná z plochých žulových kamenů, spáry vymazané jílem. Už ten materiál - žula - působil zvláštně. Všude se ze svahů dral šedavý vápenec a nikde nic jiného. Žula musela být dopravena odjinud. Odkud?
Skrček měl privilegované postavení, protože uměl to, co nikdo jiný. Byl kovářem. On jediný dokázal roztavit staré, zlámané a opotřebované nářadí a překovat je do nových tvarů.
"Já jsem Slovan," vysvětloval mu Gowery. "Narodil jsem se v té Zemi Bójů. Ty jsi Slovan. Jsme příbuzní. Moji předkové před dvěma tisíci lety bydleli někde tady."
"Myslíš před velkými válkami?"
"Ještě dřív."
Skrček potřásl houštinou vlasů. Některým skutečnostem prostě nechtěl rozumět. "Moc mě zajímají tyhle tvoje řeči, Gouvernete. Přišli jste mi vysvětlit naše pokrevní vztahy?"
"Promiň. Máš pravdu. Přišli jsme kvůli jiným věcem. Oggie, začneme."
Oggerd ležel do této chvíle na skrčkových ovčích kůžích s rukama pod hlavou. Vedle něho pospávali Daria a čaroděj, přitisknutí k sobě zády jako bratr a sestra. Oggerd zacloumal Hargovým ramenem a mág se posadil. Jen zamžoural krátkozrakýma očkama a byl připraven.
"Zeptej se starého," řekl Oggerd, "jestli je pravda, že prošel podzemními chodbami téměř až do vnějšího světa."
Gowery přetlumočil otázku a starý se zamyslel.
"A co chcete slyšet?"
"Všechno. Všechno, co souvisí s podzemím a s bytostmi, které tam žijí."
"Je to dlouhá historie," namítl starý. "Začala před půl stoletím."
"Nevadí. Povídej. Budeme poslouchat pozorně."
"Dobře," začal Gryšnyk. "Bylo mi tehdy osm roků. Hnali jsme stádo ovcí na sever. Bylo nás sedm. Můj otec a moje matka. Otcův bratr. Otcův přítel, jeho žena a dcera, ta byla o něco mladší než já. Naše stádo mělo čtyřiadvacet kusů."
Gowery simultánně překládal. Mluvil tiše a plynule, bylo součástí jeho řemesla vzbudit v posluchačích iluzi, že ne on, ale sám vypravěč používá germánštinu.
"Proč jste šli k severu?" zeptal se Oggerd.
"Místo, kde jsme před tím žili, bylo dobré. Osada, větší než tady ta v údolí. Dobré pastviny pro ovce i půda pro zrno. Tam bychom žili bez starostí, ale náš dostatek lákal lupiče. Nájezdníky. Muže na koních. Brali si naše ženy i ovce i sklizenou úrodu. Byli silní, měli koně a dobré zbraně."
"Pušky? Střelné zbraně?"
"Nevím. Možná. Nepamatuju si to, byl jsem malý chlapec. Je to důležité?"
"Ano, je to důležité. Ale ne pro naši záležitost. Vyptám se tě jindy. Pokračuj."
"Můj otec i jeho bratr chtěli bojovat proti lupičům. Snažili se o tom přesvědčit ostatní lidi z vesnice, ale ti měli strach. Dáme lupičům to, co chtějí, říkali. Oni nás nechají žít. Když se jim vzepřeme, pobijou nás všechny. Můj otec tedy uprchl. Vyšli jsme za jarních dešťů, aby nájezdníci nenašli naši stopu. Věděli jsme, že nás budou chtít dostihnout a potrestat. I ostatní lidi z vesnice by totiž mohlo napadnout, aby uprchli. To by pro lupiče bylo zlé. Museli by pracovat sami."
"Dali jste špatný příklad," přikývl Gowery. "Ano. Vyšli jsme v deštích, šli jsme rychle a mnoho dní. Otcův bratr při cestě zemřel, rozrhaly ho šelmy, když jsme se prodírali hlubokými lesy. Také žena jeho přítele onemocněla ze špatné vody a nemohla jít. Zabili ji, aby nás nezdržovala, její mrtvolu rozsekali na kousky. To aby usnadnili divokým zvířatům odklidit všechno, co z ní zbylo. Naše stádo se zmenšilo na polovinu.
Vyšli jsme z lesů a našli step. Celé jaro jsme strávili na cešte. Na začátku léta jsme na obzoru uviděli pahorky a z nich vyčníval kopec s vysokou stavbou na vrcholku. To se zdálo být dobrým místem. Hustá tráva pro ovce, na dohled les

se stromy na dřevo. Šli jsme blíž k hoře a našli údolí. V něm už někdo žil, nějací lidé. Chtěli jsme v cestě pokračovat. Už nikdy jsme odsud neodešli.
Místní lidé nás přijali mezi sebe bez výhrad. Po třech, nebo čtyřech generacích jsme byli první lidé, které údolí zachytilo. Tehdy tu ještě nebyla zášť proti novým příchozím."
"Začal jsi velice důkladně," zabručel Oggerd nespokojeně.
"A co chceš slyšet?"
"Zajímají nás především podzemní chodby. Jak to v nich vypadá a jak se dá projít ven."
Skrček kývl. "To jsi mě přerušil zbytečně. Právě jsem o tom chtěl začít mluvit. Do chodeb jsem se poprvé dostal jako osmiletý."
"Cože?" vyjekl Gowery a zapomněl poslední větu přeložit. Oggerd mu to musel připomenout.
"Odnesli mě dovnitř. Tamti. Koščinové. Můj otec jim dal to jméno."
"Proč? Proč tě unesli?"
"Nevím. Nikdy jsem se to nedozvěděl. Oni si berou jen děti mladší pěti let. Vychovávají je a dávají jim pít jedovaté látky, aby zapomněly, že byly lidmi. Stanou se z nich sluhové koščinů, pak se už ani lidem nepodobají. Nevím, proč odnesli mne. Asi chtěli zjistit, co jsem zač. Prohlédnout si mne, jestli se liším od těch ostatních. Ano, prohlíželi mne důkladně."
"Jak dlouho jsi byl v podzemí?"
"Mnoho dní. Třicet? Padesát? Nevím."
"A pak?"
"Vyvedli mě ven."
"Jen tak? Dobrovolně?"
"Ne," zašklíbil se skrček do ježatých vousů. "Můj otec mě zachránil. Byl kovář. Postavil výheň, z kůží sešil měchy. Pokácel stromy a vypálil z nich dřevěné uhlí. Pak ukázal, co dovede. Sesbíral staré, rozlámané kusy železa a vykoval sekeru a lopatu. To nikdo jiný neuměl. Řekl, že bude pro údolí pracovat jako kovář, když mě koščinové vrátí."
"Komu to řekl?"
"Lidem z údolí. Neuměl ještě dobře jejich řeč, ale oni porozuměli. Koščinové mě vydali a otec až do konce života plnil svou část smlouvy. Ale já," zašklebil se starý, "jsem s nimi žádnou smlouvu neudělal."
"Lidé z osady řekli požadavky tvého otce bytostem? Koščinům?"
"Ano. Vesnice má své... nevím, jak to říct. Muže, kteří zjišťují přání koščinů."
"Mluvčí?" napověděl Gowery.
"Ano, tak by se to dalo říct."
"Říkáš, že jsi byl v podzemí, když ti bylo osm roků. A teď je ti?"
"Nevím," potřásl střapatou hlavou Gryšnyk. "Můj otec počítal roky, ale já ne. Nezáleží mi na tom."
"Dobře," pokrčil Gowery rameny. "Pamatuješ si něco z toho, když jsi byl tehdy v podzemí?"
"Něco. Zvuky. Stíny. Světlo. A koščiny."
"Prohlédl sis je dobře? Jak vypadali?"
"Poznal jsem je dobře. Tehdy. I potom. Nevím, jak bych vám je popsal. Jsou velcí. Když o tom tak přemýšlím, možná ani tak velcí nejsou. I vy se mi zdáte velcí... Neoblékají se. Mají světle šedou kůži, hladkou a lesklou. Krátké ruce i nohy - divné ruce. Kulatou hlavu a téměř žádný krk. Ptačí zobák. Na zádech takové zvláštní... jako ryby. Plavníki."
"Chceš říct... ploutve!"
"Ano. Skoro bych řekl, že se koščinové spíš podobají rybám než zvířatům."
Gowery tiše přeložil poslední slova a Hal Hargo vyprskl, jako by slyšel nějaký zvlášť hloupý žert. Bylo to takové pohrdlivé, nadřazené vyprsknutí. Všichni se po něm ohlédli. "Co je?" zeptal se Oggerd. "Nic," usmál se jízlivě čaroděj. "Vůbec nic."
Oggerd nechal Harga být a obrátil se znovu k starci. "Mám pocit, že jsi říkal, že jsi v podzemí byl vícekrát."
"Tak jest. Můj otec mi řekl: já mám smlouvu s těmi v podzemí, ale ty ne. Ty odejdeš. Ano, já jsem byl připravený odejít. Já i můj otec jsme se ke koščinům stavěli přátelsky. Pracovali jsme pro osadu a tedy i pro ně. Kovali jsme železo. Byl jsem připravený uprchnout, ale nemohl jsem. Dívce, která přišla s námi, se narodilo dítě. Bylo to moje dítě, můj syn. Mně bylo tehdy šestnáct roků. Nemůžeš odejít bez nich, řekl mi otec. Musíš se o ně postarat. Počkáš, až dítě vyroste, a pak je vezmeš s sebou. Jenže nezůstalo při jednom dítěti. Přišel druhý syn, pak dcera, pak třetí syn. Zapřisáhl jsem se, že už se své ženy nedotknu, dokud budu tady, v údolí. Ty děti mě zdržovaly od cesty ven.
Dodržel jsem slib a když bylo mému nejmladšímu šest roků, vyrazili jsme. Vešli jsme do podzemí. Byla to dlouhá cesta plná tmy a zvuků, ale prošli jsme ji až na konec. Nechci o tom mluvit."
"Proč?"
"Vyšli jsme z podzemí a uviděli nad sebou modrou oblohu. Byli jsme venku, ne v údolí, ale na druhé straně. V té chvíli nás koščinové objevili."
"Vrátili vás zpátky do údolí?"
"Bojovali jsme, ale bylo to marné. Má žena, dcera i nejstarší syn zahynuli přímo v boji. Mne i mého nejmladšího, Kristoffa, nechali koščinové dovést zpátky do údolí."
"A prostřední syn?"
"Zůstal tam dole. Nechali si ho jako... zajatce."
"Rukojmí?"
"Nerozumím slovu rukojmí. Můj syn zůstal tam. Přesekli mu šlachu na noze, tady, na patě, aby nemohl utéci. Zůstane s námi, řekli mi. Bude tady žít, ty se vrátíš do údolí a budeš dál zpracovávat železo... Může to být dvacet roků, co se to

stalo, nedlouho po tom zachytilo údolí Jense Argilliho. Můj syn je pořád dole. Občas mi pošle zprávu."
"Zprávu? Jak? Jakým způsobem?"
"Můj syn se stará o děti, které si koščinové vezmou a přeměňují je. Z těch dětí se stanou zvířata, nemyslící tvorové bez vlastní vůle. Ale něco lidského v nich přece zůstává. To oni mi nosí vzkazy."
Oggerd přemýšlel, zdálo se mu, že skrček řekl něco podstatného, ale zatím nevěděl co. "Říkáš, že podzemím se dá projít do vnějšího světa?"
"Ano," kývl starý.
"Za jak dlouho?"
"Nevím přesně. Myslím, že jsme uvnitř strávili nejméně dva dny, alespoň podle jídla, které jsme snědli. Vešli jsme dovnitř večer a třetího dne jsme vyšli ven. Zdálo se mi, že je odpoledne, ale slunce jsem neviděl. Východ vede do úzké cesty mezi vysokými skalami."
"Cestou jste odpočívali?"
"Ano. Moje žena i děti si musely čas od času odpočinout. Já jsem mezi tím hledal cestu dál."
"Jak jsi svou rodinu ve tmě našel?"
"Ve tmě?" zdvihl starý obočí. "Tma je jen na začátku, ale pak už je světlo. Sice slabé, ale vidět se při něm dá."
"Světlo? Umělé osvětlení? Něco jako světlo ohně nebo svíček?"
"Ne. Bylo to denní světlo. V podzemí jsou jeskyně a světlo do nich vniká okny. Ta okna jsou ale zakryta něčím průsvitným, co vypadá jako... jako zmrzlá voda."
V té chvíli si Oggerd uvědomil, na co se chtěl zeptat. "Bytosti ti přímo řekly, že si tvého mladšího syna nechají dole?"
Stařec kývl. "Ano."
"A jakou řečí s tebou mluvily? Jazykem lidí z údolí?"
"Ano," kývl starý. "Mluvili slovy lidí z vesnice. Ale to nejsou slova, která mezi sebou užívají. Oni mluví tak, jako vy."
"Jako my?" užasl herold a znovu zapomněl překládat.
"Ano, tak, jako vy. Jako Argilli, jako Baruzzi, Zuzana. Vyslovují trochu jinak a mezi slovy hvízdají - ale jsou to ta slova. Vím to jistě. Když jsem byl jako dítě v jejich zajetí, pokoušeli se mě tu řeč naučit."
Zůstali nad tím v úžasu. "To není možné," vrtěl hlavou Gowery. "Nemůžou mluvit germánštinou. Tomu prostě neuvěřím."
"Proč by to nebylo možné?" zachichtl se znovu mrňavý čaroděj. "To je přece úplně logické, že mluví germánštinou."
"Hargo!" zamručel Oggerd. "Teď ihned nám řekneš, co tady o tom údolí víš. Všechno!"
"Vždyť jsem vám povídal, co tady bylo," kroutil se technolog jako žížala. "Ústav pro výzkum a vývoj nehominidní inteligence. A koho myslíte, že tady zkoumali? Snad chrousty?"
"Znamená to, že tady vyvíjeli okciany?" upřel na čaroděje zkoumavý pohled Oggerd.
"O okcianech jsem nikdy nemluvil. Co si myslíte, že jsou ok-cianové zač? Jsou to hominidi, jako když vyšije. Vypěstovaní ze zvířecích zárodečných buněk, obohacených lidskými chromozómy. Nebo naopak. Jak myslíte, že vznikl tady ten tygr? Prostě vzali tygří sperma a přeformátovali ho. Dokonce tak dokonale, že může mít děti s lidskou ženou."
"Cože? Někde vzali tygří sperma? To si ho koupili v drogerii?" vyjekl Gowery. "Jo, možná, že se takové věci dostanou v obchodě s křečky a akvarijními rybičkami. Počkej, nic neříkej, vyzkouším si to: prosil bych zrní pro kanára, dvacet deka, a k tomu kapsli s tygřím spermatem. Ale ať je hodně husté-"
"Nežvaň!" utnul ho Hal Hargo. "Takovýhle biologický materiál byl součástí výbavy výzkumného ústavu."
"Hargo," zařval Oggerd. Teď už byl opravdu rozhněvaný. "Okamžitě nám vysvětli, co je to za tvory v tom podzemí!"
Čaroděj se zachvěl pod závanem Oggerdova hněvu. Sklopil oči. "Mořští savci," řekl. "Potomci inteligentních mořských kytovců."
"...myslíš jako delfínů?" zeptal se Gowery zdráhavě.
"Jistě. Delfínů. Účelem výzkumu bylo zastavit jejich fyzický vývoj v prenatálním stadiu, aby se narodili s končetinami. Přitom měly být zachovány jejich rozumové schopnosti."
"Nerozumím. Hargo, vysvětli to lépe," přikázal Oggerd.
Rozježený Gryšnyk těkal očima z jednoho na druhého a snažil se pochopit, o co jde. Germánštině rozuměl slušně, ale smysl probíhající polovědecké debaty mu unikal.
"Delfíni," kvikl Hargo vystrašeně. "Vždycky se vědělo o jejich mozkové kapacitě. Měli stejné předpoklady k myšlení jako lidé, ale nechtěli myslet. Proč? Jsou to savci a jejich předkové žili na souši. Měli svůj velký mozek už tenkrát? A nebo se vyvinul až v moři?"
"Nesmysl," hlesl Gowery, ledová ruka mu rvala vnitřnosti. "Mozek se přece vyvíjí prací!"
"Prací?" zachechtal se Hal Hargo. "Myslíš podíl práce na polidštění opice, Pěničkol"
"No jasně," šeptl Gowery. "Podíl práce na polidštění..."
"Nebuď směšný! Tak například lidský mozek se vyvinul během tří nebo čtyř generací tehdejších hominidů v Africe, v Gabonu, jako důsledek mutace. Opice se usídlily poblíž přírodního jaderného reaktoru a pochytaly tvrdé záření. Některé pochcípaly, jiným se narodila divná mláďata a některá ta mládata měla oproti svým rodičům asi tak trojnásobný mozek. Ten mozek jim zůstal, opice se musely naučit ho používat. Tak vznikl člověk. To je vědecky dokázaný fakt. A delfíní mozek se zřejmě vyvinul zrovna tak. Skokem a v důsledku mutace...
Vrátím se zpátky k tomu starému výzkumáku - vědce zajímalo, co se stane, když pozmění delfíny, aby se tvarem těla podobali lidem. Když je vytrhnou z jejich pohodlného vodního prostředí. Když vývoj jejich zárodků zastaví, aby odpovídal době, kdy jejich předkové žili na souši. To víš, Pěničko, ty, asi tak dva měsíce po oplodnění tvé matky, ses taky nejdřív podobal rybě. Měl jsi dokonce žábry. U delfínů byl vývoj ještě delší - nejdřív žili ve vodě, pak na souši a pak zase ve vodě. No a vědci ještě hledali způsob, jak přední končetiny delfínů geneticky upravit do tvaru rukou...

stalo se ti něco, Pěničko?"
"Pro Krista, Hargo, víš, co jste to udělali?"
"O čem to mluvíš? Já přece nic neudělal, to je tři sta let stará záležitost. Evropská genetická korporace si tady v Pobaltí pronajala areál, který původně patřil ruské armádě. V Evropě byly takovéhle výzkumy zakázané, ale na východě šlo všechno. Vím toho dost, vytahoval jsem informace z databank, když jsem dostal za úkol tohle místo posoudit. Já jsem byl součástí týmu, který prověřoval Preusslerovu historku."
Hargův hlas zněl stále zaníceněji: "Je to úžasné, když to teď vidím: ten prastarý výzkum, projekt Dolphinid, jede dál. Lidé odešli, dolphinidi zůstali a pokračují. To oni vytvořili okciany, konečně to chápu. A dokázali ještě mnohem víc! Pochopili prostor jinak než my! Tohle údolí, ta prostorová anomálie, je jejich dílem! Projekt Dolphinid byl úspěšný!"
"Hargo!" zařval Gowery strašlivým hlasem. Všichni (až na Oggerda) sebou škubli. Daria se s trhnutím probudila.
"Hargo!" zašeptal Gowery hlasem šustivým jako svlečená hadí kůže. "Viděl jsi někdy delfína? Viděl jsi ho? Skutečného, živého delfína? Byli se mnou, když jsem plul na Normanské ostrovy předat Carlu di Vassovi ultimátum. On byl zahnaný do kouta, odepsaný, a věděl to. Plavil jsem se od pobřeží v malé jole čtyři hodiny, celou tu dobu mne měl di Vassa na mušce gatlinga a jak mi později řekl, byl rozhodnutý mě odprásknout. A víš proč to nezmáčknul?"
Gowery se rozkřičel: "Protože kolem mne byli delfíni! Ten starej pirát, ten úchylnej vrah nevystřelil, protože se bál, že zasáhne delfína! Nikdo z lidí, kteří žijou u moře, si netroufne ublížit delfínovi! Rozumíš tomu, ty hajzle? Mezi lidmi a delfíny je tisíciletá smlouva! Delfíni jsou tabu! Nedotknutelní! A najednou je někdo zavře do podzemí a jejich těhotné samice ozařuje a otravuje jedem!"
Vyrazil a z otočky vykopl po technologově obličeji. Byl by mu podpatkem rozdrtil sanici, kdyby ho Oggerd nestrhl zpět. Obrátil tedy svůj hněv proti válečníkovi, ale neměl šanci. Oggerd mu zkroutil ruku, podrazil nohy a klekl mu na bok. Chvíli ho držel a pak zasykl:" Hargo s tím přece nemá nic společného!"
"Jak to, že nemá!" vyjekl Gowery. "On je stejný jako tamti. Dělal by to samé, kdyby mohl-"
Oggerd ho pustil a Gowery se pomaličku posadil, kolena přitáhl k bradě. Roztřásl se, zakryl si obličej dlaněmi a rozvzlykal se.
"To nemohli dát pokoj alespoň těm zvířatům?"
Skrček i Daria se dívali vyděšeně, ale Oggerd herolda znal a byl na jeho občasné kolapsy zvyklý.
"On je takový," řekl. "Přejde ho to."
Okcian po čtyřech vešel do místnosti, vzpřímil se, dvakrát nervózně přešel sem a tam a zase vyšel ven.
Gowery zvedl tvář se stopami slz. "Dobrý," hlesl. "Budeme pokračovat. Ja prigatóven."
"Zeptej se starého," vybídl ho Oggerd, jako by se nic nestalo, "jak by postupoval, kdyby chtěl znovu projít podzemím."
Gowery nemusel ani tak překládat, jako spíše otázku zkorigovat, protože Gryšnyk rozuměl většině germánských slov. Starý se na herolda podíval nedůvěřivě, s jeho kodexem cti se neslučoval dospělý člověk, který veřejně pláče. Obrátil se k němu bokem a mluvil přímo k Oggerdovi.
"Myslel jsem na to mnohokrát. Správný způsob je takový, jaký jsem použil tehdy: jeden jde napřed a vyhledá cestu. Ostatní jdou za ním."
Oggerd chvíli přemýšlel. "Možná je to dobrý způsob. Snad by se dal spojit i s tím Baruzziho - tiše procházet a až přijdou nepřátelé, prostřílet si cestu ven."
Znovu se odmlčel a pak vyhrkl s nezvyklým nadšením v hlase: "Já půjdu první a označím cestu. Pak půjdete vy. Já najdu cestu a najdu i Frankiho!"
"Dobrý, Oggie," zahučel Gowery. Vytáhl zmuchlaný kapesník a dlouze smrkal. "Koncepce je jasná, zbývá to domyslet technicky. Ještě bych měl otázku," obrátil se ke Gryšnykovi.
"Muž jménem Jerzy Preussler objevil jinou cestu. Cestu přes hranici údolí. Vyšel ven, máme o tom zprávy. Co ty víš o cestě přes okraj?"
"Je cesta přes okraj," kývl Gryšnyk, stále obrácený k Oggerdovi. "Nikdy jsem ji nehledal. Nejprve jsem o ní nevěděl, staří mi ji neprozradili. Teprve pak, když už byl můj syn chycený v podzemí, jsem se to dozvěděl. Za starých časů prý koščinové dovolovali pátračům vycházet z údolí, aby ve vnějším světě hledali semena, kovy a nástroje v troskách měst. Já ale nikdy nepůjdu přes okraj. Přísahal jsem, že jestli budu někdy prchat, vydám se podzemím a pokud si to bude Bůh přát, vezmu si od koščinů svého syna zpátky."
"Ta druhá cesta, ta přes okraj, je spolehlivá? Je bezpečná?" "Není," zafuněl starý. "Ani spolehlivá, ani bezpečná. Neznám návod, kdy je možné ji použít. Preussler ji zkoušel neustále a náhodou se mu podařilo odejít." Oggerd se zamyslel. "Tak dobře," přikývl.
"Pěnkavko, Hargo, začneme."
Dělali to už vícekrát, odříznuti od civilizace pustými krajinami, obklíčeni nepřáteli. Rozložili výstroj a přemýšleli, co mají odhodit a které věci nezbytně potřebují.
"Paní Janszoonová," kývl Oggerd na Dariu. I po tolika dnech se k ní choval korektně a odměřeně. "Potřebujeme vaše věci." "Cože potřebujete?" nechápala žena.
"Vaše věci. Všechno, co máte s sebou."
"I oblečení?"
"Ne, oblečení ne. Připravte si sama, co si oblečete. Rezervní oblečení brát nemůžeme, protože všechno poneseme na zádech. Jediné náhradní oblečení připravte pro chlapce. A taky spacáky a pláště do deště. Potřebujeme si prohlédnout vaše zbraně a nástroje."
Daria se prohrábla v sedlovém vaku, vytáhla dva plné zásobníky do pistole a rozmáčenou krabičku s náboji. K tomu přidala zavírací nůž, šitíčko a tašku s toaletními potřebami. Frankiho míček a pálky. Obrázkovou knihu. Dýku v koženém

pouzdře. "Moji pistoli má Pěnkavka," řekla.
Třídili věci do tří kategorií. Za prvé oblečení. Všechno přebytečné muselo pryč, s sebou si mohli vzít nanejvýš rezervní prádlo.
Za druhé spacáky, stanové dílce a tepelně izolační plachtu. Ty museli mít bezpodmínečně.
Za třetí zbraně: Hargovu zkrácenou brokovnici, Oggerdovu karabinu a Dariinu pistoli. Do brokovnice zůstalo patnáct nábojů. Karabina i pistole měly stejnou ráži - k dispozici pro ně bylo víc než padesát patron.
"Baruzziho parta má zbraně, ale žádné náboje," vzpomněl si Gowery. "Musíme jim nějaké dát."
Oggerd sáhl po Dariině pistoli: "Vezmu si ji. Zbývá v ní pět nábojů, vezmu si ještě jeden zásobník. Zbytek rozdělte mezi všechny, kteří budou mít zbraň. Jsou to devítky a pušky Baruzziho party by měly mít stejnou ráži. Osm nábojů do brokovnice si nechá Hargo, zbytek někomu nabídněte."
Obrátil se k Hargovi: "Říkal jsi, že tam v podzemí je nějaký bývalý vojenský areál. Pamatuješ si o něm něco? Rozměry, počet pater, počet východů?"
Hargo se zamyslel. "Původně to patřilo ruské armádě. Vyvíjeli tam biologické zbraně. Proto se to tolik hodilo té evropské firmě, která si areál najala. Ta firma se, tuším, jmenovala AD Bios, ale to byl krycí název. Ve skutečnosti patřila nějaké velké korporaci - jaké, to se nám nikdy zjistit nepodařilo a není to ani důležité.
Areál byl vybudovaný v krasových jeskyních, hluboko pod zemí, a tak nevím, co znamenají ta okna a denní světlo, o kterém nám povídal tady ten pán. Možná, že se během časem klenba roztrhala. Nebo se to stalo při bombardování...
Systém jeskyní je podlouhlý, široký sto, možná dvě stě metrů, ale na délku může mít přes kilometr. Jednoúrovňový, možná tam byla nějaká další patra přidána dodatečně. Východů? Na to si odpovíte nejlépe sám, pane, vy jste voják. Ale myslím, že víc než dva východy tam určitě nebyly... To je všechno, co vím."
Jindy by Gowery tyto informace rozebral a převrátil ze všech stran, ale teď neměl chuť mluvit. Oggerd to udělal za něj:
"V podzemí je tedy bludiště. Jednoúrovňové - tím lépe pro nás. Pokud tam došlo k nějakým závalům, jsou přes ně natažené nové lávky a cesty. To všechno ti tvorové, ti dolphinidi, používají sto, dvě stě let. Na začátku, nevíme v jak širokém pásu, je tma. Pak je světlo, možná tlumené, ale denní. Nevíme, jakým způsobem je tam přivedené, možná dolphinidi strhli část klenby a trhliny zatmelili nějakým průhledným, nebo průsvitným materiálem."
Na Oggerda to byl dlouhý řečnický výkon.
"Půjdu napřed," pokračoval. "Musíme se dohodnout, jakým způsobem vám budu značit cestu... Pěnkavko, napadá tě něco?"
Gowery na něho upřel oči: "Znám pět způsobů, jak značkovat cestu. Můžeš nám nechávat stopu vnímatelnou zrakem, nebo hmatem, čichem, sluchem nebo chutí."
"Akustická stopa," vzal to Oggerd vážně. "O tom mluvil Baruzzi. Podzemí je prý plné zvukových majáků. Tohle ještě promyslíme... Možná by se ve tmě dala použít nějaká světélkující látka. Rovnou vylučuju stopu vnímatelnou chutí-"
"Nech toho, Oggie," zahučel unaveně herold. "Vždyť je to přece jasné. Hargo, řekni mi, mají ti delfíni nějak zvlášť vyvinutý čich?"
Technolog se zamyslel. "Myslím, že ne. Vodní živočichové nemají žádný čich."
"Myslel jsem si to," kývl Gowery. "Zato náš tygřík poběží po pachové stopě jako po šňůrce. Vezmeš si támhle z té Dariiny taštičky parfémek a budeš ho kapat za sebou."
Oggerd uznale kývl. "Takhle to uděláme. Budu hledat cestu a vždycky, když si budu myslet, že jsem našel správný směr, vrátím se a nakapu za sebou voňavku. Já se budu muset naučit větši část podzemí nazpaměť, ale vy půjdete přímo. Vaše cesta nebude delší než několik kilometrů. Pěnkavko, zeptej se Gryšnyka, kde dolphinidi žijí. Pod zemí? Nebo na druhé straně bludiště?"
Gryšnyk mínil, že v podzemí jsou převážně jen dílny. Na slově dílny se nemohli shodnout, jeho a Goweryho životní zkušenosti se v tomhle nepřekrývaly. Dolphinidi mají své sídlo na druhé straně podzemního bludiště, mimo podzemí, někde za úzkou roklí, ve které skrčkovu rodinu dostihli.
"Jaký je jejich denní režim?" byla další Oggerdova otázka, tentokrát k Hargovi.
"Delfíni? To jsou, tuším, denní zvířata. Ale myslím, že oni nepotřebují spát tolik, jako lidé," odříkal Hal Hargo, přitom se zamyšleně díval do své kabely plné dóz, zkumavek a baněk z nerozbitného skla.
"Vždycky jsi byl kanón na výrobu třaskavin, Haliku," pobídl ho Gowery. "Zkus dát zase něco dohromady."
"Zrovna o tom přemýšlím," kývl mág. "Bojím se, že mám málo materiálu. Nedám z toho dohromady víc než deset termických granátů."
"Dej se do toho, Hargo," řekl Oggerd. "Ale radši s tím jdi ven, padesát metrů od domu. Paní Janszoonová, prosím vás, doprovoďte ho, doneste mu tam nějaké světlo. Vezměte stanové -plachty a postavte z nich zástěny, aby byl chráněný před větrem, ale vraťte se sem dřív, než začne chemikálie míchat."
Mimoděk si zajel k límci plastikového krunýře a nahmátl v něm kovový předmět. "Mám krátkovlnnou vysílačku," oznámil. "Jedna vysílačka je nám k ničemu," řekl netečně Gowery. Oggerd sáhl do hromady neroztříděných věcí a vytáhl neprůstřelnou vestu, tu, kterou měl při cestě do Dřevěných věží oblečenou Hal Hargo. "Tady je druhá," zajel prsty do jejího límce. "Sehnal jsem Hargovi důstojnickou."
"Tak dobře, Oggie. Jaký máš plán?"
"Dáte mi náskok... Deset hodin by mělo stačit. Načasujeme to tak, abyste do podzemí vešli hodinu před svítáním. Za deset hodin se naučím bludiště nazpaměť, označím cestu a najdu
chlapce."
"Jasně. Půjdeme deset hodin po tobě... Kdo jsme to my?"
"Ty, Daria a Hargo. A pak lidé z Dřevěných věží."
"Hm... Zuzana. Té jsem to slíbil. Jürgen. Baruzzi?"

"Baruzzi určitě."
"S jeho dřevěnou nohou?"
"Baruzzi to zvládne," řekl Oggerd přesvědčeně. "Zapomněl jsi na Wallaceho."
"Nemám k tomu zrzkovi důvěru, ale budiž. Budeme brát další dobrovolníky?"
"Což toho Rusa?" nadhodil válečník.
"Rusa? To je výborný nápad," smutně se pousmál Gowery. "Vezmeme ho do Nové Rigy a odevzdáme úřadům. Budou ho vyslýchat, jakže to tam v tom současném Rusku vypadá a když ho vyždímají jako citrón, tak ho nadosmrti zašijou do lochu. Ne, Oggie, toho Rusa nechci mít na svědomí."
"Ookr," řekl Oggerd. "Ten půjde s námi."
"Ookr je varianta Rusa," pohnul rty herold. "Až na to, že Ookr není člověk. Chceš ho dát do rukou šílencům, jako je Hargo? Rozkuchají ho zaživa, aby zjistili, jak to v něm funguje."
"Ookr je vzorek," řekl Oggerd tvrdě. "Je to důkaz. On přesvědčí vedení v Rize, že Dřevěným věžím je nutné poskytnout veškerou pomoc... Bez Ookra mne nedokážete sledovat."
"Ach tak. To je pravda. Bez tygra tě nenajdeme."
"Ookr je náš spojenec," pokusil se ho uklidnit Oggerd. "Nevydám jim ho. Jenom jim ho ukážu, ale pokud nás vyvede z podzemí, ochráním ho."
Gowery se dlouze zadíval do plamenů otevřeného ohniště a pak se rozesmál.
"Tak jo, Oggie. Dobře. Bude z nás dobrá čtyřka. Rider, šílený čaroděj, herold, trpící maniodepresivní psychózou a jejich roztomilá cvičená šelmička."
Sáhl po odložené karabině a trhl pákou vyhazovače nábojnic. Ozvalo se kovové cvaknutí a pak klepnutí vyhozeného náboje o hliněnou podlahu. Trhl pákou znovu a ze závěru vylétl druhý náboj.
"Co to děláš?" Ve dveřích stála Daria.
"Nic," zašklebil se. "Připravuju se na setkání s mimolidskou civilizací. Takhle jsem si to totiž vždycky představoval."
Sebral vyhozené náboje a nacpal je zpátky do zásobníku: "Závěr jde trochu ztuha."
Stařec se díval na cizí lidi, kteří k němu přišli, vyptali se na to, co chtěli vědět a teď se v jeho vlastním domě chovají, jako by jim patřil. Neodvážil se protestovat, protože cítil, že Oggerd
i Gowery jsou zvyklí vstupovat do cizích domů i do cizích životů, ovlivňovat je a obracet nečekaným směrem. Věděl také, že jsou jeho jedinou šancí.
Sebral odvahu a řekl: "Ja chačů idtí s sabój. "
Gowery se po něm ohlédl: "Chce jít s námi, Oggie. Co s ním?"
Válečník se krátce zamyslel. "Zeptej se ho," řekl pak, "jestli si uvědomuje, co ho čeká. Nová Riga, přeplněná povaleči, kteří nemohou sehnat práci."
"Je kovář," namítl Gowery, "mohl by se nechat najmout do nějaké kolonie."
"Je starý," zavrtěl Oggerd hlavou. "Nebudou ho chtít."
"Já věrnůs damój," řekl stařec pevně. "Odejdu domů, na jih."
"Tam je už jiný svět," pokrčil rameny Gowery. "Za těch padesát roků tam přeběhlo pár historických epoch. Cožpak jsi nemluvil s tím Rusem?"
"Chci jít s vámi." Gryšnykův hlas se chvěl. "Chci pryč. Chci odsud odejít."
Gowerymu se zježily chloupky v týle. V náhlém záblesku jasnozřivosti pochopil, že skrček se nechce vrátit do ukrajinské stepi. Touží jen vyjít ven, do vnějšího světa. Venku už není jeho svět. Počítá s tím, že uprchne a vzápětí zemře. Mlčeli.
"Může se k nám přidat," řekl konečně Oggerd. "Nebude nám na obtíž víc než paní Janszoonová, nebo Hargo... Myslím si, že na to má právo. Můžeš se přidat," kývl ke skrčkovi.
Stařec se roztřásl a několikrát horlivě přikývl.
"Sbal se," vybídl ho Gowery. "Šaty, pokrývky, nějakou zbraň. A ty, Dario," obrátil se k ženě, "si lehni a spi. Nedokážeš si představit, co tě čeká."
Shýbl se nad hromadu věcí a zasmál se. "Ty tvoje vysílačky nám k ničemu nebudou, Oggie. Přece víš, že v těchhle končinách žádné rádiové spojení nefunguje."
Oggerd stiskl spínač na zařízení, které vytáhl z límce svého krunýře, pak aktivoval vysílačku v neprůstřelné vestě.
"Jedna, dvě, tři..." řekl do svého mikrofonku.
"Jedna, dvě, tři..." ozvalo se z reproduktorku vesty.
"Spojení funguje," obrátil se na Goweryho. Ten užasl.
"Z Věží se do Neue Riga nedovoláš. Ty zepelíny, co o nich Hargo mluvil, u Tanečníka taky ztratily spojení. Jak to, že to funguje tady?"
Oggerd mlčel a Gowery si odpověděl sám: "Protože tady jsme ve středu všech anomálií. Dolphinidi se rozpínají kolem dokola, ale oni se rozpínají odsud. Tohle je epicentrum. Srdce ozvěny."
Pak vyšel ze skrčkovy chatrče a do tváře mu zavál ostrý vítr. Cáry mraků se hnaly přes hvězdy i přes mrtvé ostrovy na obloze. Mezi stromy opodál, za zástěnou ze stanových dílců, mihotalo světélko svíček. Tam technolog připravoval svůj pekelný oheň.
Kolem herolda se otřel měkkoučký stín, tygří člověk.
"Ookře," sykl Gowery.
Zezdola, asi z úrovně mužova pasu, se zaleskly dvě žluté oči. "Ještě jsem ti neřekl své jméno. Jmenuju se Pěnkavka."
"Já sem Ookr," zavrněl okcian. "Pěnkavka, to je takový malý ptáček."
"Znam. Znam ja ho."

"Co značí jméno Ookr? Má nějaký význam?" Tvor mlčel. "Ne," řekl pak. "To jen zvuk. Oznaceni jedynce. Mne: já Ookr."
"Má někdo, koho znáš, také takové jméno - Ookr?"
"Ne. Ja jedyny Ookr. Ja narozeny z matky. Muj otec, ma matka, oni narozeny z matek. I jejich matky i jejich otcové."
"A ten, kdo není narozený z matky? Kdo je ten?"
"Ten... experyment. Pokus. Nykdo nevi, jaky on bude. Nepovedeny... experyment."
"Kdo provádí ty... experimenty?"
"Ty dole. Tam, kam my půjdeme. Ryby ve tmne."
"Ty jsi rozuměl, co jsme povídali?"
"Ja. Ryby odnesly maleho chlapce. Ten velky, ten direktor, dojde pro chlapce. My pak za nym pujdeme, ja povedu vas po pachovych znackach."
"Nemáš strach jít s námi do tmy?"
"Ja strach mam. Ja bojim tmy, bojim zvuku. Bojim ryb ja se - ony silne. Ale ja pujdu. Ja chci odejit do vnejsiho sveta. Vy tet moje smecka."
Gowery natáhl ruku a podrbal ho na hlavě, okcian zavrněl jako přerostlý kocour a přitiskl se mu k boku.
Styděl se. Hrozně se styděl za to, co udělali delfínům. Okcian byl ještě pochopitelný, vždyť byl z větší části člověkem, ale dol-phinidi? Co se to stalo a kdo za to může?
"Byli tady," řekl Ookr. "Ptali se."
"Kdo tady byl?"
"Varysek. Irkun. Ony sli cestou po nas. Ptali mne, co vy delat chcete."
"Lidé z vesnice šli za námi a zjišťovali naše plány? Ptali se tě? A ty jsi jim to řekl?"
"Ja. Rekl: my do tmy pujdeme. Do vnejsiho sveta." Tak - a bylo to tady. Zvířata a primitivní národy nedokážou lhát. A proč by to taky měli umět?
Gowery vešel zpátky do domu. Daria ležela v pokrývkách a snažila se usnout, starý harašil někde v přístěnku. Oggerd pomocí tenkého drátu pečlivě přišíval popruhy k sedlovému vaku, aby ho změnil v tornu.
"Řekl bych," oznámil jim Gowery, "že Ookr má stejně dobrý mozek jako vy a já."
Oggerd vzhlédl.
"Měl jsi pravdu, Oggie. Za všechno může ten starý výzkumák. Já jsem tomu nevěřil a mýlil jsem se."
"Co tě přesvědčilo, Pěnkavko?"
"Okcian. Jeho polovědecká hantýrka. Představ si, mluví o tobě jako o direktorovi, řediteli... Stačilo pár vět a je to všechno jasné - všechno kolem vytvořili dolphinidi. Dokonce i Hargo měl pravdu - okcianové jsou také jejich výtvorem."
"Co myslíš, jak to všechno souvisí s útoky na Dřevěné věže?"
"Myslím, že dolphinidi ve svém rozpínání narazili na lidskou osadu a ta se jim nelíbí. Chtějí se jí zbavit."
"A okcianové? Jak ti do toho zapadají?"
"Dříve dělali lidé pokusy na delfínech, pak se dolphinidi osvobodili a obrátili úlohy - pak zase oni dělali pokusy na lidech. Pokračovali ve výzkumech, zřejmě se domnívali, že to je skutečný smysl existence inteligentních tvorů. Vytvořili okciany a ti se jim teď hodí. Okcianové jsou zbraní dolphinidů. Jejich ostřím. Ostřím ozvěny. Podobně jako ty zápalné bomby."
Oggerd pokračoval ve své práci a po chvíli řekl: "Nepostupují efektivně. S jejich technologiemi by museli Dřevěné věže zničit během pěti minut."
"Myslím, Oggie, že boj vedou prostřednictvím okcianů. Okcianové naházeli na pole zápalné bomby, udělali záseky pomocí nějaké energetické zbraně, nalákali na pole lesní zvěř - zřejmě pomocí feromonů. Podle toho, co známe, provozují dolphinidi vědu v širokém záběru. Jenže oni sami sedí tady někde poblíž a nechce se jim vystrkovat čumáčky ven, protože všechen ten svět kolem je pro ně hrozně cizí a nepřirozený. Jsou to vodní zvířata, vzpomeň si."
"Nepostupují efektivně," zopakoval válečník. "Zřejmě se to ještě nenaučili, nebo přemýšlejí naprosto jinak, než my."
"Jasně, Oggie, to je naše šance. Oni nedokážou předvídat naše reakce. Alespoň v to doufám."
Oggerd se znovu vrátil ke svým popruhům. Gowery si lehl na záda vedle Darii a po chvíli se zeptal: "Na co myslíš, Oggie?"
Rider k němu obrátil oříškově hnědé oči. "Na chlapce. Na Frankiho."
"Jdeš pro něho, protože ti plukovník Janszoon přikázal dovést ho do Nové Rigy? Plníš rozkaz?"
"Ne."
"Jdeš tam kvůli Frankimu? Protože ho máš rád?"
"Ne... ale máš pravdu, mám ho rád. Oblíbil jsem si ho. Teď si to uvědomuju."
"Proč ses teda rozhodl odejít z údolí podzemím?"
"Kvůli Frankimu. Víš, vzpomněl jsem si na některé věci. Já mám také vzpomínky na dobu, kdy jsem byl malý. Jsou někde tady," dotkl se Oggred ukazovákem spánku. "Zablokované. Asi je chtěli vymazat, ale nepovedlo se jim to úplně. Myslím, že když budu mít Frankiho vedle sebe, dokážu si vzpomenout, kým jsem byl... než ze mne udělali válečníka."
Gowery se otřásl. Oggerd byl další výtvor utajených technologií, řídící se vlastní, nepochopitelnou logikou.
"Pro Krista! Oggie! Ty si taky chceš dokázat, že jsi zrozený z matky? Že nejsi nějaký... nepovedený experiment?"

Osmý den: Formování

1.
Do vsi se nevracel od jezera, ale nadešel si. Oči ho pálily z nevyspání - několika přechody přes okraj údolí zmizelo deset hodin jeho subjektivního času a to mu rozházelo spánkový rytmus. Měl slabou horečku, občas se dávil a přemáhal zvracení. Byl to stav, který se u něho dostavoval vždy před akcí.
Pršelo, z vlasů mu do obličeje stékala voda. Modré pončo měl zmáčené, ale vlněná látka byla tak hustá, že většinu vody zachytila. Pončo vlastně fungovalo jako pláštěnka. Dlouhými vlasy mu dešťová voda prosakovala za krk a byl to jeden z nejnepříjemnějších pocitů, jaké znal.
Scházel ze svahu dolů. Vesnice se zdála vylidněná, co by v takovém počasí kdo hledal venku za štěstí.
Pak se mezi domy objevila zavalitá kulhající postava. Baruzzi. Přešel tam, přešel zpátky a pak vešel do domu.
Gowery se zastavil a na tváři se mu rozlil úsměv. Sám pro sebe zašeptal: "Jasně že je to past."
Několikrát se zhluboka nadechl a zauvažoval, zda by si neměl dojít pro posilu. Nechtělo se mu šlapat zase zpátky a hledat místo na horizontu, přes které se dostane co nejblíž k Oggerdovi. Vytáhl z brašničky pod pončem vysílačku a aktivoval ji.
"Oggie? Jsi tam?"
Nic. Asi nebyl na příjmu, nebo byl moc daleko. Možná vysílačka nefungovala.
"Tak jo," řekl sám pro sebe. "Kupředu, chlapče." Prošel zmoklou vesnicí a našel dům, do kterého před chvílí vešel Baruzzi. Těsně před ním tam zaplul bosý výrostek v šedé haleně a ve vytahaných kalhotách. "Jde sem ten s těmi dlouhými vlasy!" vyhrkl hlasitě místním nářečím.
Výrostek ještě stál ve dveřích a čekal na další pokyny, když ho Gowery postrčil do místnosti. "Dobrý odpoledne vespolek," pozdravil.
Přelétl je pohledem. Byli přesvědčení, že ještě nic netuší, jenže Gowery byl profesionál. Diplomovou práci psal na téma Psychologie skupin asociálních jedinců.
Kolem mohutného stolu, přitesaného před nějakou tou desítkou let význačným předákem obce, seděli všichni. Zrzavý Wallace s těkavým pohledem a vedle něho Zuzana, vzteklá, nervózní, s rukama svázanýma za zády. Jens Argilli s deštěm jizviček přes obličej a s uchem přitaženým k hlavě pomocí zakrváceného hadru. Vousatý Sergej, před lety člen výzkumné expedice, která měla za úkol proniknout co nejdále na severozápad - pochopitelně na severozápad od ruské enklávy. Mrňavý, ale rozložitý Kristoff, starcův syn, dnes bez svého železného brnění. Pak jakýsi obrovitý chlapík s výrazem debila.
Všichni to byli vyvrženci ze společenství, ale teď mohli osvědčit loajalitu. Zastavit vetřelce, kteří se chystají dráždit bytosti z podzemí.
Na hrubé desce před nimi ležely zbraně - jedna brokovnice, tři karabiny, několik mačet, obušků a tesáků.
Drobný černovlasý Jürgen se utápěl v nejčernější depresi. Baruzzi, tlustlý a oplácaný tukem, seděl vedle něho na židli a jeho dřevěná protéza se povalovala v opačném koutě místnosti.
Oni dva, Odo Baruzzi i Jürgen, byli odsouzeni k smrti. Zůstávali naživu jen proto, že byli návnadou. Baruzzi se veřejně přidal na stranu vetřelců, Jürgen měl tu smůlu, že byl tlusťochův přítel. Třetí na řadě byla Zuzana, tu si však vyžádal Wallace jako odměnu za to, že se přidá na stranu obyvatel údolí. Měla se alespoň dívat na to, jak budou její přátelé umírat.
Starousedlíci pochopili, že bez týmu pro špinavou práci nemají proti vetřelcům šanci. Chyběly jim potřebné zkušenosti a koneckonců i vlastnosti, většinou byli mírní, smířliví, protože tak si to přály bytosti v podzemí. Jens Argilli byl člověk, který se jim v tuto chvíli hodil - násilník, vycvičený voják, několikanásobný vrah, bývalý žoldák. Navíc měl důvod příchozí nenávidět, ponížili ho a zranili.
Druhým v řadě byl Kristoff, mrňavý rváč a vztekloun, kterého se všichni báli. Pak mentálně zaostalý obr, který před pár lety znásilnil desetileté děvčátko, nevypočitatelný, silný, udělá, co se mu řekne. Do týmu zařadili Rusa, byl to lovec, zabiječ z profese. Ze stejného důvodu velmi stáli o zrzavého Wallaceho. Našli jeho slabé místo, zrzek miloval Zuzanu Jenke a udělal by cokoliv, aby jí zachránil život.
Až se tihle kolem vypořádají s Gowerym, popraví Baruzziho s Jürgenem. Pak se vydají, posíleni o předáky obce, zabít Oggerda a okciana, teď už doopravdy a definitivně.
Kromě výrostka byl v místnosti ještě jeden z místních lidí. Čtyřicetiletý chlapík v šedé haleně se špinavě plavými vlasy a hustým převislým knírem. Gowery se s ním znal ze včerejšího rána, byl to jeden z těch tří, kteří zabili koně. Tenhle dobrý člověk byl v místnosti z jediného důvodu - aby hodnotil snaživost členů čistícího komanda.
Chyběl mezi nimi Ernest Špaček, naturalizovaný člen údolní komunity. Herold pochopil, proč ho nepřibrali - fanatický obránce spravedlnosti by jim zabránil útočit na osamoceného člověka.
"Představíte mne někdo tomuhle pánovi?" kývl Gowery ke kníratému domorodci.
Mlčeli. Před chvílí byli plni odvahy, ale teď nevěděli, jak začít.
Gowery se zhoupl před kníratým chlapíkem na patách a zakřenil se: "Já jsem Pěnkavka Gowery. Máš nějaké jméno, človíčku?"
Později se dozvěděl, že se jmenuje Varisek.
Kníratý vstal ze židle a nepatrně kývl rukou. Argilli, Wallace, Rus, skrčkův syn i onen mongoloid jako jeden muž sáhli po zbraních na stole a každý si jednu vybral. Dosud zůstávali sedět.
"Udělali jste chybu, Pěnkavko," zasykla Zuzana a zdálo se, že nemá daleko k pláči. "Neměli jste nás tady nechávat."
Jenže Gowery byl hoch na dvě strany broušený a věděl, jak si v takovýchhle situacích počínat.
Prohlížel si je a vybíral jednoho z nich. Trochu ztuhli při pohledu na jeho úsměv - zlý, posměvačný, nepřívětivý.
"Baruzzi, rozvaluješ se tady jako vepř," ukázal Gowery prstem. "Seber si svoji nohu a koukej se sbalit. A pak ještě ty a ty. A ty, Wallace. Máte tak hodinku a půl na zabalení jídla, oblečení a věcí do pralesa. Flinty, koukám, už jste si

připravili."
"Mám pocit, že spěcháš a nevíš, o co jde," polkl Baruzzi nasucho.
"Já nespěchám," zasmál se herold. "Já mám času dost, ale vy ne. Akce už běží."
"Pomaličku," opřel se Argilli dlaněmi o stůl a rozvážně vstal. "Zabrzdi, hezounku. Ty nejseš ten, kdo tady rozhoduje." Argilli. Takže to bude Jens Argilli se zjizveným obličejem. Přijde o víc než o ucho. Sám se přihlásil.
"A kdo tady rozhoduje?" zakřenil se herold. "Vy snad, pane Argilli?"
Jens Argilli opsal dlaní široký půlkruh. "My všichni tady rozhodujeme. Já. Kristoff. Sergej. Džony Wallace," mrkl povzbudivě na zrzka. "Vy nemůžete jen tak jednoduše jít a dráždit tamty zespoda. Oni by se mohli naštvat a pak to slízneme i my."
"Neztrácej čas, Baruzzi," odsekl Gowery. Hlas dramaticky ztišil. "Jürgene, Zuzano, Wallaci, jděte se sbalit, protože spěcháme. Tady ten pán má problém a já ho snadno vyřídím. Mohl byste jít se mnou ven, pane Argilli?" Jasně, s Wallacem jich bylo pět proti pěti. Ticho. V místnosti se rázem neodvážil nikdo hlasitěji vydechnout. Argilliho pleť pod jizvičkami zpopelavěla, jeho pohled se rozběhl po místnosti a hledal podporu.
"Proč?" zeptal se Argilli. Klouby prstů, svírajících jílec mačety, zbělely. Pak ruku rozevřel. Nechtěl si to s heroldem rozdat sám. Jenže měl smůlu.
"Vypadáte, že s vámi bývají potíže, pane," vrněl Gowery. "Já těm potížím chci předejít. A chci, aby to bylo jasné i všem ostatním z vesnice. Aby to viděli. Exemplární příklad, chápete? Takže - mohl byste se obtěžovat?"
"Jak? Co mi chcete? ... Já vám nerozumím." Jensovi Argillimu se maličko zachvěl hlas.
"Tak se mnou pojďte ven, pane Argilli. Bude vám to hned jasné." Vousatý Rus si opatrným pohybem utřel pot z náhle zpoceného čela. Wallace upřeně studoval strukturu stolní desky a ostatní pro změnu těkali očima sem a tam. Baruzzi vzhlédl s nadějí v očích.
"Nemůžete mě jen tak zabít," řekl Argilli. Zavrtěl hlavou. "Já s várna nikam nepůjdu. Nenechám se vyprovokovat."
Prudkým pohybem strčil do mačety a ta s tupým zaduněním spadla na povalovou podlahu. "Že nikam nepůjdete?" zasmál se herold. "Tak nechoďte!" Přešlápl a vykopl pravou nohou proti Argilliho obličeji. Byl to jen lehký pérový kop do strany. Noha, pokrčená v koleni, se zdvihne co nejvýše a pak se vymrští stranou.
Argilli byl byl o patnáct let starší než Gowery a pohodlným životem v údolí ztratil většinu ze své původní obratnosti. Přesto dokázal kopnutí vykrýt.
Předloktím odrazil nohu do strany, napravo, tam kde seděl mrňavý Kristoff. Ten nestačil uhnout a hrana boty ho nabrala do neoholené kůže na lícní kosti. Kristoff se pokusil vyskočit ze židle, ale zaváhal a Gowery ho hranou ruky sekl přes krční tepnu. Vzápětí loktem udeřil doprostřed Argilliho obličeje.
Suché zaprasknutí lámaného zubu a zjizvencovo zavytí. Instinkty už samy pracovaly na záchraně Argilliho života. Zestárlý žoldnéř s řevem převrátil desku stolu, zatímco ostatní prchali na opačnou stranu místnosti.
Zbraně kovově zařinčely a rozsypaly se po zemi. Jens Argilli se vrhl po nejúčinnější z nich, dvouhlavňové brokovnici. Špička Goweryho boty ho nabrala kousek pod pravou klíční kost a zvedla ho do polovzpřímené polohy.
"Tak co, Jensi," usmíval se herold. "Jaké to bylo, když jsi fackoval paní Janszoonovou? Líbilo se ti to? Dělal jsi to rád?"
Argilli se znovu vrhl po brokovnici, ale bota ho tentokrát zasáhla do jater a odhodila stranou.
Skrčkův syn, poloomráčený, protože seknutí mu z jedné strany zablokovalo přísun okysličené krve do mozku, se plazil ke stěně. Mongoloid se po heroldovi rozpřáhl obuškem, ale Baruzzi sebou smýkl a vrhl se mu po nohách.
Jens Argilli vkleče odpočíval a hruď se mu prudce zvedala. Gowery tanečními kroky přecházel místností a odkopával všechny zbraně, které se mu pletly pod nohy.
"Tak ty mi to nepovíš, Jensi? Je to tvoje tajemství? Měl jsi při tom erekci?"
Argilli, tentokrát bez výkřiku, vylétl jako vymrštěná ocelová pružina. Čepel tlačného nože mířila na spodní lem modrého ponča, přímo na Goweryho slabiny.
Argilli letí přes celou místnost. V první fázi ho nese energie skoku, pak mu heroldovy prsty obemknou pravé zápěstí. Gowery se pootočí a v lehké piruetě jím smýkne stranou. Čepel tlačného nože se zasekává do srubové stěny. Gowery trhne zpátky a Argilli zařve bolestí. Jeho prsty jsou stále chyceny v prstýncích nože, ale nejméně dva z nich se právě zlomily.
Gowery poodstoupil, aby zkontroloval svoje dílo. Zjizvený žoldnéř stojí u stěny, ruku nataženou před sebou, snaží se vyprostit ji z prstýnkového jílce. Čepel trčí hluboko v trámu. Teprve po chvíli pochopil, proč ji nedokáže vyndat.
"Mám vykloubenou ruku," řekl obtížně, jazyk měl pořezaný o pahýly zlomených zubů. "Mám ruku vykloubenou v rameni. Pomozte mi někdo."
Baruzzi právě zvládl mongoloida, pomohla mu v tom Zuzana. Ta, ačkoliv měla ruce svázané, vstala a kopala tlusťochova protivníka do břicha a do slabin. Skrček leží u stěny a masíruje si krk. Jürgen ani Wallace se nezapojili, patrně se nestihli rozhodnout, na kterou stranu se mají přidat. Nezapojil se ani Rus - vlastně to byl slušný chlapík a začínal být heroldovi sympatický.
"Prosím..." zašeptal Argilli.
"Pomozte mu," kývl Gowery. "Srovnejte mu rameno, než kloub oteče."
Sergej se váhavě odlepil od stěny a opatrně vymotával Argilliho zlomené prsty z jílce. Než se mu to podařilo, Argilli omdlel.
Gowery se sehnul a trhnutím vrátil Argilliho ramenní kloub do lůžka. Vyškubl tlačný nůž ze stěny a vložil prsty do prstýnků.
"Tohle si vezmu na památku," řekl. "Doufám, že proti tomu nic nemáš, Jensi." Uvědomil si, že se stále ještě usmívá. Pokusil se úsměv vypnout, ale nepodařilo se mu to.

"Říkám vám naposled: hoďte s sebou. Do tmy musíme být nahoře ve skalách a Baruzzi, nevím jak zrovna ty to s tou dřevěnou hnátou zvládneš."
Vytáhl zpod ponča balíček nábojů a hodil mu ho do klína. "O mne se nestarej," zahučel Baruzzi a znělo to radostně. Po-klekl na koleno zdravé nohy a z podlahy sebral brokovnici. "Tohle si vezmi ty, Jürgene," hodil ji černovlasému střízlíkovi. Pak vzal do ruky karabinu a s láskou ji poplácal po pažbě. "Já věděl, holka, že ty a já jsme spolu ještě neskončili." Rozechvělými prsty cpal do závěru patrony. Gowery přeřezal Zuzaně pouta ostřím tlačného nože. Pak se obrátil se ke kníratému Varisekovi. "A teď si to vyřídím s tebou, za ty koně. Včera jste byli tři, ale teď jsi sám."
Varisek bystrým pohybem sáhl pod halenu a tasil dýku, Gowery ho z otočky kopl do břicha. Muž se zapotácel, Gowery ho chytil za rameno a prostrčil otevřenými dveřmi. Kopl ho do boku, Varisek popošel tři, čtyři kroky na prostranství před domem. "Teď!" zaječel Gowery a ťal čepelí tlačného nože. Varisek tam ještě chvíli stál, dlouhou dýku v pěsti, krev mu tryskala do plavého kníru. Teprve po chvíli pochopil, že mu Gowery uťal špičku nosu. Pustil dýku a chytil se za obličej. Odběhl někam mezi domy.
Obloha nad údolím byla zakrytá šedými mračny a ten den už asi pošesté začalo pršet. Z nebe se snášel studený déšť, ačkoliv právě nastávala doba sklizně. Dolphinidi tím deštěm dávají najevo svou nelibost? A nebo ten déšť nezpůsobili oni? Po chvíli se k heroldovi přidala Zuzana. "Jsi spokojený sám se sebou?" zeptala se. Neznělo to ani jako výsměch, ani jako obvinění. Otázka v sobě neměla ani stopu po nějaké emoci.
"Jo," kývl. "Nenávidím se. Nenávidím toho hajzla, který se jmenuje Gowery Fink."
"Jdeme podzemím?"
"Jo. Spodem."
"Proč nejdeme Jerzyho cestou?"
"Proč? Proč? To je dlouhá historie, děvče. Povím ti ji v Nové Rize, v nějaké lepší restauraci, pak se tomu společně zasmějeme."
"Wallace říkal o Jerzym. O Preusslerovi. Prý objevil svoji cestu a vy víte, kde je."
"Preusslerova cesta existuje," přikývl Gowery. "Není bezpečná. Nevíme, jak funguje. Neznáme, kde přesně je."
Neříkala nic a tak dodal na vysvětlenou: "Musíme najít Frankiho a vzít ho s sebou."
Stále nic neříkala.
"To víš," pokračoval, "my si nemůžeme klást malé cíle. Preusslerovou cestou to dokáže každý."
Pohladila ho po tváři. "Nikdy se nedostaneme ven. Koščinové nás pobijou do jednoho... Je mi to líto, bylo mi s tebou pěkně, tam u jezera."

2.
Trvalo to déle než hodinu. Baruzzi i ostatní byli lovci, věděli, že prales je pro ně tím horším z protivníků. Přežít boj, to je otázka štěstí a taktiky. Ale pustina během několika málo dní spolehlivě zlomí všechny, kteří nejsou připraveni. Stačí několikadenní déšť, lovecká smůla, infikovaná voda.
Dali dohromady nějaké jídlo i oblečení. Jejich vybavení pro nocleh v pustině bylo žalostné - tenké deky z ovčí vlny, k tomu pár vylínalých kožešin. Pak odešli a nikdo se je nepokusil zastavit.
Baruzzi se statečně opíral o hůl a funěl pod velikým rancem. Zatím držel krok s ostatními. Gowery galantně převzal Zuzaniny sbalené přikrývky a šel poslední. Co chvíli se ohlížel, měl pocit, že z vesnice může přijít ještě nějaký projev nepřátelství.
Scházeli dolů k jezeru. Pak se ozval dupot běžících nohou. Gowery se otočil a byl připravený. Ze zákrutu cesty vyběhl muž v režné přepásané haleně. Přes ni měl zelenou bundu a vespod hnědozelené maskovací kalhoty. Pod paží držel zmuchlaný ranec a v pravičce svíral krátkou karabinu. Byl hladce oholený a pod nosem měl krvavé šrámy od toho, jak si sedřel knír čepelí ostrého nože. Dlouhé vlasy měl stažené do culíku.
V prvé chvíli ho nepoznali.
"Erneste!" vyhrkl Baruzzi. "Co tu děláš?"
"Jdu s vámi!" vykřikl muž.
"Máš tady přece ženu a děti," řekl Jürgen.
"Patřím k vám! Chci jít s vámi."
"Erneste?" zeptal se Gowery. "Nepoznal jsem tě hned. Ty opustíš svoji rodinu?"
"A co mám dělat?" rozhodil Ernest ruce. Ranec z přikrývek, kožešin a balíčků s jídlem spadl na zem. "Co mám dělat? Chci jít s vámi! Nebudu tu hnít nadosmrti!"
"Tak pojď," kývl herold.
Zuzana pomohla třesoucímu se Ernestovi sebrat věci. Vykročili dál, k jezeru a pak strmou stezkou vzhůru. Gowery znovu zkusil vysílačku: "Oggie?"
"Slyším," ozval se z reproduktorku Oggerdův hlas. "Jdete pozdě."
"Byly problémy," vysvětloval. "Ale zvládli jsme to."
"Kdo to jde s vámi?" zeptal se Oggerd, který je shora pozoroval.
"Ernest Špaček. Vis, ten ze včerejška, jak říkal, že se mu tady v údolí hrozně líbí."

3.
Uprchlíci rozložili prozatímní tábor v členitých vápencových útesech, řídce porostlých borovicemi. To místo jim poradil Gryšnyk, bylo od vchodu do podzemí vzdálené necelý kilometr a starý tvrdil, že sem dolphinidi ani jejich sluhové nikdy nepřicházejí.
Oblohu zakrývala nízká dešťová mračna. Stmívalo se, ačkoliv ještě nebylo šest večer. Wallace, Jürgen a Zuzana se

pustili do stavby přístřešeku, do kterého by se mohli i s ostatními ukrýt před deštěm. Měli k dispozici čtyři kosočtvercové celty o straně dva metry a jednu impregnovanou, tepelně izolační plachtu. Bylo jisté, že ať z toho postaví cokoliv, příliš pohodlí si v tom neužijí.
Gowery, Oggerd a Gryšnyk vyrazili ke vstupu do podzemí. Po necelé půlhodině ho našli - tři metry široký a půldruhého metru vysoký tunel do vápencové skály. Gowery zkusmo popošel dovnitř a temnota ho pohltila.
S rukou na stěně tunelu šel vstříc neznámému. Po deseti krocích poznal se že stojí na prahu velké jeskyně. Nadechl se vlhkého, vápnem páchnoucího vzduch. Poprvé zaslechl zvuky.
S něčím takovýmhle nepočítal. Zaskočilo ho to. Nejdřív ostré pískání. Písk- pípípípísk! Dvě vteřiny pauza a pak znovu. V prvé chvíli měl pocit, že ve tmě kdosi píská na píšťalu. Po minutě poznal,
že jde o jakési signální zařízení, které ten zvuk nepřetržitě opakuje.
Do pískání zněl jiný signální vzorec: klap klep klop. Klap klep
klop. A znovu. Pod tím se skrývaly ještě další, slabší zvuky.
Ozvěna. Pocit obrovské, zvučící prostory.
"Co tam děláš, Pěnkavko?" ozval se od vchodu Oggerd. Herold se obrátil
a vrátil se k němu.
"Půl hodiny, Oggie," řekl, "a polezu z těch zvuků po zdech."
Válečník kývl. "To je možná jejich účel."
Měl na sobě svůj krunýř z plastiku, bez ramenních krytů vypadal
celkem civilně. Postranní kapsy maskovacích kalhot
nacpané vším potřebným. Na opasku čutoru, za pasem zastrčenou
Dariinu pistoli, nad pravým uchem mu trčela rukojeť řezáku.
"Vyrazíte v půl čtvrté ráno," řekl. "Pěnkavko, ve čtvrt na šest
zapneš vysílačku a necháš ji zapnutou."
"Jo," potřásl hlavou herold. "Spolehni se oggie. Takhle to
udělám. Na shledanou v ohni pekelném."
Válečník kývl na pozdrav a zmizel ve tmě.
Herold s Gryšnykem se vrátili na tábořiště a zjistili, že
problémy právě začaly.
Za Goweryho nepřítomnosti ztropila Daria hysterickou
scénu. Přístřešek z celt, do kterého zatékalo, nebyl pro ni,
princeznu z Dřevěných věží, dost dobrý. Odmítla spát v jednom
prostoru s ostatními. Bývalí podřízení jejího manžela v sobě
našli dost morální síly a bez reptání jí začali připravovat
samostatnou, suchou a prostornou chýši z větví.
O další nepříjemnosti se postaral Hal Hargo. Prohlásil, že ho
nikdo nedonutí k tomu, aby tady deset hodin čekal v mokru
a v dešti. Stačí přece, když párkrát překročí okraj údolí. Neznámé
síly ho budou přenášet sem a tam, při tom ovšem zmizí veškerý
nadbytečný čas, který by jinak musel trávit otravným čekáním.
Vyzval ostatní, aby ho následovali a když se nikdo nepřidal,
vyrazil sám. Rozezlený Baruzzi ho chytil pod krkem a trochu ho škrtil.
Gowery dorazil včas a zabránil Baruzzimu v dalších násilnostech.
Seřval brýlatého čaroděje i Dariu - oba uraženě sebrali své spacáky
a zmizeli v právě dokončené chýši. Chvíli odtamtud byla slyšet tichá,
ale vzteklá hádk, pak Daria i Hargo zmlkli,
zřejmě se v chýši nějak srovnali a usnuli
Pršelo.
Do nízkého stanu se jich nemohlo vejít všech sedm. Gowery
nachal Oggerdův spacák drobnému Jürgenovi a svůj vlastní kavalírsky přepustil Zuzaně
Baruzzi se uložil ke spánku jako první - zabalil se do deky,
vzápětí usnul. Začal hrozně chrápat ještě dřív, než se do stanu
vměstnali i ostatní. Prostor pod celtami se ve chvilce naplnil
výpary z mokrého oblečení.
Gowery podrbal za uchem Ookra, který spal vmáčknutý pod skalní
převis, a odešel o kus dál. Přes dva velké kameny přetáhl
plastikovou plenu. Uvnitř vzniklé jeskyňky bylo místo sotva na
to, aby položil hlavu na skrčená kolena a pokusil se usnout. Už se mu
to skoro podařilo, když přišla Zuzana.
Vmáčkla se k němu do průrvy a mlčela, její bok ho příjemně hřál.
Po dlouhém dni v dešti byl promáčený na kůži. Nevadilo mu to.
Den v mokrých šatech dokázal vydržet a věřil, že to dokážou i ostatní.
Jen u Darii si nebyl jistý.
"Máš strach?" zeptala se Zuzana ve chvíli, kdy se mu opět podařilo usnout.
Otevřel oči do promoklé tmy a zaostřil uši na šumění deště.

"Ne," řekl.
"Ty nemáš strach?" podivila se. "Já jsem úplně bez sebe."
"Člověk otupí, když něco prožívá pořád kolem dokola."
"Nedělej ze sebe starce, který už všechno prožil. Kolik ti je let, prosím tě?"
"Bude mi třicet. Chceš mi dát dárek?"
"Ah... Vypadáš mnohem mladší. Nevymýšlíš si?"
"Ne." Bliknul baterkou na ciferník hodinek. "Půl jedné. V půl čtvrté musíme být u vstupu do podzemí. Balení věcí a cesta k díře nám zabere víc než hodinu. Ještě bych chtěl utrhnout dvě hodiny spánku."
"Ty chceš spát?... Já nemohu usnout. Nechce se mi prospat čas, který mi ještě zbývá. Vzpomínám na lidi, které jsem měla ráda, víš? Na tatínka, na mámu, na Frísko..."
Jako by něj sáhla studená ruka Smrti.
//Je nás tady devět,// napadlo ho, //devět i s okcianem. Zítra touhle dobou už budou počty mnohem jednodušší.//

Devátý den: Franki

1.
Ve tmě před ním se cosi pohybovalo. Sevřel rukojeť řezáku do pěsti a strnul.
Do hlasitého klik-klakklak, klik-klakklak, označujícího tuhle chodbu, zaznívala ozvěna jiných zvukových majáků, ale teď v tom byly zamíchané ještě jiné, nepravidelné zvuky. Oggerd se přitiskl ke zvrásněné skalní stěně a dýchal tiše, otevřenými ústy. Smýkání něčeho těžkého se přiblížilo na vzdálenost menší než pět metrů, Oggerd zaslechl sípavý dech. Bylo to dlouhé a dýchalo to - nabíralo to vzduch jakýmsi primitivním systémem vzdušnic, rozmístěných po celé délce těla. Šoupavé a sípavé zvuky byly doprovázeny nepravidelnými poryvy kyselého hmyzího pachu.
Oggerdovi v mozku vybuchl obraz článkového červího těla, silného jako trup dospělého muže a pokrytého množstvím panožek. Představil si obrovskou hmyzí tvář s fazetovýma očima.Jakýsi šílený výtvor nelidské inteligence tady míjel Oggerda a šustivě spěchal za svými hmyzími cíli. Nebo si snad delfíni dali za úkol intelektualizovat i hmyzí nervové zauzliny? Přišla si ta zrůda s Oggerdem popovídat, prodiskutovat nějaké filozofické otázky či zahrát si s ním šachy? Ne, ať to bylo cokoliv, netušilo nic o tom, že se pár kroků od něho tiskne ke stěně Oggerd s taseným řezákem v pěsti. Sípání sláblo, vzdalovalo se, až se rozplynulo v ostatních zvucích.
Pomalu se pohnul dopředu. Mlýnek klapal ze směru, kterým šel a z opačné strany mu odpovídala ozvěna. Z levé strany sílilo klep klap klep klap, to jak se blížil k další křižovatce.
Jak dlouho už je v podzemí? Sundal silnou rukavici a odklopil sklíčko hodinek, aby bříšky prstů zkontroloval polohu rafiček. Sedm hodin a deset minut už hledá cestu pro ty, kteří půjdou po něm.
Systém krasových jeskyní vyhlodala před milióny roků ponorná řeka. Jednotlivé kaverny na sebe navazovaly jedna za druhou jako korále, navlečené na šňůře. Později bylo dno jeskyní srovnáno buldozery a přebetonováno, rozervaná klenba opracovaná do plynulých tvarů a zpevněna injektáží.
Ponornou řeku stavitelé chytili do plastikových rour, na podlahu posadili prefabrikované buňky z odolných materiálů, do vápencových stěn vysekali další místnosti. Po stranách jeskyní vztyčili několikapatrový systém galerií.
Při své cestě podzemím Oggerd občas narazil na obetonované plastové roury, v nichž hučela spoutaná ponorná řeka, mnohem méně vodnatá než v dobách svého mládí. Potrubí bylo porušené podélnými škvírami, do kterých se daly strčit prsty. Dvakrát se Oggerd vydal vzhůru po strmých kovových schodech, kluzkých vrstvami plísně. Podruhé se vyšplhal až do třetího patra a při zdi stále nacházel nové a nové dveřní otvory, v nichž

většinou pořád ještě byly dveře. Bývalá Sovětská armáda při
výstavbě vojenského výzkumáku rozhodně nešetřila prostředky.
Materiál dveří vydržel staleté působení vlhka, plísní a řas.
Vlhko tu bylo důkladné - všude po zdech stékaly kapičky a
stružky vody. Tak si to zřejmě zařídili potomci mořských savců.
Podstatnou, téměř hmatatelnou součástí toho byly zvuky.
Signální vzorce s různým rytmem, barvou, melodikou. Klepání
mlýnků, houkání průvanu ve štěrbinách, kovové cinkání. Proč to
všechno? Měl zvukový signální systém navigovat obyvatele podzemní?
Působil nějakým způsobem na jejich nervovou soustavu? Nebo měl mást uprchlíky?
Některé ze signálů pojmenoval Oggerd jménem, protože tím způsobem
ho kdysi ve výcvikovém středisku učili rozlišovat vzájemně podobné
jevy. Kachna trochu připomínala káchání, mezek klopýtal
tempem těžce naloženého soumara a píšťala vznikala prouděním
vzduchu v nějaké skalní štěrbině. Chodby se proplétaly, ozvěna
jimi provívala všemi směry a kdesi vysoko se tříštila o klenbu.
Oggerd počítal kroky a ukládal si do své neselhávající paměti směr.
Získával základní představu o prostorovém uspořádání labyrintu, jeho
mozek vytvářel ze zjištěných informací imaginární mapu.
Hned na začátku svého bloudění pochopil, že správný směr
je dolů - po nakloněné rovině, po spádu ponorné řeky. Podélný
sklon byl nepatrný a Oggerd ho dokázal sledovat jen díky svým uměle zbystřeným smyslům.
Vnitřní cesty mezi vysokými prefabrikovanými stavbami stavitelé
záměrně budovali tak, aby vytvářeli labyrint. Nedalo
se jít jednoduše přímo, souběžně s potrubím, od jednoho konce
jeskyně ke druhému. Správnou trasu bylo nutné vybírat z desítek
možností. Téměř pět hodin procházel Oggerd první jeskyní.
Bloudil, pátral, vracel se na známá místa a pořádně ho potrápilo
hledání východu - ten vedl skrz betonový domek s bývalou
vrátnicí. Když se ujistil, že opravdu našel průchod do další části
systému, vrátil se na začátek, až k tunelu, kterým do podzemí
vešel, a Dariiným parfémem vyznačil správnou cestu. Nebyla delší než půl kilometru.
V další jeskyni to bylo stejné. Tma. Zvuky. Oggerdova zpevněná
nervová soustava jim odolávala bez větších problémů.
Nikdo ho nevyrušoval v hledání. Když pochopil systém pasivní
obrany areálu, trvalo mu hledání průchodu do další prostory
méně než půl druhé hodiny. Vyznačkoval trasu pro ostatní.
Teď přišlo první varování. Uvědomil si , že v podzemním areálu
není a nemůže být sám - kromě něho se tam pohybují
ještě jiní tvorové: dolphinidi, jejich lidští otroci a různé odpadky
nepovedených experimentů. Možná právě tady bylo vytvořeno
ono hroší prase, které před pár dny zastřelil na břehu bezejmenného potoka.
Zastavil se na křižovatce a jel dlaní vzhůru po hraně buňky,
až ve vydroleném betonu narazil na železný pahýl. Přikývl.
Tady už jednou byl a chtěl se sem znovu dostat. Teď stačí jen
vrátit se a vyznačkovat cestu.
Signální majáky překryly všechny šramoty a útok přišel
nečekaně. Něco skočilo Oggerdovi na záda tak prudce, až poklesl
v kolenou. Dlouhá chapadla se mu ovinula kolem krku,
drápy zaškrábaly po plastiku krunýře. Do týla, nad horní hranu
plastikového límce, se zahryzly zuby.
Reagoval ve zlomku vteřiny. Třemi rychlými krůčky se
rozběhl vpřed. Odrazil se, jeho metrákové tělo, zatížené závažím
útočníka, se odlepilo od podlahy a udělalo ve vzduchu přemet.
Dopadl zády na zem. Ale mezi ním a podlahou byl ještě ten
druhý. Ozvalo se hlasité vyjeknutí a jinak nic. Sevření kolem
jeho hrdla povolilo, tvor, který jej napadl, však dosud žil.
Hmatal dozadu a konečně se mu podařilo zachytit kus cizího
těla. Serval bytost ze sebe a třikrát, čtyrikrát do ní udeřil pěstí.
Pod rukama mu s tichým chrčením vyhasínal cizí život.
Všechno bylo špatně. Stáhl si rukavice a hmatem se pokusil
zjistit, co to vlastně zabil. Kůže. Ostré hrany, které z ní trčí.
Vlhko.
Nebylo to k ničemu. Vstal, minutu naslouchal, ale neslyšel

nic. Žádný další útok. Přehodil si mrtvolu přes rameni a vyrazil dál.
Pravicí šátral po stěně a když narazil na dveřní otvor, pokusil se vzít za kliku starých kovových dveří. Kupodivu tam byla, ale když ji stiskl, zůstala mu s křupnutím v ruce. Nezbylo než tasit řezák a přitisknout čepel na kov. Potichu, pomaličku prořezával ve spodní výplni škvíru ve tvaru písmene U. Když se mu to podařilo, odchlípl výplň a protáhl své veliké tělo otvorem. Mrtvolu zatáhl za sebou. Rozsvítil baterku a směrem ke dveřím jí zastínil svým tělem.
Paprsek těla dopadl na mrtvolu.
Nejdříve se nemohl zorientovat. Špinavě žlutá barva, tu a tam pokrytá temnými skvrnami. Dlouhé bledé údy se podobaly výhonkům rostlin z temných zákoutí, které se marně snaží vytáhnout ke světlu. Nahé dívčí tělo s nevyvynutými prsy pokrývala vrstva mastného tuku, která nejspíš nahrazovala oblečení. Zvláštní bylo, jak je mrtvá dívka veliká - mohla mít na výšku metr šedesát, ačkoliv nevážila víc než pětačtyřicet kilo.
Tam, kam dopadla Oggerdova pěst, trčely z kůže úlomky zlomených žeber. Levá tvář rozbitá na krvavou kaši, ale ta druhá...
Pravá tvář zůstala neporušená a porůstaly ji kratičké hedvábné chloupky. Kresba v srsti byla totožná se vzorem na obličeji Ookra, tygřího člověka. Pravé, neporušené ucho sedělo na lebce dost vysoko. Ale tvář byla lidská.
Matematicky řečeno, ta dívka byla ze tří čtvrtin člověkem a ze čtvrtiny tygrem. Dcera Ookra a jeho lidské manželky.
Děvče, které právě zabil, bylo dítětem jeho spojence. Podle příběhu z Údolí bez konce mu nebylo víc než sedm roků. Bylo pravděpodobné, že se tygrova dcera vyvíjela rychle jako mládě šelmy, dolphinidi zřejmě její růst navíc podpořili nějakými speciálními prostředky.
Stejně to znamenalo, že Oggerd, zvaný Orlosup, zabil dítě.
Sedmileté dítě. Styděl se za to.
Na hrdle mrtvé dívky si všiml staré bledé jizvy. Součástí její fyzické přeměny byla i operace, která odstranila hlasivky. Dolphinidi nepotřebovali, aby jejich honící psi uměli mluvit. Nepřáli si to!
Proto se celý ten krátký boj odehrál potichu.
Zhasl baterku a mimoděk se dotkl svého zátylku. Prsty nahmátly potrhané svaly, cáry tkáně a stékající lepkavou krev.
Bříško prsteníku přejelo po čemsi hladkém. Nejprve ho to zarazilo - kde se vzala ta hladká věc v jeho mase? V prvé chvíli ho napadlo, že se snad útočící dívce vylomil zub a zůstal ve svalu.
Pak pochopil, že se dotýká vlastní obnažené lebky.
V uších mu monotónně pulzoval hluboký zvuk. Houuuu...
Houuu... Znal ten pocit. Dostavoval se se strátou krve.
Spěchal. Ruce se mu trochu třásly, když vymačkával z tuby umrtvující gel. Roztíral si ho po třásničkách masa a přestával vnímat bolest. Krvácení ustalo, jak se účinkem gelu zatahovaly cévy. Zároveň ztrácel citlivost v konečcích prstů, protože nikdo se gelu neměl dotýkat holou rukou. Nedbal na to, věděl, že za nějakých dvanáct hodin účinky gelu pominou a cit se do prstů vrátí.
Vysoukal se z plastikového krunýře. Sundal triko, navlhčil jej vodou z čutory a pokusil se jím setřít krev z krunýře, dívčinu zvenčí a svou vlastní zevnitř. Zavrávoral. Jedním z důsledků použitého preparátu byla dočasná ztráta orientace. Jestli tamti přijdou v několika příštích okamžicích, je s Oggerdem konec.
Ještě než se spojení mezi centrem rovnováhy ve vnitřním uchu a mozkem přerušilo úplně, dřepl na paty, přitáhl kolena k hrudi a hlavu položil na složené ruce.
Přišlo to jako úder kladivem. Náhle plul v beztížném prostoru, zmítal se zachycen vírem a prudce stoupal vzhůru. Nebo snad klesal? Každopádně se řítil k hladké opalizující stěně, která byla blíž a blíž. Ještě vteřinu a roztříští se o ni!
Zatnul svaly a ani se nepohnul. Kdesi v koutku vědomí věděl, že je to jen závrať, která za pár minut odezní. Hrozně se mu chtělo zvracet. Pak usnul.
Spánek určitě netrval ani deset minut, ale když se probral,

byla závrať pryč. Opatrně se postavil na nohy. Přejel si dlaní
zátylek a bylo to, jako by se rukou v silné rukavici dotýkal
něčeho hrozně hrbolatého.
Dlaní bez citu si nacpal do úst povzbuzující tablety a zapil je
vodou z polní láhve. Nahé tělo vecpal zpátky do krunýře.
Kromě srolované gázy a tabletek pro spaní byla důstojnická
lékárnička prázdná. Podařilo se mu zastrčit ji do postranní kapsy
maskáčů, ale polní láhev nedokázal zmrtvělými prsty připnout
zpátky k opasku. Nechal ji vedle chladnoucí mrtvoly.
Vyhlípil vyříznutý kus dveří ven a protáhl se zpátky do
chodby. Na ušní bubínky mu znovu zabubnovala mnohonásobná ozvěna.
Jistě. Celý tenhle podzemní labyrint, delfíní národ, okcianové,
Údolí bez konce - to byla ozvěna atlantické civilizace. Ozvěna,
která ožila svým vlastním životem.
Šel zpátky. Našel znovu křižovatku na průsečíku mezka
a píšťaly. Tam byl jeho zatím poslední pachový signál. Tentokrát
se pohnul do ulice blíže mezkovi. Když napočítal třicet
kroků, zazdálo se mu, že se mu před očima míhají mžitky.
Namáhal oči a rozhlížel se. Nahoře na levé straně zahlédl
řadu skvrnek o stupínek světlejších, než temnota okolo. To byla
ta okna o kterých mluvil skrček?
Do tváře mu dýchl slaboučký závan větru. Průvan. Věděl, že
venku svítá a byl si jistý, že východ z areálu je nedaleko. Do necitlivé
pěsti chytil spodek flakónku s parfémem a zuby z něho
strhl kryt. Nechal se vést průvanem a tu a tam čmáral na podlaze pachovou stopu.
Labyrint úzkých chodeb se změnil v širokou silnici.
Rozsvětlovalo se. Ze tmy vystupovaly kontury staveb i rozeklaných
skalisek, jen o jediný bod stupnice světlejší než temnota vzadu.
Ale tmy ubývalo a vysoko nahoře, po straně klenby
jeskyně, prosvitla dlouhá světlá šmouha. Ne, nebyla tam obloha.
Spíš se to podobalo zářivce.
Systém krasových jeskyní, před stovkami roků přebudovaný
na vojenské laboratoře, končil - nebo spíš začínal. Mezi Oggerdem a volnou krajinou byla už jen široká silnice, po straně
střežená hranatým masivem z několika na sebe položených betonových
lavic, perforovaným úzkými střílnami. Tady byl
kdysi jediný vstup do podzemí, dost velký na to, aby jím mohly
projet obrovské armádní náklaďáky. Samotný vjezd byl dlouhý
kolem stovky metrů a původně přehrazený trojími vraty.
Vnitřní vrata byla zasouvatelná z boku do skály. Kdosi je za
sebou ze tří čtvrtin přivřel. Mezi betonovým rámem a železnou,
zkorodovanou konstrukcí vrat zůstavala škvíra široká necelé
dva metry a vysoká k pěti metrům. Za ní už byl průhled ven,
do začínajícího dne.
Druhá vrata se kdysi zasouvala do podlahy a při plném vysunutí
zřejmě dosáhla výšky několika metrů. Oggerd je objevil jen
díky tomu, že o povysunutou horní hranu brnkl podpatkem.
Třetí vrata, ta venkovní, bývala klasická dvoukřídlová. Obě
křídla, vytržená z pantů se válela po stranách a z větší části je
překrývaly hromady suti.
Přímo na vstup do podzemí navazovala hluboká rokle. Vespod
vybetonovaná cesta, nahoře temná obloha, ze které drobně
mžilo. Po obou stranách se pnuly skalní stěny.
Podzemí skončilo a snad by se dalo šplhat vzhůru. Jenže...
před věky tudy odtékala ponorná řeka. Za normálních průtoků
se průlinami ve vápencových skalách prodíralo jen pár litrů
vody, obtékalo balvany, ohlazovalo je. Voda skapávala shora
a rozpuštěný vápenec vytvářel krápníky. Za jarních oblev
i dešťových přívalů voda prýštila ze všech štěrbin a její tlak,
větší než v hasičské stříkačce, odhazoval z cesty balvany, valil
je po proudu, drtil na štěrk. Turbulence vymílali stěny
a rozšiřovali je. Tisíce a tisíce let.
Takže tohle byl ten problém: po obou stranách kaňonu byly vymleté
hluboké kapsy plné balvanů, stalaktitů a temných zákoutí.

Rokle měla hruškovitý průřez a po vnitřku takového tvaru dokáže šplhat leda moucha. Nezbývalo než jít dál.
Oggerd popoběhl po betonové cestě asi sto metrů, tiše a pružně, pak z ní odbočil do strany. Nevěděl, zda je tohle jediná cesta, kterou dolphinidi i jejich pomocníci používají, ale měl nepříjemný pocit, že by na ní mohl někoho potkat.
Ukryl se mezi vlhkými sloupy z šedého vápence a podíval se na ciferník hodinek. Neuviděl nic, jen temnou šmouhu a teprve po chvíli pochopil, že sklo je zalepené zaschlou krví. Seškrábal povlak nehtem. Hodinky ukazovaly pět patnáct.
Znamenalo to, že hledal cestu více než deset hodin. Cítil se unavený.
Deset hodin bloudil podzemními chodbami a udržoval všechny smysly v pohotovosti. Teď měl čas si odpočinout.
Jeho přátelé v těchto chvílích sestupují do podzemí a po pachové stopě by jim cesta neměla trvat více než dvě hodiny.
Třel si konečky prstů o hrubou látku maskovacích kalhot, vracel se do nich cit a svědily. Pak uslyšel zvuky, dole někdo šel po cestě.
Neviděl tam dobře, jen slyšel občasné šramoty a zapleskání bosé nohy. S maximální opatrností se pohnul a vyhlédl přes vápencové útesy. Zahlédl několik siluet, mihly se v tom temném šeru před skutečným svítáním. Poznal jen, že vyšly z podzemí a míří stejným směrem jako on.
Náhle měl špatný pocit z toho, že zůstává na jednom místě.
V brašničce na opasku našel papír a tužku. JDĚTE DÁL PODÉL CESTY, nadrásal tužkou sevřenou v znecitlivělých prstech. Položil lístek na horní plochu uraženého stalaktitu, pořádně ho polil parfémem a zatížil kamenem. Pak se pustil temnými kouty dál.
Opatrně se proplétal mezi útesy v kapse podél cesty, pomaličku a hlavně tiše. Po chvíli narazil na zával. Vykličkoval zpátky na cestu a vydal se vzhůru napříč závalem.
Kaňon se rozšířil do velikého údolí. Namáhal oči, přes šero a déšť se pokoušel odhadnout velikost prostory před sebou. Dno údolí bylo pokryté výmoly, nízkými pahorky, loužemi s vodou a temnými skvrnami vegetace.
Stěny údolí, pokud na ně v řídnoucí tmě dohlédl, se zdály být příkré a vysoké desítky metrů. Po podrobnějším prozkoumání to už nevypadalo jako údolí - spíš se to podobalo povrchovému lomu na vápenec. Vlastně proč ne? Sověti tady těžili výchozí surovinu pro cement, pak narazili na krasové jeskyně a v dobách sílíclno napětí mezi Východem a Západem, v polovině dvacátého století, do nich ukryli své tajné vojenské technologie.
Odsud nebylo možné jednoduše vyjít do krajiny, ty vysoké strmé stěny tomu bránily. Oggerd i všichni ostatní budou muset pokračovat v cestě podél říčnío koryta až tam, kde se stěny sníží a rozevřou. To znamenalo projít oblastmi, obývanými dolphinidy.
Z dálky k Oggerdovi dolehlo několik tlumených kovových úderu. Snad znamení, možná hluk z nějaké dolphinidské továrny. Smýkal se přes balvanité pole, terén kolem mírně stoupal.
V tomhle místě kdysi probíhala bitva za použití těžkých zbraní.
Kus skalní stěny jako by odsekla obrovská sekera, plástev vápence se rozlámala na kry a vytvořila vyvýšeninu, ze které se Oggerd právě rozhlížel. Jeho cvičené oko si všimlo kráterů, zřetelných i po staletích. Toto místo kdosi bombardoval, nebo ostřeloval raketami.
Dolétly snad islámské bombardéry až sem, tak daleko na sever? Nebo tu probíhala bitva mezi ruskými vojenskými oddíly a soukromou armádou, střežící germánský výzkumák?
Z vyvýšeniny zahlédl opodál temnou linii jiné cesty, další stezka se objevila v boku údolí o sto metrů dál a o dvacet metrů výš. Pohybovaly se po ní tmavé skvrnky. Oggerd se přitiskl mezi šedé kameny a snažil se s nimi splynout. Ne, projít podzemím nebyl vůbec dobrý plán. Ale právě v této chvíli, kdy se tiskl ke skále, poslouchal vzdálené zvuky a pozoroval pohyb

kolem sebe, si uvědomil, proč tady vlastně je.
Kvůli Frankimu. Pro chlapce.
Tupá únava mu seděla v rozervaném zátylku a mrtvá Ookrova dcera byla tak vzdálená v čase i v prostoru, že už téměř přestal pociťovat stud z toho, že ji zabil. Bylo mu lhostejné, jestli bude muset zabíjet další zmrzačené potomky lidí, nebo ty zvláštní delfíní bytosti. Nezáleželo mu na bolesti, kterou mu na oplátku způsobí oni. Věděl jen, že musí najít hocha, vyvést ho i s jeho matkou ven a doprovodit je do Nové Rigy.
Na průzkum mu zbývala necelá hodina, pak se bude muset vrátit k rokli, směřující k bráně do podzemí, tam se setká s ostatními. Za těch pár desítek minut musí hocha najít - nebo už ho neobjeví nikdy. Pohnul se dál.
A tehdy uviděl medvěda.
V boku balvanitého pole kdosi vykotlal kavernu o rozmerech čtyři krát čtyři metry, tři její strmé stěny ohladil tak, aby se po nich nedalo šplhat a čtvrtu stranu uzavřel kovovou mříží. Dovnitř vězení uzavřel tvora-netvora, zvíře-nezvíře.
Vypadalo to jako medvěd s lysou bledou kůží - ale na medvědím trupu byla nasazena hlava s lidským obličejem. Sedělo to na mohutném zadku a dívalo se vzhůru, tam, kde před chvílí zahlédlo Oggerdův pohyb. Z mraků se na ně snášel chladný déšť. Ač jistě velmi silný, byl ten tvor disciplinovaný. Mříž, oddělující vězení od okolí, zůstávala zakryta dřevěným bedněním, ačkoliv by tvor mohl zástěnu bez problému strhat.
Postavil se na všechny čtyři a došel k dřevěné zástěně, chvíli přecházel kolem ní. Znovu si sedl a tázavě se zadíval vzhůru.
Jenže Oggerd už tam nebyl. Dobře schovaný se díval miniaturní štěrbinou a čekal, co medvěd udělá.
Zdálky sem zaletěl útržek veselé melodie. Někdo si tam zpíval. Znělo to nějak jako ...i-ja jó-čik y-e-tí-a ó-bi-u... Medvěd se olízl tlustým jazykem a přisedl blíž ke dveřím. Ze silných růžových rtů mu skapávaly sliny. Seděl, ale předními tlapama v rychlém sledu přešlapoval z jedné na druhou. Snad si myslel, že tím, že kamsi jde, přinesou mu rychleji jeho denní příděl žrádla. Přední nohy šly a otáčely těžkým trupem do půlkruhu.
Veselá písnička neznámého zpěváka se blížila. "A ja ljótčik sa-ma-Ijótčik vy-le-tíl na or-bi-tů!"
Skřípání zvedané závory a vrzání otevíraných dveří. Zpěvák skončil s písničkou a přešel na normální řeč: "Nu štó ty, króška. Ty ažidál menjá?"
Ve skulince, kterou Oggerd vyhlížel, se mihl robustní střízlík, nakloněný k jedné straně. Válečník se pomaličku sunul nahoru, aby viděl víc. Vousatá a vlasatá postavička v šedivé kytli, s hadrovými ranci místo bot, vtáhla do medvědova vězení zakryty vozík a z pod plachty vyndala seštihrannou nádobu. Do kamenného korýtka z ní vylila mazlavou šlichtu, na kterou se medvěd s funěním vrhl. Zatímco ji za hlasitého mlaskání a srkání pořádal, vrátil střízlík nádobu do vozíku. Při chůzi tahal pravou nohu těžce za sebou, nemohl se na ni příliš spolehnout. Sedl si pohodlně na oj vozíku a díval se na svého svěřence.
Tvor vylízal korýtko a zadíval se toužebně na zásobovací vůz.
Střízlík se zasmál. "Ty chóčeš ješčó, abžóra? Pakaží mně, štó ty naučil. Ej!"
Medvěd se neohrabaně postavil na zadní a předními končetinama hrábl do vzduchu. Zatímco zadní nohy a trup měly vysloveně medvědí proporce, přední tlapy od loktů přecházely v regulérní lidské ruce s dlaněmi a pěti prsty včetně protistojného palce. Tak, jak stál, byl dvakrát větší než střízlík. "Charašó, charašó," smál se skrček a tleskal rukama. Pak sáhl do sáčku, který měl zavěšený na krku, vyndal z něj kousek jídla a vyhodil ho do vzduchu. Medvěd trhl hlavou a obratně kousek zachytil. Posunky se dožadoval dalšího.
Už nedostal nic. Vousatý skrček ho jen přátelsky poplácal po šíji a vystrkal vozík ven.

Pečlivě zasunul závoru na dveřích do medvědova vězení,
vzal vozík za oj, ale když se otočil k odchodu, vyjekl hrůzou.
V cestě, široce rozkročený a s rukama za zády, stál Oggerd.
Vysoký, robustní, černý , krunýř a maskovací kalhoty zacákané
zaschlou krví. Chmurná tvář s nehybnýma hnědýma očima
mohla některým lidem připomínat obličej démona. Snad i tady
tomu nemladému nestarému vousáčkovi se zchromenou nohou.
"Gryšnyk," řekl Oggerd. Udeřil se do prsou. "Drug." Přítel.
Ačkoliv se během hovoru mezi Gowerym a Gryšnykem
zdálo, že Oggerd poslouchá jen ledabyle, pamatoval si válečník
všechno. Z hatmatilky germánštiny, ruštiny, heroldovy mateřštiny
(což byl jazyk zvaný čeština) a původního nářečí lidí
z údolí si zapamatoval mnoho slov i krátkých vět, které mohl
teď využít.
"Gryšnyk - tvůj otec!" udeřil na střízlíka. "Ty jsi Andrej!"
Mrňous si zakrýval rukama oči, jako by se nechtěl dívat do
tváře poloboha. Pomaličku se napřimoval. Spustil ruce a kývl.
"Já Andrej," připustil hlasem slabým jako šelestění průvanu ve
skalních stěnách.
"Gryšnyk - přijde," pokračoval Oggerd. Dvěma prsty naznačil
chůzi a pak mávl tím směrem, odkud měl Gryšnyk i ostatní
přijít. Během soužití s heroldem pochytil základy univerzální
znakové řeči. V Oggerdově pojetí vyznívala znaková řeč
zvláštně - prováděl gesta, ale už se neobtěžoval doprovázet je
výrazy obličeje, které jsou velice důležité. Oggerdova tvář
zůstávala nehybná.
"Já a Gryšnyk a ty, Andrej - půjdeme ven. Ven!" Ukazovák
zdvižený k uplakané obloze byl výmluvný.
Vousatý Andrej jako by se ještě více zmenšoval, srážel sám
do sebe. Zavrtěl hlavou, ale neodvážil se nic říct.
"Hledám chlapce," zněl dáI Oggerdův hlas, tichý, ale rozhodný.
"Malý chlapec. Frank. Frank Janszoon. Franki. Kde je?"
Andrej natáhl třesoucí se ruku: "Tudá!"
"Jdi za ním. Já pajdů s tabój." Vzal střízlíka za rameno a
postrčil ho před sebe. "Ty - jdi. Franki Janszoon. Já - s tebou."
Ve skrčkových očích se střídal strach, zoufalství, beznaděj.
Chvíli se díval kolem sebe, jako by čekal pomoc. Pak zatěkal
pohledem do Oggerdových očí. Prsty v silné rukavici sevřely
jeho rameno až k nesnesení. "Já a Gryšnyk a Franki a Andrej -
odejdeme ven." . ~
Andrej sklopil hlavu a pohnul se k odchodu. Bylo to jako přiznání
porážky, odevzdání se do Oggerdovy vůle.
"Hej!" sykl za ním válečník. Zvedl oj vozíku a vtiskl ji stří-
zlíkovi do ruky. Ten pochopil- všechno musí vypadat jako ob-
vykle. Vzal oj a kola se s drkotáním rozběhla po nerovné cestě.
Za nejbližším útesem se Andrej pokusil vrátit ke své písničce.
"A - ja -ljótčik..." Skončil dřív, než opravdu začal. Poslední
slovo znělo jako zavzlykání.
Oggerd nešel po cestě - prosmykával se v balvanitém poli
podél ní. Andrejova chromá noha, to byl problém. Skrčkův syn
nedokázal jít rychle, spěchat. On nebyl jako vzteklý tlusťoch
Baruzzi, který nepovolil, dokud se na své protéze nenaučil
pohybovat alespoň tempem obvyklé chůze.
Oggerd zapnul vysílačku a zkusmo do ní šeptl: "Pěnkavko?
Jsi tam? Slyšíš mě?" Nic. Ticho. Jeho přátelé ještě nebyli v
dosahu.
Ujít dvě stě metrů jim trvalo deset minut. Snad Andrej tak
docela nepochopil svůj úkol, možná chtěl Oggerda zradit. Každo-
pádně zmizel za jedním z ostrohů a když se za ním Oggerd
plavně přehoupl, zjistil, že je přímo na rozcestí a to evidentně
rozcestí důležitém.
Tak důležitém, že i v tuto časnou ranní hodinu po něm někdo
šel. Oggerd stihl tasit řezák jen tak tak - ze vzdálenosti deseti
kroků se k němu hrnuly tři robustní huňaté zrůdy.

Ťal: prvního útočníka přestřihly obrovské nůžky v oblasti hrudníku.
Vykopl do strany: prudkost kopnutí byla taková, že náraz druhého tvora neodhodil, podrážka s traktorovým vzorkem prošla hluboko do mutantova těla.
Třetí mutant se zastavil na deset kroků od Oggerda. Válečník zaváhal a čekal najeho reakci. Teď, v několika prchavých vteřinách, si mohl prohlédnout finální výrobek mimolidské civilizace, jehož výchozí surovinou je lidské dítě.
Chlupatá obluda na křivých nohách, s hlavou vraženou mezi širokými rameny.
Rozhlédla se po obou mrtvých, sklonila se nejprve k jednomu a pak k druhému a pokusila se je třesením přivést k životu.
Pochopila, že už jim není pomoci a zavyla hrůzou. Skočila dopředu, ale ne po Oggerdovi. Dopadla k nohám Andreje, jako by u něho hledala ochranu. Choulila se do klubíčka, a tlumeně skučela.
Andrej k vyděšenému tvorovi poklekl a podrbal jej na zátylku.
Obrátil nenávistné oči k Oggerdovi: "Ty ubíl jich!"
"Pojď!" Oggerd zasunul řezák do zádového pouzdra, chytil Andreje za rameno a odtrhl ho od třesoucí se kreatury. Kdesi uvnitř se do něho zahryzla lítost nad těmi zmařenými životy.
Ne, on, Oggerd, zvaný Orlosup, nemohl dělat nic jiného, než se bránit.
Ale kdo zavinil, že dvě bytosti s duší dítěte a tělem šelmy právě ted zemřely? Jejich rodiče, kteří je vydali dolphinidům? Snad dolphinidi, jejichž praotcové byli sotva víc než zvířata?
"Tudá!" vypískl Andrej.
Dřevěným plotem ohrazené zákoutí, chatrč se střechou ze zašlých plechových tabulí.
"Tam!" ukázal skrček roztřesenou rukou a už se hrnul k závoře, kterou byly zvenku přehrazeny bytelné dveře. "Franki!" zakvikl.
Drobné dětské krůčky zanikly ve vrzání pantů. Chlapec vyšel ven a jeho utrápená, pohublá tvář se rozzářila nečekaným štěstím. Vytrhl se Andrejovi a těch pár kroků k Oggerdovi doslova přelétl. Skočil válečníkovi do náruče a sevřel ho kolem krku. Ten mu pravicí lehce zakryl ústa.
"Tiše, Franki. Nevykřikni."
"Mrzoutku!" šeptal chlapec zpod rukavice. "Já tě mám tak rád! Já jsem věděl, že mne najdeš!" Ramínka se mu otřásala pláčem.
"Klid, Franki. Tiše. Ještě nejsme na konci," domlouval mu Oggerd a uvnitř hrudního koše se mu jako nafukovaná pneumatika rozpínal pocit, který neznal.
"Andrej!" kývl na přešlapujícího střízlíka. Pobídl jej chůzi, tentokrát mimo upravené cesty. Zamířil přes balvanité pole směrem k cestě do podzemí. Chlapce nesl a skrčka prostě poponášel.
Bylo obtížné pohybovat se v suťovém poli a tak po chvíli zastavil na místě, odkud měl dobrý rozhled. Zkontroloval hodinky: podle jeho propočtů by už měli být ostatní blízko.
Zkusil aktivovat vysílačku. "Gowery, Gowery, jsi na příjmu? Přepínám!"
Nic. Franki se mu zavrtěl na krunýři. "Kde je maminka?"
"Cože?" Oggerd se po hošíkovi udiveně podíval, teprve za dvě vteřiny mu došlo, na co se chlapec ptá. Maminka! To slovo samozřejmě znal, ale sám ho snad nikdy nepoužil. Nepamatoval si, že by kdy měl matku.
"Počkáme. Maminka přijde." To slovo se mu obtížně vyslovalo.
"Je na cestě. A pak všichni vyjdeme ven."
"A pan Hargo, doktor přírodních věd?" dožadoval se chlapec.
"A Gowery?"
"Ti všichni přijdou."
Tiskli se v úžlabí mezi vápencovými valouny kousek pod vrcholem sesuvu. Rozednívalo se a studený vítr na chvíli rozehnal mračna. Oggerd měl příležitost prohlédnout si údolí

dalekohledem - o padesát metrů dál zahlédl koryto ponorné řeky, nyní zaplněné vodou z nočního deště. Ve směru, kterým voda tekla, už vítr za staletí navál dostatečnou vrstvu půdy a uchytily se tam nenáročné břízy, borovice, nízké keře. Zazdálo se mu, že tím směrem se stěny údolí rychle snižují.
Franki náhle překypoval řečmi: "A já jsem se vůbec nebál, Mrzoutku, jenom na začátku, když mě nesli pryč ti okcianové. Ale oni to nebyli okcianové, spíš vypadali jako lidé. A ti druzí si mě přišli prohlédnout a hvízdali na sebe a poslali Andreje, aby se o mně staral. Já jsem Andrejovi říkal, že pro mne přijdeš a všem řekneš, že se to nedělá, odnášet malé děti, viď? A Andrej mi nerozuměl, on mluví nějakou divnou řečí, rozumíš mu?"
Oggerd mu poloyžil prst v rukavici na ústa, protože chlapec ve své rychlé řeči začal přecházet až do křiku. "Tiše, Franki. Až budeme někde v lese, tak si to všechno povíme. Ale teď musíme být hodně tiší a najít všechny ostatní."
Nějaký pohyb opodál na cestě. Hošík vykoukl a vypískl: "To jsou oni, tamti, co se podobají rybám."
Oggerd mu znovu zakryl ústa. Chlapec se polekal a ztichl. Zavrtal se válečníkovi pod loket. Z cesty se ozývalo skřípání kroku na vápencovém štěrku, hrdelní štěkání i hvízdané signály. Nezdálo se, že by si jich tamti dole na cestě všimli.
Z temné oblohy se snesl prudký poryv deště.
Oggerd znovu zkusil vysílačku. Vykřikl do pleskání kapek: "Gowery? Gowery, slyšíš mě?"
Nic. "Pěnkavko!"
"Oggie!" ozval se ze sluchátka navztekaný hlas. "To sis vybral pro telefonování tu pravou chvíli!"
Vzápětí kilometr od Ogerda práskla brokovnice a pak následovala celá smršť výstřelů. Vzduch naplnila mnohonásobná ozvěna. Vousatý Andrej v panice vyskočil na nohy a zdálo se, že uteče, ale Oggerd ho strhl zpátky.
"Nestřílejte! Přestaňte střílet!" zapraskalo slabounce, ale zřetělne ze sluchátka vysílačky. Bouře výstřelů v povzdálí zmlkla, ale ozvěna ji ještě chvíli přehazovala sem a tam.

2.

Pršelo. Za nic na světě se jim nedařilo probudit Baruzziho. Tlusťoch spal, nereagoval na třesení, jen se stále znovu zamotával do přikrývky, kterou mu brali - zřejmě to byl projev šoku, který mu přivodila současná situace.
Nepomohlo ani zacpávání nosu. Baruzzi, omámený spánkem se s nimi pral a rozáněl se pěstí, naštěstí nikoho nezranil. Ze sna ho probudily až sadistické experimenty s hořícím papírem. Pak vstal, sbalil deku a hodil batoh na záda, úplně při smyslech však nebyl.
Po pamězi balili promoklé věci. Gowery rozdělil spacáky mezi Dariu a Harga, byly lehké a velice důležité. Sám si do rance nacpal tepelně izolační plachtu a co nejvíce potravin, vědel, že pokud se skupina roztrhne na menší části, on bude muset každou cenu zůstat s Dariou a technologem.
Težké mraky zakrývaly hvězdy i satelitní města, Coda 3, která svítivostí nahrazovala bývalý Měsíc, byla zrovna ve fázi novu. Gowery ani Gryšnyk nedokázali v temné noci najít cestu ke vchodu do podzemí. Déšť smyl všechny pachy a ani Ookr nezachytil jejich osm hodin starou stopu. Zabalení do promočených celt chodili Gowery, Jürgen, Gryšnyk a Wallace sem a tam dorozumívali se nejprve tlumenýml výkřiky, pak už vzteklým řevem. Jejich křik stejně utlumilo šumění deště. Gowery vysvítl baterie, kapesní svítilny, spálili pochodně, připravené pro případ nejvyšší nouze. Byli vzteklí jako sršni. Tunel našli až s prvním rozbřeskem.
Gowery věděl, co se v takových případech dělá. V jeho zásobách byla láhev šedesátiprocentní kořalky, kterou si opatřil ještě v Dřevěných věžích. Nechal ji kolovat a dohlédl, aby si z ní každý pořádně přihnul. Pak vešli dovnitř.

Co Goweryho potěšilo, byly zvuky. Akustické majáky spolehlivě přehlušily vrzání promočených bot, klapot Baruzziho protézy i Dariiny vzdechy.
Co herolda zaskočilo, byla tma. První jeskyně neměla okna, zřejmě byla nárazníkovým pásmem, které mělo zachytit uprchlíky z údolí. S výjimkou Gryšnyka se nikdo za oblast tmy nedostal, jenže Gryšnyk při svém útěku nebyl v podzemí poprvé a měl o uspořádání areálu povšechnou představu.
Jediným zpusobem, jak tudy procházet, bylo prostě jít. První šel okcian, přivázaný na vodítku, jemu tma nevadila. Gowery musel co chvíli vodítkem škubnout, aby ho zbrzdil. Baruzzi se svou dřevěnou nohou a stále v polospánku pochodoval statečně. Jediný, kdo skupinu brzdil, byla Daria, téměř paralyzovaná strachem. S okcianem na vodítku ji Gowery vláčel za sebou a poslouchal její jektání zubů, zezadu ji postrkoval Wallace. Ostatní se drželi šňůry a řadu uzavíral Jürgen.
Oggerd jim cestu předžvýkal, chodby byly široké, povlovné, tu a tam přerušené schodištěm nebo nízkým prahem. Ookr překážky hlásil, ale občas Gowery nebo některý z ostatních klopýtl, spadl a potloukl se. V takových okamžicích nastávala panika, protože lidé ztráceli orientaci, přeli se o správném směru, měli pocit, že je zbytek výpravy opouští a ponechává vlastnímu osudu.
Zvuky se podobaly válečným gongům primitivního národa či odfukování rozjetého parního válce. Zvlášť nesnesitelný byl vysoký, kolísavý tón, který přiomínal cirkulační pilu. Pocit obrovské prostory je deprimoval. Jako by byli uzavřeni uvnitř motoru stroje, jehož pohyblivé prvky je mohou každou chvíli zranit, nebo rozdrtit.
Tygří člověk se ve tmě orientoval čichem a nikdy neměl pochybnosti, kam má jít. Jen byl nervózní z toho, jak pomalu ostatní jdou, protoze on chtěl běžet, uniknout zvukům.
První jeskyni, tu temnou, zvládli za sedmačtyřicet minut, ale nikdo z nich čas nesledoval. Byli uzavřeni v přítomnosti, která neměla a začátek ani konec. Zvuky působily na jejich nervovou soustavu, částečně je hypnotizovaly. Nebýt odhodlání těch nejzarputilejších (Goweryho a Ookra), byli by si snad sedli, zaposlouchali se do zvuků jako do nádherné hudby obrovského orchestru a poddali se šílenství.
Pak se rozsvětlilo.
Podlouhlá řadka světlých skvrnek se jako čára na boku ryby táhla po straně klenby. V temném šeru zpozorovali obrysy krabicovitých domků i přízračné konstrukce galerií po stranách.
Goweryh,o napadlo, že je jakási neznámá síla hodila zpátky, na začátek té první jeskyně a dolphinidi jim ji trochu přisvítili. Teď se zhora dívají, jak tu běhají jako pokusné krysy a tipují, kdy jejich oběti pochopí skutečnost. Snažil se vzpomenout na zvukové vzorce z předešlé jeskyně a zdálo se mu, že byly stejné. Ty samé. Jasně, byly to ony. To ho uklidnilo. Za to, že je tak inteligentní, mu delfíni určitě věnují zvýšenou péči.
Ty zvuky ho začaly ničit. Nebyl sám. Ookr stále neklidněji šmejdil sem a tam a trhal dlouhou šňůrou, na které ho měl Gowery přivázaného. Chtěl běžet, utéci zvukům, ale Baruzzi ani Daria nebyli schopni zrychlit.
První se sesypala Daria. S neartikulovaným chrčením se svezla na podlahu a zakryla si uši dlaněmi. Gowery nevěděl, co si s ní má počít, kořalka už byla dávno dopitá. Nakonec jí vpravil do úst tabletu pro spaní a donutil ji polknout. Po chvíli se Daria uklidnila, zmalátněla a nechala se vést.
Naopak Baruzzi se probudil a reagoval na vnější podněty, jen občas ještě vyrazil něco ve smyslu: Proč tak tlučou? To musí tlouct takhle po ránu? Jürgene, řekni jim, ať dají pokoj.
Šli dál. Zvuků ubývalo, ale ty zbývající neztrácely na síle.
Denní světlo však vracelo uprchlíkům odvahu a probíralo je z tranzu.
Pak Ookr našel místo, kde Oggerd zabil jeho dceru.
Čenichal a vrčel. Gowery škubl za vodítko?, ale okcian se proti

němu postavil, naježil srst a celý se zvětšil.
"Co je?" zeptal se, herold. "Co se stalo?" .
Okcianovo vrčení nabralo hrozivý nádech. Herold ho chytil za uši jako neposlušného psa a zatřásl mu hlavou. Nevěděl, co se tady před pár hodinami stalo, netušil, jak blízko je smrti.
Ookr vyprskl a sekl po něm tlapou - ještě to nebylo skutečné seknutí, jen výstraha. Gowery odrazil tlapu a praštil tygra vší silou přes čenich.
Okcian zaskučel bolestí a nahrbil se. Instinkty opět začaly fungovat a on se podřídil vůli vůdce smečky.
"Jdeme," nařídil mu Gowery. A on šel.
Ještě pár desítek kroků, pak vepředu uviděli jasnou vertikálu. Denní světlo ve škvíře přivřených vnitřních vrat.
Ne, nedostali se až k Oggerdovu vzkazu. Sotva vyšli do kaňonu před areálem navětřil Ookr nepřátele. Stačili zaběhnout napravo pod převis a schovat se mezi balvany.
Tři minuty po nich pak z podzemí vyšla skupinka tvorů. Jeden šedivý, zavalitý delfín s divnýma rukama, kulatou hlavou bez krku, podivně kráčející na ploských nohách. K tomu čtyři huňáči. Jejich pach byl nesený napřed průvanem, takže je Ookr navětřil dříve než oni je.
Gowery vykukoval škvírou mezi balvany a mohl si ty druhé dobře prohlédnout.
Chlupatí mutanti byli neklidní, rozdráždila je vůně Dariina parfému. Šmejdili mezi balvany po okraji cesty, delfín je korigoval hvízdáním v různých tóninách a občasným zakřiknutím v řeči, která možná byla mutací germánštiny, ale možná taky ne.
Gowery neodolal a pomaličku vytáhl kukátko. Dolphinid zůstával mimo jeho zorné pole, ale čtyři chlupáče si mohl prohlédnout dokonale.
Během tří vteřin pochopil, co jsou vlastně zač.
Baruzzi, Daria, Wallace a ostatní určitě znali slovo opice a občas je používali jako nadávku. Nikdo z nich (s výjimkou Hala Harga) však nevěděl, co opice ve skutečnosti je. Ani jeden zřejmě nikdy nezaslechl o hominidních předchůdcích člověka, o neandrtálcích, kromaňoncích, pitekantropech. Gowery měl dobré vzdělání, navíc ho studium starší doby kamenné bavilo. Teď měl možnost vidět předměty svého zájmu na vlastní oči.
Delfíni našli způsob, jak narozené děti vrátit do předsapientních forem. Dokázali je přetvořit do podoby jeyknních lidí s jejich silnými svaly, pevnými kostrami a zdravými zuby, nechali jejich těla obrůst srstí. Součástí tohoto procesu bylo zřejmě i potlačení lidské inteligence a posílení čichu, sluchu a instinktů.
Chlupatí mutanti tušili, že něco není v pořádku. Jejich čich nebyl tak skvělý jako Ookrův, snad si nedokázali predstavit, že nepřítel pronikl takhle hluboko do jejich území, něco takového bylo mimo jejich zkušenost. Když už jejich šmejdění trvalo příliš dlouho, šedý tvor je přivolal zpátky zakviknutím, které znělo trochu jako zurück.
"Gowery? Gowery, slyšíš mě?"
To se ozvalo z vystíačky, kterou měl herold přišpendlenou k ponču. Trhl sebou leknutím a zašmátral po vypínači.
"Pěnkavko!" Oggerdův naléhavý hlas. Aby toho nebylo málo, zaječela z reproduktorku zpětná vazba, to Oggerd na druhém konci vysílacích vln nedopatřením zakryl mluvítko.
A už po nich šli.
Pak to bylo hrozně rychlé.
Jak se stahovali do nejzazších koutů převisu, schytal to Ernest Špaček první. Jeden z hominidů mu hrábl po krku a jen tak mimochodem mu vytrhl dýchací trubici i s krčními tepnami.
"Oggie!" vyprskl herold do vysílačky. "To sis vybral pro telefonování tu pravou chvíli!"
Ernestova krev vystříkla dvěma mohutnými proudy. Jürgenovi

vybuchla v rukách brokovnice a chlupáč, s Ernestovým hrtanem stále v pazouře, se nadzvedl a odlétl kus dál.
Erneste, čeho jsi to chtěl dosáhnout?
Kdo měl v ruce zbraň, ten mačkal spoušť. Dalšího hominida skosil poryv olověného deště. Zbylí dva se obrátili na útěk.
"Nestřílejte! Přestaňte střílet!" zaječel Gowery a ostatní poslechli.
Možná to byla chyba.
Kousek od Ernestova těla vy tryskl modravý záblesk a Baruzzi zařval bolestí.

3.
"Co se děje?" chrčel Oggerd do mluvítka.
"Sesypali se na nás!"
"Máte ztráty?"
"Jo, Ernest to má za sebou. Baruzzi... já nevím, co je s Baruzzim!"
"Vypadá to, že se svolávají," řekl Oggerd. Sektor za zelenými keři ožil ozvěnou rozčilených hlasů, hvízdáním, údery do něčeho podobného gongu. "Máte ještě deset minut čas, než k vám přiběhnou. Posuňte se co nejdál od jeskyně a opevněte se."
"Díky za radu," štěká Gowery ze sluchátka. "Jak jsi od nás daleko?"
"Asi kilometr. Mám Frankiho a Andreje. Pěnkavko! Odsud vidím, jak se stěny snižují, údolí se rozevírá do krajiny. Pokusíme se prorazit!"
"Oggie! Mezi skalama se něco hýbe! Nevidíš, kolik jich může být?"
Ticho. "Oggie, jseš tam?"
"Jsem tady. Kus ode mne proběhlo asi dvacet těch... tvorů. Jen se podívám támhle za ostroh a rozmyslím si, kudy půjdeme. Počkej chvíli!"
Pár vteřin se rozmýšlel a zvažoval možnosti. Byly tři:
Ta první byla vrátit se do jeskyní.
Ta druhá znamenala šplhat vzhůru po příkrých svazích údolí, což by se jim jistě podařilo, jenže to vyžadovalo čas, klid a rozvahu. S nepřítelem v zádech to byla sebevražda.
Ze všeho nejlepší se zatím zdálo probít se o kus dál, až tam, kde se stěny dolphinidího údolí vyrovnají se stepí. Zbývalo jen zjistit, jak širokou oblast musí přeběhnout.
"Počkejte tu," přikázal Oggerd skrčkovi a chlapci. "Vrátím se hned."
Svažujícím se terénem popoběhl dvě stovky kroků do řídkých borovico-březových hájků, uchycených na chudé půdě. Dlouhá kyselá tráva mu omotávala boty a zdržovala ho.
"Pěnkavko," křičel do vysílačky. "Zdá se, že jsme venku. Zaútočte ihned, dokud se ještě nezformovali! Proražte a utíkejte za mnou... Ne! Ruším to! Zůstaňte na místě!"
"Oggie? Oggie! Co se stalo!"
Skály se rozestoupily do široké pláně a v té pláni plula těžká dešťová mračna.
Ne, nebyly to mraky, ale jen jejich odraz ve vodní hladině. Tam, kde Oggerd doufal vyjít ven, do vnějšího světa, se v poryvech větru převalovaly vlny.
Jezero.
Nikde ani náznak stezky při břehu. Jen kolmé srázy. Oggerd popoběhl další stovku metrů. Teď už přebíhal pláž z rozmělněného vápencového štěrku. Pak už byl u vodní hladiny, vlna se mu přelila přes špičky bot. Pochopil, že došel až na konec.
Kolem ucha mu cosi přesvištělo, ten zvuk zněl jako zapištění projektilu. Ze šplouchajících vln se vynořil dolphinid. Stál po pás ve vodě, z týlního vzduchového otvoru vyfrkl gejzír kapiček. Natočil k Oggerdovi konec zvláštního zařízení.
Náraz. Z Oggerdova pancíře náhle trčel konec železné tyče, silné jako palec.
Valečník se zapotácel. Náraz byl tak silný, že zaostřená tyč prorazila půl palce silný plastik té nejlepší kvality. Pistole v

Oggerdově pěsti dvakrát štěkla a projektily rozervaly dolphinidův hrudník. Tady už střely létaly tam, kam namířil. Žadná prostorová anomálie. Fyzika byla zase v pořádku.
Tvor se pootočil a zvrátil se do zkrvavené vody. Oggerd si vyrval tyč z pancíře a odhodil ji, dírou v plastiku se vyhrnula temná, neokysličená krev. Strčil do díry prst a zjistil, že energie tyče se vyčerpala na prorážení plastiku, pak železný hrot už jen přerazil žebro a dál nepokračoval.
Vstoupil do jezera. Času sice nebylo nazbyt, ale on se chtěl presvědčit s kým má tu čest. Skutecně to pokládal za čest, byl prvním člověkem, který stál tváří v tvář bojovníkovi dolphinididí rasy.
Chytil umírajícího tvora za reliktní ploutev na jeho zádech a vyvlekl ho na mělčinu. Několikrát ho převrátil v mělké vodě, aby si ho prohlédl. Dolphinid byl zavalitý, válcovitého těla. Zhruba o hlavu větší než dva metry vysoký válečník, pokud se ovšem to, co měl na ramenou, dalo označit jako hlava. Vyrůstala přímo z trupu bez jakéhokoliv náznaku krku a bylo to zakončené něčím podobným ptačímu zobáku. Ačkoliv tvor pištivě naříkal bolestí, vypadalo zakřivení čelistí jako úsměv.
Značnou část hmotnosti těla tvořily tukové polštáře které bytost chránily proti chladu. Dolphinid byl nahý, pokud se dá ovšem mluvit o nahém zvířeti. Kůži měl šedou, hladkou a vlhce lesklou.
Paže měl hubené, kratké, ale s velmi dlouhými dlaněmi, prsty částečně spojovala kožní blána. Nohy vznikly rozštěpením rybího ocasu a byly rovněž velice krátké, ale silné, chodidla se podobala kachním šlapkám. Na těle neměl tvor žádné výrazné pohlavní znaky.
Pískal, mátožně se oháněl po Oggerdovi tlapkou, z rozervaného hrudníku mu proudila krev. Na zobáku vyskakovaly růžové bublinky. Umíral.
Válečník ho pustil do vody. Obrátil se a obrovskými skoky prchal zpátky. Periferním viděním zahlédl po straně pohyb, bez míření vypálil. Kulka narazila do skaliska a vytrhla z něho mračno odštěpků. V běhu křičel do vysílačky: "To údolí nekončí!"
"Cože? Co to znamená - nekončí?"
"Na konci údolí je jezero. Veliké jezero a po stranách strmé srázy. Dolphinidi žijí uvnitř, v jezeře. Nedostaneme se přes vodu. Musíme zpátky."
Ticho. Pak znovu Oggerd.
"Stáhneme se! Projdeme podzemím, vrátíme se do Údolí bez konce. Vyzkoušíme Preusslerovu cestu. Jdu k vám!"
Zastavil se na kraji sesuvu, pohlédl na zvrásněnou šedou plochu, zahalenou závojem deště. ,
"Franki!" zařval. Pohltil ho hrozný strach, že v tom bludišti balvanů, vápencových ker a výmolů chlapce nikdy nenajde.
Běžel napříč suťovym polem, přeskakoval z balvanu na balvan, noha mu občas sjela do výmolu a on si ošklivě otloukal holeně, kotníky i kolena. Zapomněl na opatrnost, křičel, volal chlapce. Byla to jedna z nejhorších čtvrthodin v jeho životě.
Pak, po špatném došlápnutí, se skutálel dolů.
Byla to jáma, do níž před tím ukryl chlapce.
"Franki! Volal jsem tě! Proč ses mi neozval - nemohl jsem najít!"
Vyděšený chlapec plakal strachem, objímal se s Andrejem.
Oggerd se uklidnil.
"Pěnkavko! Jsme na cestě k vám!"
Protože byla vysílačka obousměrná, Gowery dobře slyšel křik, kterým Oggerd provázel své zoufalé hledání. Představil si človíčka jménem Franki Janszoon a dostal o něj hrozný strach.
Co bude platné, že chlapce vyvedou ven když se bude nadosmrti vzpamatovávat z traumatu po prožitých hrůzách?
"Oggie - máš nějaké prášky na spaní?"
"Cože? Jaké prášky?"
"No prášky na spaní! Měl jsi přece nějaké v lékárničce."
"Jo. Nějaké mi zbyly. Proč?"
"Dej jednu Frankimu, ať to všechno zaspí. To je jediná možnost,

jak ho ušetřit těchhle jatek. Jedna by měla stačit."
Válečník vyklepal z tuby tabletu. "Tady, Franki. Tohle spolkni... a strašidla zmizí."
Jeho samotného zarazilo, co řekl. Náhle jako by on sám byl malým vyděšeným chlapcem a někdo jiný mu říkal: zavři oči Oggerde, a strašidla zmizí. V jedné, ve dvou vteřinách se pak pokusil zachytit vzdálenou vzpomínku, ale víc času k dispozici neměl.
Tableta účinkovala okamžitě. Tři, čtyři minuty a Frankimu začala padat víčka. Usínal, svět kolem sebe vnímal pres silnou clonu. Oggerd jej vzal do náruče. "Pajdí, Andrej," zavelel vousáčkovi.
Levačkou si tiskl omámeného Frankiho k pancíři. Zbýval Andrej. Co s ním? Nezahrnuli ho do žádného plánu. Navíc byl nepohyblivý, nevyužitelný k boji a zřejmě na straně delfín?. Člověk zotročený bestiemi.
V náhlém popudu si Andreje přehodil přes rameno (skrček nevážil ani padesát kilo) a rozběhl se za ostatními.
Necelý kilometr uběhl i se zátěží za méně než pět minut. Jak se přibližoval, zaslechl zvuky boje. Nelidské ječení od vchodu do jeskyně. Znova a znova. Nejprve to vypadalo jako projev bolesti, na druhý poslech se to podobalo válečnému pokřiku.
Záblesk a výbuch. Goweryho řev: "Hargo! Neplýtvej těm granátama! Nech je přijít blíž!"
Vysoký ženský hlas: "-aruzzi! Dostali Baruzziho! Kryjte mne, jdu pro něj!"
"Ssuso! Počkej! Ssabijou tě taky!"
Ječení až na hranici hysterie: "Nenechám jim ho! Jdu pro něj!"
Jednotlivé výstřely. Válečný pokřik delfíních lidí. Řev. Už se nedalo rozeznat kdo, ani co křičí.
Dolphinidi vedli útok proti oslabené Goweryho jednotce a začínali mít navrch. Nečekali nepřítele zezadu a Oggerd doběhl právě včas. Shoydil Andreje a sáhl po pistoli. Nejbližší kromaňonce odkopal těžkýma botama, do ostatních vystřílel zbytek zásobníku.
"Gowery!" zařval. "Stahujeme se! Vraťte se ke vchodu!"
Zjevení obrovského válečníka rozbilo pomalé zatahování smyčky nepřátel. Všem poskytlo dobrou šanci.
Po straně cesty se mezi zuráženými stalaktity zahemžil chumel lidí. "Ustupujeme, chlapci!" ječel Gowery. "Střílejte po všem, co se hne! Zuzana a Jürgen dopředu, budete nás krýt!"
Oggerd utíkal do temné skvrny mezi zužujícími se skálami, Franki v jeho náručí se v polospánku znovu rozplakal. Zleva zapraskala střelba a mezi balvany se prosmykly dvě postavy, Zuzana a Jürgen. Okamžitě zalehly za hromadu sutě na vyvráceném křídle vnějších vrat a začaly systematicky vyprazdňovat zásobníky svých zbraní. Oggerd dopadl vedle dívky, vymáčkl z pistole prázdný zásobník a vrazil do ní plný.
Nekde cestou ztratil vousáčka a teď si všiml, že Andrej stojí uprostřed betonové cesty a zděšeně se rozhlíží. Franki stále plakal.
"Ztráty?" zasykl Oggerd.
"Ernest je mrtvý. Nějaký mutant tomu bláznovi roztrhal krk. Baruzzi to taky dostal, támhle ho táhnou!"
O kus dál se na balvanu vztyčil Hal Hargo, rozmáchl se a odhodil temný předmět. Pak zůstal stát a nespokojeně podupával.
Teprve když po pěti vteřinách ozářil zmoklé šero oslnivý záblesk, spokojeně si přikývl a sklouzl dolů.
Baruzziho táhl Gowery s Gryšnykem. Tlusťoch dostal ránu elektrickým bičem a byl vyřazený stejným způsobem, jako před pár dny Oggerd. Svaly na pravé straně těla se mu smrštily a pravá ruka i pravá noha (bohužel to byla ta zdravá) vypověděly službu. Daria, podpíraná Wallacem, se zalykala se hrůzou.
"Tady!" vtiskl jí Oggerd do náruče chlapce. "Tohle mu dejte sníst!" podal jí další tabletu pro spaní.

"Franki! Chlapečku!" vykřikla. Objala ho a svět pro ni přestal existovat.
"Tu tabletu!" zatřásl jí Oggerd ramenem. "Dejte mu ji!"
Na cestě se vítal Gryšnyk s Andrejem. Nebylo to příliš vřelé přivítání na to, že se neviděli dvacet let. Po pravdě řečeno - skrček si právě uvědomoval, že Andrej je někým naprosto jiným než dítětem, které uchovával ve svých vzpomínkách.
"Pro Krista!" zaječel Gowery. On první se podíval do temného tunelu. Moc světla tam nebylo, ale zřetelně zahlédl, jak se střední brána, dříve zasunutá do podlahy, pomalu vysouvá ven.
"Rychle! Rychle do tunelu, než nás odříznou!"
Pochopili okamžitě. Zuzana, Jürgen, Wallace a Daria s Frankim se rozběhli ke zvedajíclm se vratům. Na Goweryho zbyl Baruzzi, Baruzziho batoh a Baruzziho puška. Batoh od něho milosrdně převzal Oggerd, řemen karabiny si herold přehodil přes krk. Zafuněl pod Baruzziho metrákovou váhou, popotáhl ho, ale tím taky skončil. Oggerd chytil tlusťocha z druhé strany.
"Wallaci, Hargo!" zařval válečník. "Kryjte nás!"
Zrzek se vrátil stejnou rychlostí, jakou prve vystartoval k vratům. Zaklekl po straně betonových zárubní. Hal Hargo se mu postavil za záda, v ruce sklenici od přesnídávky s doutnákem čouhajícím zevnitř. Škrtl zapalovačem.
"Ještě ne!" vykřikl Wallace. "Ještě Ookr. Ookře!"
Z postranního převisu plavně vyskákal okcian s kožichem zmáčeným krví. Mordu i licousy měl zakrvácené, trvalo mu chvíli, než se vymanil ze zajetí instinktů a opustil kořist, kterou ulovil. Oggerd s heroldem vlekli Baruzziho do tmy a vrata před nimi se pomaličku, ale nezadržitelně zdvihala.
Wallace dvakrát práskl z karabiny. Hal Hargo znovu škrtl zapalovačem, přiblížil plamen k doutnáku. "Ještě ne!" vykřikl Wallace. "Je tam ještě dědek!"
Oggerd se mimoděk ohlédl. Andrej stále stál vprostřed cesty a Gryšnyk ho táhl do tunelu. Mladší mrňous se vzpouzel, nechtěl jít.
Vrata už se zvedla metr a půl nad úroveň podlahy.
Daria s chlapcem byla za nimi, Jürgen a Zuzana klečeli na jejich široké horní hraně - čekali na ostatní. Nahnuli se dolů a chytili Baruzziho ruce.
"Wallaci!Hargo! Rychle!" zavelel Oggerd.
Zrzek i technolog a se obrátili a doběhli k vratům, Hargo stále se svým nepoužitým granátem.
Vrata se zvedala a Jürgen se Zuzanou si nedokázali poradit s tlusťochem. Oggerd bezvládného Baruzziho chytil v pase, nadzvedl ho a přehodil přes okraj, Baruzzi chvíli zůstal viset na široké horní hraně zlomený v pase. Pak se převážil na druhou stranu a pomaličku sklouzl dolů, při tom strhl Zuzanu a pak i Jürgena. Z druhé strany se ozvalo žuchnutí a Zuzaniny nevybíravé nadávky.
Gowery povyskočil, zachytil se za horní hranu vrat a vysoukal se nahoru. Oggerd mu podal čaroděje - herold ho vytáhl nahoru a pak ho opatrně spustil na druhou stranu. Wallace si poradil sám. Poslední šel Oggerd.
Klečel nahoře a díval se, jak Gryšnyk táhne Andreje vší silou, ale mladší vousáček se vzpírá: "Ja něchačů! Ně! Ja něpajdů."
Gryšnyk také křičí, nadává řečí, která se už ani nepodobá ruštině.
Skryté servoválce v podzemních kobkách vysouvají vrata výš a výš.
Výška vrat se přiblížila ke kritické hranici. Ještě pořád má skrček možnost doběhnout a ostatní vytáhnou nahoru. Ale za chvíli to už nebude možné.
Gryšnyk se ohlédl po vratech a odhadl své šance. "Sejčás ja prichažů!" zakřikl. Hned přijdu.
Jen co si tu něco vyřídím.
Vztek. To, co ho ovládlo, byl vztek. Z pouzdra u pasu tasil široký nůž a rozpřáhl se, aby Andrejovi zasadil smrtící ránu. Zabije syna, který se mu vzepřel!
Jenže tu jsou ještě Andrejovi přátelé. Chlupáči, mutanti, kromaňonci číhají poschovávaní za balvany vedle betonové cesty.

Nechce se jim útočit na bytosti, disponující zbraněmi, zabíjejícími na dálku.
Gryšnyk však právě zkouší zabít jejich vychovatele, jejich
náhradního otce. Pět, šest, deset se jich na něj schumelilo.
Během pár vteřin rozsápali Gryšnyka na krvavé cáry.
Pak se řvoucí klubko, rozdrážděné horkou krví, vrhlo ke
stoupajícím vratům.
Seskočili z vrat a Oggerd vytrhl Hargovi granát. "Hargo! Zapal to!"
Přehodil granát na druhou stranu čtvrt metru silného ocelového plátu.
V záři záblesku se rozhlédl: kromě Goweryho
a technologa jen zrzavý Wallace měl dost slušnosti, aby zůstal
s ním a s těmi bezmocnými. Zuzana, Jürgen a okcian utíkali,
aby byli co nejhlouběji v podzemí, v bezpečí. Zraněného tlusťocha
i Dariu s dítětem nechali napospas osudu.
Oggerd si hodil Baruzziho přes rameno. Daria byla bez sebe,
neměla trénink, její mozek se milosrdně vypnul. Gowery od ní
chlapce vzal a nesl ho sám, Franki pospával po druhém prášku
pro spaní a podle toho, jak sebou šil, se mu zdály špatné sny.
Gowery by tuhle skutečnost vyměnil za ty nejhorší sny.
Držel se s Oggerdem, podpíral Dariu a hlídal Hala Harga.
Mrňavý technolog nevěděl, co je to strach. Prostě se nedokázal
bát. Netušil, že ty zlé věci se mohou přihodit i jemu. Rejdil sem
a tam a Gowery měl co dělat, aby ho udržel při boku.
Kakofonie zvuků zesílila, ostré linky konstrukcí a galerií se ponořily
do šera, řádka zářivek v klenbě se rozsvítila mléčně bílým
světlem. Vnitřek podzemí připomněl Gowerymu obrovskou rozvalenou
katedrálu, utopenou kdesi v radioaktivní bažině střední Galie,
chráněnou před naprostým zničením jakousi fanatickou sektou.
Mezi jeskyněmi a údolím dolphinidů existoval ještě jiný průchod,
nepřátelé jím prošli a předešli skupinku uprchlíků. Oggerd
se opožďoval, klopýtal pod metrákovým Baruzzim
a neměl čas se rozhlížet. Gowery byl zaneprázdněný dohlížením
na Harga a Dariu, Wallace neměl dost zkušeností.
Takže je zase zachránil mrňavý čaroděj.
Bez výstrahy stiskl spouště zkrácené brokovnice, zásadně
střílel z obou hlavní zároveň. V záblesku výstřelu se deset
kroků před nimi se zjevila temná, zavalitá postava, byl to jen
mžik a pak ji vír srnčích broků rozemlel na kousky.
I v otevřeném prostoru má takový výstřel paralyzující účinek,
ale tady, pod klenbou s dobrou akustikou, zůstali pár vteřin
v šoku. Jedině Oggerd neztratil duchapřítomnost.
Shodil Baruzziho, tasil pistoli, herolda a Dariu přistrčil blíž
ke zdi. Pohyboval rty, ale oni neslyšeli, co říká. Klapot zvuko-
vých majáků byl pryč, ticho je zalilo jako rybízový sirup. Chlapec
sebou zmítal a Gowery měl co dělat, aby ho udržel.
Pak se z nicoty tichounce nořily první, ty nejhlasitější zvuky.
Výstřely z karabiny a občasné houknutí brokovnice. Někde
vepředu bojovali Jürgen a Zuzana.
"Ke stěně!" řve Oggerd. Táhne a strká ostatní, jeho pistole
štěkne dvakrát, třikrát, pak úderník cvakne naprázdno. "K
oknům!" křičí Oggerd a mává k bledým skvrnkám nad galeriemi.
"Wallaci, vezmi Baruzziho!"
Zrzek si přehodí tlusťochovu ruku kolem krku a pokouší se
ho vléct. A tlusťoch se snaží, rve se o svůj život jako šílenec,
pajdá na jedné noze dřevěné a druhé zkroucené křečí. Chlapec
táhle křičí, technolog mává nabitou brokovnicí a zdá se, že se
mu tahle hra zamlouvá. Daria chytla druhý dech.
Bere heroldovi Frankiho z náruče, šeptne chlapci do ucha pár
slov a on se rázem uklidňuje. "Máš pušku," upozorňuje Daria
Goweryho. "Tak ji používej."
Jistě, Gowery má kolem krku pořád přehozený řemen Baruzziho flinty.
Sundává ji a zkouší, zda je závěr natažený. Napadá ho, že
si nepamatuje, kdy naposledy použil střelnou zbraň.
Jeho zbraní je slovo. Je herold, vyjednavač. Nepotřebuje kolem
sebe střílet, to je Oggerdova práce.

Jenže dnes byla fáze vyjednávání jaksi přeskočena.
Oggerd sáhne po heroldově pušce, zaškube závěrem a vyháže
z něj čtyři patrony. Namačká je do zásobníku pistole
a pušku vrátí. Zbývá v ní pět nábojů, Gowery to ví přesně. Od
začátku z ní nikdo nevystřelil.
Už vědí, jaký je Oggerdův plán. Nic těžšího než vylézt po ocelových
žebřících na nejvyšší galerii, tam, kde dosáhnou na
okno a oknem si prorazí cestu ven.
Nad plochými střechami buněk se mihne stín. Hal Hargo po
něm mávne ozbrojenou pravicí, ale Oggerd mu ji srazí. Technolog
vztekle zaječí, válečník mu právě zkazil exhibici.
"Ne," řekne Oggerd. To stačí.
Po střechách buněk k nim přiskáče okcian. Vyděšený, dalo
by se říct, celým tělem. Dopadne na všechny čtyři a podobá se
zpráskanému kocourovi.
"Kde je Ssussana?" rozkřikne se na něho Wallace.
"Tam," knikne Ookr. "Zuzana mrtva. Jyrgen mrtvy."
"Třebaješště šsije. Gowery... třebaješště není mrtvá!" Obrací
se na Goweryho, protože i on se s ní vyspal.
"Stůjte!" burácí Oggerd, ale Wallace se, poprvé co ho znají,
zachová jako chlap. S puškou v hrstích se vrhne do tmy.
A Gowery, blázen, běží s ním.
Dostali se jen za první roh. Z temnoty vylétla dlouhá zahrocená
tyč a udeřila do Wallacovy kazajky z kovových destiček.
Přerazila pár nýtů a nějaké to žebro, pak odskočila a kovově zazvonila
na vydroleném betonu podlahy.
Vylekaný zrzek zmáčkl spoušť karabiny - plamen šlehl šikmo k
zemi a zpětný ráz narovnal přikrčeného Wallaceho do vzpřímené
polohy. A pak, spíš to byla náhoda než záměr, ho další
střela zasáhla doprostřed čela.
Prolétla mu hlavou téměř celá. Gowery bez dechu sledoval Wallaceho
siluetu, jak stojí ještě půl druhé vteřiny. Pak ji váha
tyče, trčící z temene, převážila a Wallace spadl naznak.
To už byl na řadě herold.
Něco ho udeřilo do prsou.
Něco ho udeřilo do prsou a on nemusel ani zjišťovat, co to je.
Otočil se a v předklonu dopajdal zpátky.
"Kde je Wallace?" zaburácel Oggerd.
"Je mrtvý," hlesl Gowery.
"Měl jsi vzít jeho pušku!" obvinil ho válečník.
Gowery se trochu se vzpřímil, aby Oggerd uviděl konec tyčové
střely, která mu trčela z prsou. .
"Ježíši Kriste!" zavyla Daria. "Ty blbče! Ty ses nechal kvůli
té couře zabít!"
"Ještě žiju," upozornil ji.
"Pro Krista! Vyndejte mu to někdo!" ,
"Ne!" zarazil ji Oggerd. "Není čas! Jsou nám v patách. Lezte
nahoru! Budu vás krýt!"
Gowery třesoucími se prsty nahmatal zábradlí, pokryte stoleotou
vrstvou plísně. Daria mu z druhé ruky vytrhla Baruzziho
flintu. "Dej to sem," zasyčela nenávistně, jako by si tu tyč zapíchnul do plic naschvál.
Mělo je napadnout, jakými zbraněni budou dolphinidi disponovovat.
Zkonstruovali pouze obdobu toho, s čím přišli do styku.
Nástroje, které se používají na velká zvířata v laboratořích.
Elektrický bič, čili obušek, emitující elektrický výboj. S tím už
se seznámili. Pak jateční pistole, vystřelující pomocí pružin
silné jehly. Jednu takovou jehlu teď má Gowery v plicích a Wallace
v hlavě. Jako poslední tam ve tmách musela být alespoň jedna uspávací puška.
Okcian vyskákal po kluzkých schodech na první podestu
a ostatní se škrábou za ním. Hal Hargo se svou brokovnicí.
Daria s polospícím Frankim v náručí a s karabinou přehozenou
přes záda. Gowerymu se dělají mžitky před očima, tělo chce kyslík
a pravá plíce ho náhle nedokáže zpracovat. Pod ním funí Baruzzi,
rve se o život, odstrkuje se protézou a přitahuje levou rukou.

"Hargo! Hoď granát!" řve pod nimi do klapotu mlýnků Oggerd.
"Až vybuchne, tak střílejte!"
Šero ozáří plamének zapalovače a pak se od něj odděluje jiskřička hořícího doutnáku. Světélko opisuje temnotou balistickou křivku. Granát dopadá na střechu jedné z buněk se skleněným křachnutím.
Tři vteřiny. A pak - záblesk!
Tohle byl Hargův propagační výrobek, technolog si ho schovával na nejhorší chvíli. Záblesk jako při výboji fotografického blesku, ale delší. Světlo plane plnou intenzitou nejméně pět vteřin. Z epicentra výbuchu k nim dolétne tepelná vlna, dost silná na to, aby jim přismahla konečky vlasů.
O patro níž se v nasvíceném labyrintu hemží postavy. Jejich bolestné kvikání na chvíli přehlušuje klapot zvukových majáků.
Hargo mačká spouště své dvojky. Daria zaklekla na podestu a s rozvahou míří, tiskne spoušť a trhá závěrem. Z poloviny schodiště pálí Oggerd.
Záblesk, nasvítil výstup na další galerii. To, po čem šplhali před chvílí bylo takzvané žebrové schodiště. Teď je čekal regulérní žebřík. Gowery se chytil jeho příček.
Sune se vzhůru bokem. Tyč, která se už stává jeho nedílnou součástí, brnká o příčky. Něco teplého mu stoupá vzhůru hrtanem. Chrchlá, snaží se polykat to zátky,jako by mu krev v žaludku byla něco platná.
Za Gowerym se drží své šance Baruzzi. Splhá v těsném závěsu, občas chytne herolda za kotník. Oplzle nadává vysokým, vyděšeným hlasem.
Oggerd dole řezákem odsekal úchyty a skopnul žebříkové schody dolů. Ookr plavně vyšplhal po Baruzziho a Goweryho zádech. Pak, když byl herold téměř nahoře a ztrácel vědomí mávl prackou a drápy zachytil látku ponča. Zapřel se o konstrukci zábradlí a vytáhl bezvládného herolda na podestu.
Nahoře už nebyla galerie, ale čtyři metry široký ochoz. Kdysi snad sloužil k údržbě vzduchotechniky a osvětlení původního areálu. Dolphinidi ho využili k vybudování oken.
Oggerdova ramena zastínila bílé denní světlo, proudící zaskleným nepravidelným otvorem. "Pěnkavko, jsi připravený?"
"Jistě, Oggie. S chutí do toho," zakloktal. Ústa měl zalitá vlastní krví.
Oggerd mu plynulým pohybem vytáhl tyč z těla.
Touto jednoduchou operací vznikl v Goweryho těle stav, zvany pneumotorax. Poškozenou pohrudnicí vnikl do těla vzduch a plíce se smrštily do velikosti pěsti.
Trvalo to jen chvíli, Oggerd věděl, co má dělat. Jeho vlastní lékárnička už byla vypotřebovaná, ale ta Goweryho, daleko lépe vybavená, visela pořád na vojenských kšandičkách pod ponče m.
Během dvou minut, tedy dřív, než se herold stačil udusit, nakapal Oggerd do díry po tyči dezinfekci a pak ji z obou stran zakryl plastikovou plenou, hrudník obvázal obinadlem. Píchl heroldovi jednu injekci proti infekci a druhou pro povzbuzení.
Plíce se pomalu nafukovaly do původního tvaru a Gowery s obtížemi vtáhl trochu kyslíku.
Hargo mezitím prozkoumal materiál okna. Stačilo aby na něj položil ruku.
Samozřejmě, okno bylo z toho teplého ledu, který Gowery před několika dny objevil na dně dlouhého jezírka. Dolphinidi prorazili do klenby podzemmního areálu otvory a zasklili je ledem. Zřejmě jim led vždycky na jaře roztál a to jim vadilo, vyrobili tedy led s vyšším bodem tání. Takhle to bylo jednoduché.
Oggerd vysekal do ledového okna kavernu, do ní uložili poslední Hargův granát. Stáhli se co nejdál, Oggerd zapálil doutnák a doběhl k nim. Celá konstrukce ochozu se třásla pod jeho dlouhými skoky, až to chvíli vypadalo, že se úchyty vytrhají ze skály a všechno se zřítí. Ale ne, Rusové svého času odvedli dobrou práci.
Okno se změnilo ve vodopád.
Proud vody narážel do ochozu a rozechvěl celou konstrukci vibracemi. Vibrace - to bylo horší. Ale co mohli dělat? Nic, jen

čekat a doufat. Dívali se do padající vody. Tam někde dole teď smýkal proud vody mrtvými těly Wallaceho, Zuzany a Jürgena.
Po celou dobu, co čekali na ochozu, na ně nikdo nezaútočil. Jejich spojencem nebyla voda jako taková (v té se dolphinidi cítili jako ryby), ale to, že proudila pod tlakem. Příval zjezera padal do hloubky dvaceti metrů, v podzemním labyrintu se rozbíjel o hrany buněk, hledal si cestu po spádu. Tamti dole měli svých starostí dost.
Trvalo téměř hodinu, než proud vody zeslábl a nakonec ustal. Jeskyně dole se naplnila mlhou z vodní tříště, hučící voda přehlušila zvukové majáky. Byli do nitky promočení. Franki přišel k sobě a dožadoval se jídla. Něco mu dali ze zásob.
Co jim vlastně zůstalo? Goweryho, Hargův a Dariin batoh se spacáky, plachtou a několika dávkami jídla. Oggerd šel do podzemí bez zátěže, ale vzal tlumok Baruzzimu. Do Hargovy brokovnice zbývala poslední patrona, Oggerdova pistole byla prázdná, v Baruzziho pušce objevili jediný náboJ a dalších šest vy doloval tusťoch z kapsy kombinézy. Po kapsách jim zůstalo pár užitečných drobností jako nože, šitíčka, nahradní knoflíky. Celkem to bylo slušné vybavení do divočiny pro asi tak dva a čtvrt člověka.
Když vodopád, proudící oknem, zeslábl, vybral Oggerd od ostatních všechny nože i dýky a v tandemu s Ookrem se protlačil dírou v teplém ledu. Čepele nožů zabodal do ledu a použil je jako stupínky. Pomocí lana, vyrobené z opasku a Goweryho biče, postupně vytáhl ven všechny ostatní.
Led na dně vypuštěného dlouhého jezera byl kluzký. Po kolena ve vodě se tygří člověk Ookr dosmýkal k vysokému břehu. Vyskočil do výšky tří metrů a na starou olši pak uvázal jejich improvizované lano - uvázání lana mu dělalo největší problémy.
Překlouzali přes boule teplého ledu a Oggerd s okcianem jednoho po druhém dopravili na strmý břeh. Nakonec všichni i se zásobami a s vybavením stáli vedle té staré olše, tedy alespoň ti, kteří ještě dokázali stát.
Ve chvíli, kdy šplhali po žebříku na horejší galerii, se Gowery i Baruzzi nesli na adrenalinové vlně. Necítili bolest. Jejich organismy byly vyburcovány k nejvyššímu výkonu.
Jenže teď, když byli venku, přišlo na řadu otupení. Únava. Bolesti. Strach.
Už nepršelo. Obloha byla modrá a plula na ní bílá oblaka, hnaná ostrým, řezavým větrem. Za zády jim čněl masiv Tanečníka, nacházeli se při jeho severovýchodní straně, tedy na opačné, než jakou před pár dny obcházeli. V chladném, čistém vzduchu se zdála být příhradová konstrukce televizního vysílače téměř na dosah.
"Tam půjdeme," mávl Oggerd přes zmoklou step k temné čáře lesů.
Nedalo se dělat nic jiného, než jít. Takže šli. Oggerd podpíral Baruzziho, tlusťoch na tom byl lépe než Gowery, podařilo se mu smrštěné svaly částečně rozchodit. Potíž byla s Baruzziho protézou - bořila se do rozmoklé hlíny. Lůžko protézy se neustále smekalo a do krve rozedřelo pahýl nohy. Oggerd zkoušel tlusťocha podpírat tu z levé, tu z pravé strany, ale ani jedna možnost nebyla dobrá. Malý Franki šel po svých, držel se Oggerda jako klíště - prsty zahákl za jeho opasek a nevzdaloval se od něho ani na krok.
S Gowerym to bylo jednodušší, mohli ho podepřít jen z levé strany. Pravá plíce otékala a příslušná strana trupu ztrácela cit. Heroldovu levici si přehodila kolem krku Daria a pakji vystřídal Hal Hargo, sám od sebe, Oggerd mu to ani nemusel přikázat.
Ten den se několikrát zatáhlo a začalo pršet, tu a tam vítr přihnal sprška krup. K čáře lesa to bylo něco mezi pěti až deseti kilometry, dovlekli se tam v pozdním odpoledni.
Oggerd. Hal Hargo. Daria a Franki. Baruzzi. Gowery. A okcian.
Prales mírného pásu je řídký smíšený les. Listnáče i smrky a občas skupinka borovic. Rostou daleko od sebe a mezi nimi zůstává prostor pro neprostupný zátaras z křovisek, šlahounů malin a ostružin, vysokých trsů kapradí a kyselé trávy. Do toho

občas padlý strom. Když takový les roste na rovině, dá se jím (za neustálé kontroly kompasu) prodírat. Tady byl kompas k ničemu. A rovina to byla jen částečná. A jediný, kdo byl ještě fyzicky schopný se prodírat, byl Oggerd.
Gowery měl namále a Baruzzi by se svou protézou v takovémhle terénu neměl šanci, ani kdyby ho delfíni nebyli ukáznili modrým světlem. Darie chyběl trénink a Franki byl maličký chlapec. Hal Hargo vypadal, že každou chvíli padne vysílením, ale on se tak jen tvářil. Ve skutečnosti měl výdrž jako mezek.
Jediný, kdo měl z lesa radost, byl Ookr. On se vrátil domů. Přeskakoval od stromu ke stromu, smýkal se travinami a mňoukal ve vysokých tóninách. Bylo to osm dlouhých let, co naposled čichal les. Bylo důkazem jeho bezvýhradného přátelství, že se v té chvíli prostě nesebral a neopustil ostatní.
Oggerd se chtěl dostat hloubějl do lesa, aby unikl dolphinidům a jejich honícím psům. Déšť smýval jejich pach a poskytoval jim dobrou šanci.
Jediný rozumný způsob, jak se takovým lesem pohybovat, je použít stezku - prales je protkaný sítí zvířecích cestiček. Taková stezka obvykle vede k pitné vodě. Její nevýhodou je, že nevede odněkud někam, ale klikatě se vine na území teritoria, ovládaném vůdčím samcem.
Oggerd jednu takovou stezičku našel. Vlekli se po ní dál.
Byl to okcian, který našel mrtvého i potok. Nejdřív potok, nález mrtvoly byl jen takový vedlejší produkt. Našel ho jednduše, po čichu.
Goweryho a Frankiho uskladnili opodál, pak prohlíželi mrtvolu.
Z dálky a v poloviční mdlobě slyšel herold jejich hlasy.
Oggerd: "Okcianové. Tyhle šípy vypadají jako jejich."
Baruzzi: "Co je to za divný šípy? Vždyť nemají opeření... Au, Hargo, podepřete mne trochu silněji. Sakra! Mám tu dřevěnou hnátu celou zakrvácenou. To je moje vlastní krev! Řemení mi rozedřelo kůži a puchejře popraskaly-"
Oggerd: "Zmlkněte, Baruzzi."
Daria: hlasité zvracení.
Oggerd: "Paní Janszoonová, neznáte ho?" .
Daria: "Pro Krista, ten člověk už musí být mrtvý nejméně týden! Vždyť je celý ohlodaný!"
Hal Hargo: "Nesmysl. Ta mrtvola je stará nanejvýš čtyřiadvacet hodin."
Daria (s náznakem hysterie): "To znamená, že okcianové jsou někde tady!"
Baruzzi: "Jako bych ho znal. Neviděl já jsem ho ve Věžích?"
Daria: "Peter Zikmund. Byl v Dřevěných věžích ještě před týdnem, když jsme odcházeli."
Malá Frankiho ručička se dotkla Goweryho tváře:"My se nemusíme bát okcianů, viď, Pěnkavko? Ookr je s námi a to je jejich velitel."
"Jasně, chrouste," zaševelil herold popraskanými rty. "Nám se nic nestane."
"Bolí to moc?"
"Já ani nevím... Potřeboval bych doktora."
"Pan Hargo je doktor. Doktor přírodních věd..." snažil se ho chlapec potěšit.
"To je mi platné, jako by byl doktor práv," sípěl Gowery.
Věděl, že se může spolehnout jen a jen na Oggerda. Náhle se tyčil nad ním, obrovský, ve zválených maskáčových kalhotech a špinavém plastikovém krunýři. Jeho hubená tvář, orámovaná vousy, při pohledu zdola opravdu vypadala, jako by patřila ďáblovi, se kterým herold sepsal smlouvu a který si už jen chvilku počká na jeho duši.
Sehnul se a odkudsi vytáhl kšandičky z brašnami. Jednu rozepnul, vyndal z ní lékárnu. Během uplynulých deseti dnů ji slušně vyprázdnili, ale stále tam zbývalo dost materiálu na záchranu života chlapíka s probodnutou plící.
"Ještě chvíli se snaž, Pěnkavko," řekl. "Pověz mi, jak to mám udělat. Jedno po druhém."

4.

Později se Gowery probral z mrákot, noc se blížila k hodině duchů. Nepatrně se pohnul a ozvalo se suché zapraskání. Vedle něho se někdo jiný zachrul, šustilo to podobně, jen o hodně víc. Opodál s hukotem skákal přes kameny rychlý potok. Na prsou mu ležel balvan.
Ti, kteří se udrželi na nohách, připravili kus cesty proti proudu (měřeno od mrtvoly Petera Zikmunda) tábořiště. Našli převislou skálu, pod kterou nezatékalo, a tam ustlali v návěji uschého loňského listí. Převis ohradili plachtou a uvnitř rozdělali oheň, bylo to riskantní, ale nezbytné, protože ti slabší z nich nutně potřebovali teplo. Ti slabší - to byli všichni kromě Oggerda a okciana. Od horkého, nečadícího ohně zaslechl Gowery tichý hovor obou zmíněných.
"Znáš krajinu kolem? " vyptával se Oggerd tygra.
"Ja," přitakal okcian. "Ja byl tu uz jednou. Davno. To neny les moji tlupy."
"Komu patří tenhle les? Kdo v něm žije?"
"Bytosty. Stvorove. Oni z jine serie. Oni narozeny z matek, ale malo generaci od homunkulu."
Ookr obyvatele místního lesa zřetelně neměl v lásce, ale jeho čest nedovolila nepřiznat jim statut bytostí narozených z matek.
Ookrova slvní zásoba - to byla hantýrka, jakou se dorozumívá technický personál ve vědeckých istitucích. Teď vycházelo najevo, že okcianů je několik druhů, jakýchsi zárodků budoucích kmenů. Dolphinidi zkoušeli různé postupy a v každé sérii se jejich výtvory něčím lišily od předchozích. Velké množství jejich výrobků tvořily nepovedené experimenty - to slovní spojení zřejmě mezi okciany znamenalo smrtelnou urážku.
Homunkulové - to bylo evidentně označení uměle vytvořených bytostí. Dolphinididí homunkulové, kteří na rozdíl od nepovedených dokázali přežít, se stali praotci a pramatkami rodů.
Počet generací, které se vystřídaly od těch prvních, uměle vyrobených, určovalo hierarchii mezi jednotlivými sěriemi.
Gowery se znovu pohnul a Oggerd se po něm ohlédl. Jen kývl a ze tmy vyšla Daria. Rukou podložila heroldovi hlavu a dala mu napít z čutory. "Ty hicuješ, Pěnkavko," zasykla.
"Mám ti dát aspirín?"
"Jo," zachraptěl. "Radši mi dej taky penicilín, určitě nebude na škodu... Nevíš, jaký je zítřejší program?"
Pokrčila rameny. "Nevím. Pan Oggerd se původně chtěl vrátit do Dřevěných věží, říkal, že uděláme smyk a potáhneme tě. Jenže Baruzzi taky nemůže chodit, ten pahil nohy má do krve rozedřený. Myslím, že pár dní zůstaneme tady."
"Pár dnů dovolené na zdravém lesním vzduchu," zachrčel, "ještě nikoho nezabilo. Já budu první."

Desátý den: Rozhodování

1.
V horečce strávil noc a horečka ho neopustila ani další den. Cpal se penicilinem a horečku nechal být, ta k probodnuté plícp patří. Jen si hlídal, aby nepřelezla čtyřicítku, nad dvaačtyřicet stupňů se mozkové buňky začínají srážet jako bílek ve vajíčkách vařených natvrdo.
Daria o něj vlažně pečovala, moc ji to nebavilo. Měla na starosti ještě Baruzziho, i tlusťoch měl horečku. Svaly, smrštěné po ráně elektrickým bičem, znovu ztvrdly, jakmile se přestal pohybovat. Jen včerejší vůle je dokázala rozhýbat, ale dnes už nebyl důvod. Strupy na sedřené kůži pahýlu tlusťochovy nohy začaly mokvat.
Hal Hargo si taky lehl a čekal, že se o něho někdo postará.
Plachtou ohrazený převis se změnil v malý lazaret.
Sama Daria toho měla dost, předešlý den prověřil její možnosti až do dna. Co chvíli upadala do spánku, ze kterého se probírala s tlumenými výkřiky, potom s děsem v očích hledala Frankiho.
Chlapec seděl vedle Goweryho a povídal. Říkal mu o tom,

jak ho Oggerd našel, vysvobodil, vynesl ven. Mluvilo delfínech, mutantech, Andrejovi.
Oggerd si nastrkal do kapsy zbylých sedm patron a společně
se Okcianem se vydal ulovát kus čerstvého masa. Vznikalo mezi
nimi zvláštní pouto - Ookr válečníka bezvýhradně uznával
a vzhlížel k němu jako k vůdci smečky. Oggerda jeho nepokrytě
projevovaný obdiv vyváděl z míry. I lidé, kteří mu byli blízcí,
se mu nijak nepodbízeli (například Gowery do něj neustále
rýpal, Hargo mu vykal a jeho příkazy plnil s neskrývaným rozmrzením).
A ti, kteří mu blízcí nebyli, mu raději uhýbali z cesty.
Z Oggerda a Ookra vznikala sehraná dvojka. I jména jim ladila.
Lov byl krátký a neúspěšný. Ulovili jenom Žeryka Hestera.
Ookr ho vyčenichal a nadehnal, Oggerd popadl za rameno a dotáhl k převisu.
Žeryk Hester patřil k Peteru Zikmundovi, k tomu mrtvému
ze včerjlška. Asi pětadvacetiletý mládenec, na kost vyhublý,
oblečený do vatované bundy a roztrhaných montérek. Byl vystrašený
a hladový. Oči mu žhnuly z neoholeného obličeje.
Kolem ohně zasedla rada bojovníků, to znamená Oggerd,
Ookr i Hal Hargo s Baruzzim, kteří se rázem zázračně uzdravili.
Ti všichni se ujali výslechu Oggerdova zajatce.
"Já za to nemůžu," kníkal Žeryk Hester fňukavě, "já šel skoro
slední. Ne, že bych šel úplně poslední, ve Věžích zůstalo ještě
asi padesát lidí, ale to byli ti, co měli strach odejít. Říkám vám,
že plukovník Janszoon odešel deset hodin před námi."
Bylo zřejmé, že v kolonii došlo k nějakému zásadnímu zvratu.
"Co se stalo. v Holztürme?" zeptal se Oggerd
"Utekli. Všichni utekli," řekl Žeryk Hester, "dokonce i plukovník
Janszoon, já šel až posled- promiňte, paní Janszoonová,
pan plukovník neutekl. Oni jen odešli, když už bylo město skoro
prázdné. Vážně, už tam nebyl nikdo než těch asi padesát-"
"A Proč utekli - nebo odešli?"
"Kvůli okcianům. Okcianové zaútočili na město."
"Zaútočili? Jakým způsobem?"
Takhle to pokračovalo pořád dál. Nakonec přece jen zjistili,
k čemu v Dřevěných věžích došlo.
Stalo se to pátý den potom, co odešla Oggerdova skupina.
Pár lidí vyšlo po ránu na pole, aby mezi spálenými, spasenými
a zválenými místy požali zbylé klásky ječmene, případně vykopali
brambory. V polích narazili na okciany.
Podle Žeryka Hestera jich byly stovky a stovky. Oggerd
neměl důvod mu nevěřit. Podle verze, kterou pak slyšel o den
později, nebylo okcianů víc než padesát.
Jedno bylo zřejmé - pralesní bytosti zaútočily na ty, kteří
vyšli z města paběrkovat. Nikdo už nezjistil, kolik bylo mrtvých
na straně lidí, ale tahle bitva (nebo možná jen šarvátka) se stala
rozbuškou k hromadnému exodu z Holztürme.
Plukovník Abel Janszoon dal pokyn k použití těžkých kulometů
proti okcianům. Dva kulomety byly umístěny na obou vysokých
věžích, které daly kolonii jméno. Jejich účinný dostřel byl asi tři
sta metrů, teoretický (to znamená vzdálenost, na kterou kulky ještě
zabíjely) kolem dvou a půl kilometru. Podle pozdější oficiální verze
i podle vyprávění Zeryka Hestera se okcianům jakýmsi zvláštním
způsobem podařilo vylézt na jednu z věží a obrátit palbu proti štábní
budově. Oba kulomety pak chvíli střílely proti sobě, až z dřevě-
ných věží létaly vzpěry. Přátelský kulometčík byl zasažen střelbou
nepřítele, nepřátelský smeten salvami z ručních zbraní ze země.
Nebo to bylo naopak. Během pár desítek minut se horní část jedné
věže zřítila dolů a druhé k tomu už moc nechybělo.
Podle neoficiální verze, kterou Oggerdovi o třicet hodin později
vyprávěl Rudi Schinko, se to seběhlo jinak. Kulometné
hnízdo neobsadili okcianové, ale skupinka osadníků, které popadl amok. Pak už to pokračovalo stejně.
Část osadníků zaútočila na barák, ve kterém se opevnil Abel
Janszoon a jeho věrní (včetně Rudiho Schinka a jezdců z ostrahy). Útočníci byli odraženi.
Jiná část osadníků v rychlosti sbalila nejnutnější věci, zmocnila
se koní, povozů a tažných dobytčat. Zatímco Abel Janszoon

odrážel útok, asi padesát lidí ve spěchu opustilo město. První uprchlíci směřovali přímou vozovou cestou na Novou Rigu. Téměř sto lidí během dopoledne zemřelo - padlo v potyčce s okciany či v přestřelce. Sto lidí, poměřeno počtem obyvatel Dřevěných věží, bylo hrozivé číslo. Desetina.
Před polednem bylo město v troskách. Ne, že by domy a zařízení byly nějak vážně poškozeny, ale proto, že lidé je přestali považovat za svůj domov. Oggerd později usoudil, že na tom měl velký podíl sám plukovník Janszoon. Tím, že odeslal svou rodinu do bezpečí, k osadníkům vyslal špatný signál.
Ve městě stále zůstávalo na osm stovek lidí, ale většina z nich byla rozhodnuta odejít ještě týž den. Plukovník Janszoon udělal rozumné rozhodnutí. Veřejně uznal, že Dřevěné věže jsou ztraceny a vybídl ty, kteří mu naslouchali, k odchodu. Zároveň je vyzval, aby nepropadli panice a dobře se připravili na dlouhu cestu.
Mezitím se vrátili někteří z uprchlíků, kteří se vydali po vozové cestě, mířící přímo do Nové Rlgy. V lese narazili na záseky, o kterých sice věděli Oggerd a plukovník Janszoon, ale už nikdo jiný.
Uprchlíci se zátaras pokusili s koňmi i s povozy obejít lesem, okcianové zaútočili zpoza pokácených stromů. Ačkoliv byli uprchlí osadníci ozbrojení a dokázali se zbraněmi zacházet, chyběl jim výcvik pro skutečný boj i zkušenosti. Z léčky vyvázlo jen šest jezdců, ti se vrátili zpátky do Dřevěných věží. Ostatní, podle Žeryka Hestera asi čtyřicet lidí, tam zřejmě zahynuli.
To rozhodlo. Nikdo už neměl chuť pokoušet okciany a vydat se do Nové Rigy přímo. Všichni se obrátili směrem k vrchovině.
Celé odpoledene vycházeli z Dřevěných věží kolonisté, aby se už nikdy nevrátili. Plukovník Janszoon zajišťoval odsun ajeho povřízení kontrolovali, zda všichni kteří odcházejí, jsou dostatečně vybaveni pokrývkami, oblečením, potravinami. Zabavil koně navrátilců i všechna hospodářská zvířata, která ještě ve městě zbyla. Vozů měl dost, jak řekl Rudi Schinko - v Dřevěných věžích jich bylo na jednom místě tolik, jako nikde v celém Pobaltí. Do vozů nechal zapřáhnout chovné krávy a na korby naložit potraviny, pokrývky, zdravotnický materiál. Koně dal Rudimu a třem jeho chlapcům a vyslal je dopředu, aby zadrželi a zajistili povozy ranních uprchlíků.
Před soumrakem odešel z města i plukovník Janszoon a poslední vojáci z posádky. Ale v Dřevěných věžích zůstala ještě necelá stovka lidí, mezi nimi i Žeryk Hester.
Proč tam zůstali? Proč neodešli s plukovníkem? To Oggerd nemohl pochopit a Žeryk Hester se vzpíral to vysvětlit. Jenže Baruzzi měl takové, jako je Žeryk Hester, dávno přečtené.
"Coby tam dělali?" zachechtl se tlusťoch. " Hledali všechen chlast, který ve Věžích ještě zbyl a zrovna ho lemtali. Nepřestali dokud nebyli napadrť."
"Je to tak?" obrátil Oggerd k vyhublému mládenci svůj netečný pohled.
"Ne, pane vlastně... To oni mě svedli, oni mě přemuvili, já přece chtěl odejít s panem plukovníkem..." drmolil Žeryk.
Žeryk Hester, Peter Zikmund a pár ostatních si udělali takovou opici, jaká se v životě jen tak někomu nepoštěstí. Pili noc, pili den a k večeru dalšího dne si jeden nich povšiml, jak ze vzdáleného lesa vyšly huňaté lidsko-zvířecí postavy a čenichaly stále blíž k městu. Ti z přátel Žeryka Hestera, kteří se tou dobou už propili do částečné střízlivosti, pochopili o co jde, a vzali nohy na ramena.
Šlapali celou noc, mezi tím pospávali a doplňovali hladinu alkoholu v krvi. Jediné, co si z kolonie vzali, byla zásobička buclatých lahví. Tak se stalo, že se skupinka posledních uprchlíků roztrhla a ráno zastihlo Žeryka Hestera pouze ve společnosti Petera Zikmunda.
Jednu věc i Oggerd uznal: Žeryk Hester ani Peter Zikmund nebyli žádné pápěrky. Oba metr osmdesát vysocí a pětasedmdesát

kilo těžcí chlapi, zvyklí tvrdě dřít na polích. Tak, jak z nich vyprchával alkohol, v nich znovu sílil pud sebezáchovy a odhodlání přežít. Nevyspalí a s nohama ztěžklýma kocovinou rázovali po stezce směrem na jih. Došli až na tábořiště, na to, které Gowerymu připadalo před pár dny tak hnusné. Na kůlu, zaraženém do stezky, našli ve vymyté sklenici od zavařeniny mapu a vzkayz.
Ten vzkaz Žeryk Hester předložil Oggerdovi, vzal si ho s sebou bez ohledu na to, že pár lidí ještě může být vzadu.

Všem opozdilcům!
Držte se v našich stopách. Držte se kolejí po našich vozech. Neodchylujte se, nepřibližujte se k Tanečníkovi (to je kopec s vysokou stavbou na vrcholu), je to nebezpečné. Nespěchejte. Naše vozy postupují pomalu. Až narazíme na cestu mezi Pliesmarrou a Novou Rigou, budeme čekat nejméně týden na všechny, kteří jsou pozadu. Najdete nás snadno - budeme udržovat dva ohně s dobře viditelným kouřem. Zapamatujte si cestu a mapku nechte na místě pro ty, kteří půjdou po vás.
plk. Abel Janszoon

Pliesmarra byla ta kolonie, které se posměšně říkalo Liščí nocleh. Tím se vyprávění Žeryka Hestera dostalo do závěrečného fáze.
S Peterem Zikmundem dumali nad mapkou a ve svých šnapsem vymytým hlavách si nemohli srovnat, proč mají Tanečníka obejít z jihu a pak se znovu stočit na severovýchod, když to můžou střihnout přímo na východ. Netušili, že cestu přes vrchovinu objevily Rudiho chlapci intuitivně. Oficiální cesta tak široce obcházela Tanečníka a měla tvar oblouku luku.
Ne, že by nevěděli, co od Tanečníka můžou čekat, o tom kopci šly v Dřevěných věžích strašidelné legendy. Nebylo by ale jednodušší jít přímo po tětivě toho imaginárního luku?
Odměnili svůj dobrý nápad další dávkou kořalky a vyrazili. Podél čáry lesa míjeli Tanečníka ze severní strany, tedy z té druhé, než ostatní střízliví lidé. S večerem začali hledat úkryt hlouběji v lese. Neměli vybavení, neměli zbraně, vodu ani jídlo.
Už třetí den jeli výhradně na lihový pohon.
Déšť vyřešil problém žízně. Les byl plný nejrůznějších bobulí, borůvek, hub, malin. Byla to strava chudá na kalorie, ale žaludky jim částečně zaplnila. Potom přišla tragédie. Taková jejich malá, soukromá.
Z lesa vyšli okcianové a zabili Petera Zikmunda.
Žeryk Hester o tom nechtěl mluvit, jako by i on věřil tomu, že strašidla zmizí když zavře oči. Jen naznačoval, že okcianové věděli i o něm. Ze ho nechali jít, aby ho zabili později.
Ale ten lístek s podpisem plukovníka Janszoona byl skutečný. Zdálo se velice pravděpodobné, že den cesty odsuďje sběrný tábor pro uprchlíky z Holztürme. Jak lákavá představa.
Žeryk Hester dokončil své nesouvislé vyprávění a ostatní začali probírat možnosti, které se jim nabízely. Vlastně je probíral jen Baruzzi, protože Oggerd mlčel a Hala Harga to nezajímalo.
Vycházelo z toho jediné - zítra ráno vyjít a kvečeru dorazit do sběrného tábora. Mělo to jen jedinou chybičku: co s Gowerym a s ním (to jest s Baruzzim)? Gowery ani tlusťoch nebyli schopní chůze.
Baruzzi kolem toho tématu kroužil jako sup kolem mršiny:
"Vezmete nás s sebou? Ponesete nás na nosítkách? Ale kdo nás potáhne? Oggerd s okcianem? Tady Žeryk Hester vypadá jako tejden stará mrtvola a že by se zapojil i Hargo, o tom pochybuju. A dokáže vůbec Ookr nést nosítka? V těch jeho pazourách? A kdo ponese chlapce?"
A Baruzzi nepolevoval: "Nejdůležitější je přece rychlost. Zítra večer tam sběrný tábor ještě bude, ale pozítří se už třeba rozejde. Pokud neuvidíme kouř, nemáme šanci ho najít."
Nakonec to Baruzzi rozštípl: "Tak se prostě seberte a jděte. Nás dva kriply tady nechte, vrátíte se pro nás s koňma."

Ticho. Právě tohle nechtěl Oggerd slyšet. Znamenalo to opustit těžce raněného přítele. Tohle se vůbec neslučovalo s jeho kodexem cti. Tou dobou už Gowery chvílemi blouznil. Byla mu hrozná zima a nateklá průdušnice mu do těla propouštěla stále méně vzduchu. Byl by potřeboval kyslíkový stan - ale kde ho tady vzít? V uschlém listí zašustily kroky. "Pěnkavko?" ozval se nad heroldem Oggerdův hlas. "Poslouchal jsi to?"
"Něco zkusíme, Oggie," zachrčel a nedostávalo se mu vzduchu.
Oggerd přiložil ucho k jeho rtům.
"Mám - tam - v ponču scho-schovanou kapsli se silnou rege... regene-rační látkou. Sundáš mi obvazy a píchneš mi ji pří-přímoo do rány. Buď mě to zzabije, nebo se do zzítřka vzpamatuju. Pak - můžete - jít a my tady po- počkáme."
Byla to jediná šance. Regenerační látka se na černém trhu vyvažuje zlatem, Gowery si ji schovával, až bude nejhůř.
Oggerd prohledal potrhané pončo a nedalo mu žádnou práci objevit tajnou kapsu. "Je to tady, Pěnkavko. Máš tady ještě nějaký dopis... je přelepený kolky Direktoria."
"To patří Ha-hargovi. Vza-l jsem js-sem to k sssobě, když byl Hargo zraněný. Zzzapomněl j-jsem na-na to."
"Ty víš, co v tom je?"
"Myslím si to. Hargovo po-pověření, a-aby vedl průzkum Tanečníka..."
"Hargo!"
Čaroděj se s nespokojeným funěním se přikulil k nim. "Děje se něco, pane?"
"Tohle je tvoje obálka?"
"Kde jste ji vzal, pane?"
"Měl ji u sebe Gowery."
"V životě jsem ji neviděl. Proč by mi měl Pěnička ukazovat svá pověření?"
"Jak víš, že jsou v ní pověření?"
"Měl jsem taky takovou, ale ztratila se mi."
"Tohle je ona. Co je v ní?"
"Pověření k průzkumu oblastí pod Tanečníkem. V Dřevěných věžích jsme si měli vypůjčit deset mužů a prověřit výpověď toho Preusslera."
"Říkal jsi, že Jerzymu Preusslerovi jeho historky nikdo nevěřil."
"Ze začátku ne, pane. Ale on pak začal popisovat Ookra, křížence člověka a zvířete. Zprávy o takových bytostech v tu dobu přicházely od plukovníka Janszoona a kapitána Schinka. Když jsme pak vytáhli z databází informace o tom starém výzkumáku, začalo se to skládat dohromady."
"Takže moje inspekční cesta do Pobaltí - to bylo jen krytí?"
"Nevím, pane. Myslím si, že na inspekci poslali vás, protože já k vám patřím a byl jsem zasvěcený do projektu Dolphinid. Ta inspekce je přece také důležitá, nebo ne?"
Gowery krátce zabublal: "Tohle vůbec nne-byla tttvoje mi-mise, Ogg-gie. Na tttvém m-místě bych se cí-cítil uu-ublížený."
Válečník to přešel. "Hargo - aplikuješ Gowerymu tady ten regenerační roztok."
Čaroděj prozkoumal štítek na kapsli. "Kdes to ukradl, Pěničko?"
"Ten-krát po a-atentátu na Geno-genovského dóžete to zby-zbylo v jeho l-lékarně. Pa-pamatuješ na tto přece, Ha-haliku, ne?"
"Doba použitelnosti je prošlá o patnáct měsíců," zatřepal Hal Hargo nespokojeně kapslí. "Za tohle odmítám převzít odpověd-nost."
"Není jiná možnost, Hargo," zarazil jeho výmluvy Oggerd.
"Pěnkavko, ampule s morfiem v tvé lékárničce jsou rozbité. Musíme ti to udělat bez umrtvení. Já tě přidržím a Hargo ti roztok vpraví do těla."
"S chu-chutí do toho, Oggie," zasípěl tak tiše, že ho nikdo z nich nezaslechl.
Omdlel ve chvíli, kdy se mu Hal Hargo začal injekční jehlou šťourat v poraněné plíci.

Jedenáctý den: Ookr

1.
Pomohlo to. Ne sice tak,jak by zabral čerstvý preparát, ale
Gowery se přestal dusit. Noc strávil střídavě v mdlobách a polospánku.
Oggerd vstal před svítáním a uvařil poslední zbytek fazolí.
Ještě než se rozednilo, seděl vedle něho a krmil ho malou čajovou
lžičkou. Ze zdvořilosti se zeptal, jestli ho tam opravdu
může nechat samotného, ale uvnitř už byl rozhodnutý.
"Nechám vám pušku," řekl.
"Nevím, kdo z ní bude střílet," zachrochtal ze svého pelechu
Baruzzi. "Na pravé ruce sotva ohnu prsty."
"Dobře," kývl Oggerd. "Takže vám dám Hargovu brokovnici,
Baruzzi. Je do ní jediná patrona... A nechám vám tu Ookra."
"Potřebujete, aby vás vyvedl ze stepi," oponoval herold slabým
hláskem. Měl pořád ještě horečku, ale už to nebylo tak
hrozné, takových třicet osm pět.
"Vyvede nás. Pak se vrátí. Budeme se držet lesa a odpoledne
bychom mohli zahlédnout kouř z tábora."
V ranním šeru se sbalili. Netrvalo to dlouho. Spacáky nechali
na místě, jídlo už žádné nezbylo. Hladový Žeryk Hester se zbytky
zásob pořádně zacvičil.
Pak odešli.
Gowery zkoušel znovu usnout. Nejdřív to nešlo. Pak to šlo.
Usnul.
Něco zachrastilo v uschlém listí a on se probudil.
"Sakra, Ookře," vyhrkl Baruzzi, pokroucený k jedné straně
a bledý jako stěna. "Málem jsem tě odpráskl."
Škvírou mezi plachtou a skalním převisem do jejich útulku nahlížela
velká kočičí hlava. Okcian uraženě zaprskal a stáhnul se zpět.
Gowery se hrabal zpod přikrývek. "Kam jdeš?" syknul vystrašený tlusťoch.
"Potřebuju vyvenčit," uklidnil ho. "Hned jsem zpátky."
Uvědomil si, že je mu mnohem lépe. Jeho vlastní léčebné metody
konečně začaly účinkovat. Nazul se do rozšněrovaných
bot a vypotácel se ven. Málem upadl slabostí. Ookr, který se
o kus dál honil se slunečními skvrnkami, se po něm ohlédl.
Musel vypadat směšně - oblečený do trikové kombinézy neurčité
barvy, která mu byla hrozně veliká. Patřila Oggerdovi
a byl to jediný čistý a suchý kus oblečení, který jim zůstal. Věnoval
mu ji. Trochu ho to dojalo.
Bavlněná látka byla na přední straně špinavá černou zaschlou
krví. Jak se hýbal, cítil pod těmi hnědočernými skvrnami bolest.
Taky to svědilo, což bylo dobré znamení. Zranění se hojilo.
Opodál zurčel potok a shora svítilo slunce. Už to nevypadalo
na nějaké velké vedro, spíš na pěkný teplý den unaveného léta.
Doťapkal k potoku a pořádně si omyl ruce i obličej. Uvědomil
si že má hrozný hlad.
Dovlekl se zpátky, sáhl pod převis pro pončo a přehodil si ho
přes hlavu. Už nikdy nebude tak pěkné, jak bývalo. Kolem díry
s roztřepenými okraji ztvrdla vlna, především nacucaná krví
jako plech.
Slabostí se mu motala hlava. Sedl na zem a zády se opřel
o kmen břízy. Díval se, jak si Ookr hraje se stíny větví, veliký
pruhovaný kocour.
"Baruzzi," zavolal pod převis. "Nenechali nám něco k jídlu?"
"Ne," ozvala se odpověď. "Po snídani už nic nezbylo... Musíme vydržet do zítřka."
A on měl takový hlad. "Ookře? Dokázal bys ulovit srnku?
Nebo aspoň zajíce? Baruzzi by rozdělal oheň a nějak bychom
to opekli..."
"Přestaň!" ozvalo se za plachtou. "Kručí mi z tebe v břiše."
Ookr přestal skákat, položil uši a čekal. "Tygříku," vybídl ho
herold, "běž. Ulov nám něco k jídlu. Máme hlad a ty určitě taky."
Pohodil pruhovanou hlavou. "Ogger rzekl byt s vami," zamňoukal.
"AIe vždyť budeš s námi. Běž, něco za zakousni a hned se vrať . No tak!"
Ještě chvíli si herolda prohlížel a pak vyskočil na nohy.
Náhle byl ten tam.

"Tys ho poslal pryč?" zaúpěl Baruzzi zpod převisu.
"Ale ne, vždyť on se hned vrátí," upokojil ho Gowery. Hučení potoka ho uspávalo.
Znovu na chvilku usnul.
A pak: klepnutí podkovy o kámen. A znova. Pravidelné údery kopyt do udusané půdy na stezce.
"Slyšíš?" zasykl Baruzzi za zástěnou. "Pěnkavko, slyšíš? Po stezce jdou koně - Pěnkavko, tohle ještě nemůže být Oggerd!"
Prbouzel se z mrákot s pocitem, že teď už bude všechno v pořádku. Oggerd zřejmě našel sběrný tábor za prvním cípem lesa a ted se pro ně vrací.
V zeleyných záclonách lesa zahlédl hřívy, zaslechl frkání. Pak koně vyšli z keřů. Byli čtyři: vraník, grošák plavák. A jedna klisna barvy připálené vánočky.
Jenže ti, kteří je vedli, rozhodně nebyli lidmi.
Okcianové byli tři a podobali se psům. Robustní, vysocí sotva metr a půl, s křivýma nohama a impozantně klenutými hrudníky. Z těch hrudníků toho moc vidět nebylo, protože je měli kryté vestami snýtovanými ze zvířecích lopatkových kostí a kusů železa. Kromě těch vest, náhrdelníků, náramků a kroužků v uších už na sobě neměli oblečeného nic. Jejich odhalené samčí příslušenství jim výbojně plandalo mezi nohama.
Dva měli tváře buldoka a ten třetí obličej dogy. Ten si Goweryho také všiml jako první.
"Vrauuu!" zamručel a ukázal k němu palcátem vyrobeným z náboje vozového kola.
"Pěnkavko!" zaskuhral za celtou Baruzzi. "Co se děje? Kdo to je?"
"Hej!" řekl Gowery těm třem. "To je můj kůň!"
Vstal a popošel jim pár krůčků vstříc. "To je můj kůň!" zaječel, co mu poraněná plíce dovolila.
Ucouvli, divné věci vyvolávají u primitivních národů obavy. Možná si v prvé chvíli mysleli, že je to oživlá mrtvola. Vypadal tak.
Vyměnili si mezi sebou několik krátkých zaštěknutí, pak ten s tvaří dogy pozvedl palcát a vykročil heroldovi vstříc.
Gowery nemohl uvěřit, že ho okcian prostě a jednoduše zabije. Cítil z nich uvolnění - jejich válečná výprava skončila úspěchem a oni byli nasyceni boje.
Okcian s mordou dogy se zastavil pět kroků před heroldem a prohlížel si ho kosým pohledem.
"To je můj kůň," vysvětloval Gowery a doprovázel slova znakovou řečí. "Ta rezavá klisna patří mně."
Na dotvrzení jeho slov se Vánočka pohnula kupředu. Strhla za sebou ostatní koně i buldoka, který se ji snažil přidržet za udidlo. Nevzrušeně, vytrvale a za tichého frkání kráčela heroldovi vstříc.
Okcian s palcátem pokrčil rameny. To gesto bylo až příliš lidské a zcela srozumitelné. Znamenalo: byl bych tě ušetřil, chcípáčku, ale teď nezbývá, než abych tě dorazil.
Napřáhl palcát. Ze skály nad převisem se vrhl pruhovaný stín. Ookr dopadl na všechny čtyři a náhle stál mezi Gowerym a okcianem. "Jararararrrrauuu!" zavřeštěl. Psa převyšoval o dobrých třicet centimetrů.
Pes ucouvl a mávl palcátem z boku. Ookr vyskočil do výšky a palcát prostě přeskočil. Dopadl na psa a zaryl mu drápy do vesty.
Pes zavyl, protože drápy prošly mezerami mezi pancéřováním a zasekaly se mu do těla. Už v tuhle chvíli byl poražený, ale ještě si to nechtěl připustit.
Rozevřenou tlamou chňapl po Ookrově hrudi, ale kocour jej sekl tlapou, až mu rozerval dlouhé převislé ucho a na mordě vyryl tři krvavé šrámy. Se svým tygřím obličejem těsně u psí tváře svého protivníka znovu zařval válečný pokřik.
Pod psem se podlomily křivé nohy, nepřátelský okcian padl na záda, vesta se vyhrnula a odkryla nechráněné břicho. Roztáhl přední i zadní tlapy široce od sebe a s přimhouřenýma

očima čekal na Ookrovu smrtící ránu.
Gowery toho věděl o primitivních rituálech dost na to, aby pochopil, že další Ookrova rána už nepřijde. Nepřítel uznal svou porážku a Ookr ji přijme. Zvířata jednoho druhu se mezi sebou nezilbíjejí. "Doraž ho, chlapče!" zazněl od převisu Baruzziho hlas. Tlusťoch se vyvlekl ven, klečel na kolenou, oběma rukama svíral Hargovu zkrácenou brokovnici. "Já odstřelím dalšího!"
Ookr se pomaličku ohlédl po Baruzzim, pak po ležícím protivníkovi a nakonec po obou buldocích.
"Tak co je! Nač čekáš! Sejmi ho!" Baruzzimu se zatřásl hlas.
Ookr zavrtěl žíhanou hlavou. "Ja nezabiju. Toto jsou stvorove z me vlastny serie... Ja nemožu zabit."
Hlaveň brokovnice poklesla. "Ookře, ty nás přece máš chránit!"
Tygr přikývl. "Ony odejdou. Neubliži vam." Poodstoupil a třesoucl se pes zvolna vstal. Z roztrženého ucha a z čenichu mu skapávala krev,
Jeden z buldoků zakňučel, znělo to jako výzva.
"Ne," řekl Ookr, "Ja zustanu tady, Ja mosim tu byt."
"Toje můj kůň," ukázal Gowery. "Ten rezavě hnědý."
Ookr jen mňoukl a druhý buldok dlouhým nožem (zřejmě vybroušeným z kosy), přeřízl provaz poutající rzivou klisnu do houfu. Vánočka popošla ještě tři metry a šťouchla herolda svou měkkou hubou do ramene. Musel jí obejmout krk, aby neupadl.
Ookr mávl tlapou a ostatní okcianové se obrátili k odchodu.
"Ookře," řekl Gowery. "Běž s nimi."
Tygr se na něj díval nechápavě.
"Běž s nimi. Tohle je tvůj národ. Tady jsi doma"
"Oggerd," mňoukl. "Oggerd..."
"Já vím," kývl herold. "Oggerd. Ale on by tě nedokázal ochránit před těmi technology, biology a doktory přírodních věd. Rozkuchali by tě zaživa, aby zjistili, jak to v tobě funguje. Jdi s nimi, já ti to přikazuju!"
Tygr se ohlédl po psech a napřímil se. Touha jít s nimi byla obrovská. Rozmýšlel se.
Pak kývl k heroldovi. Kývl k Baruzzimu. Na rozloučenou.
Gowery ztěžka dosedl na zem a díval se, jak čtyři okcianové se třemi koňmi scházejí dolů po stezce, brodí se přes potok a pak mizí v hloubi pralesa. Vánočka mu shora funěla na hlavu a olizovala ucho.
"Oggerd nebude rád," řekl Baruzzi. "Myslím, že bude hodně naštvanej, až zjistí, že je jeho exemplář pryč."
Gowery neměl sílu mu odpovedět. Na tolik věcí se chtěl Ookra vyptat, on teď odchází a není šance, že by se s ním ještě někdy v životě potkal.

Dvanáctý den: Konec

1.
Nezbylo než vydržet dalších čtyřiadvacet hodin bez jídla, koneckonců to nebylo poprvé a prý je to i zdravé. Pak se vrátil Oggerd a s ním přijel Rudi Schinko, Slíva a Kraťas. Chlapi se těšili na ochočeného okciana, ale místo něho našli jen rezavou klisnu. Zklamalo je to.
Na nosítkách vynesli herolda s Baruzzim z lesa a naložili je na vůz, tažený unavenými krávami. Pak Goweryho pomalu dovezli do sběrného tábora, pak do Pliesmarry čili Liščího noclehu, nakonec do Nové Rigy... a mezi tím se uzdravil.
Zase zbyli jen tři: válečník Oggerd, zvaný Orlosup, vyjednavač Pěnkavka Gowery a šílený technolog Hal Hargo.

Závěr

1.
Obrovská temná prostora je podobná prastaré katedrále, z šera vystupují siluety rozervaných příhradových konstrukcí.

Ve výšce dvaceti metrů pableskuje řádka mléčně bílých skvrnek. Zvuky. Hluboké houkání pozounu, repetění tamburiny, klapot mlýnku. Pět nebo šest zvukových vzorců, s jednotvárností se opakujících od začátku věčnosti až po tuto chvíli. Jako žhavé dráty se propalují ušními bubínky až do mozku tomu, komu se zdá tenhle sen. V tom stavu mezi spánkem a bděním se snaží zapmatovat si barvu a rytmus alespoň jednoho ze zvukových majáků, ale nikdy se mu to nepodaří.
Třesoucími prsty nahmátne zábradlí žebříkového schodiště. Lapá po dechu, dusí se, mezi žebry cítí zabodnutou tyčovou střelu. V uších mu zní klapot signálních mlýnků, před očima se mu míhají příčky, po kterých se škrábe k oknům, zaskleným teplým ledem.
"Pěnkavko! Prober se!"
Probouzení bylo bolestivé. Nejméně minutu mžikal očima, než si uvědomil, že v tuto chvíli není v dolphinidském labyrintu, ale někde úplně jinde, v bažinách Meusy.
"Zase ten sen, Oggie," řekl, když se probral.
"Nemáš spát přes den, Pěnkavko," řekl válečník lhostejně. "Seber se, přišla na tebe řada."
"Vyjednávání?"
"Jistě," kývl Oggerd, zvaný Orlosup. "Pár velitelů je toho názoru, že bychom měli vyrazit a ty bandity prostě rozdrtit, ale shora přišel jiný pokyn."
"Jasně," kývl Gowery, teď už úplně při smyslech. "Pokud je pobijeme, nikdo už nebude takový blázen, aby se v bažinách dobrovolně usídlil. A vedení má zájem na tom, aby i tahle hnusná země byla obydlená. Jde jen o to vysvětlit jim, že nemůžou jen tak mýrnyx-týrnyx vyrážet do nížiny a počínat si tam jako v nepřátelském území."
Oba vyrazili k velkému stanu, do kterého se uvolili dostavit náčelníci místních banditů. Ze zástupu ozbrojenců, postávajíhu, cích kolem, vystoupil jezdec s vyhaslýma očima, oblečený do pomačkaných plastikových chráničů s napůl smytým masko vacím potiskem. Podal Oggerdovi balíček v silném voskovaném plátně:
"To je pro vás, pane."
Odešel, jako by mu bylo jedno, co s balíčkem udělají.
Na plátně byl kostrbatý nápis: Prosím, doručte tohle Oggerdovi, zvanému Orlosup. Pak už jen poznámky a vzkazy lodivodů, velitelů karavan, ostrahy konvojů, kteří si balíček předávali. Putoval déle než půl roku, než Oggerda našel.
Otevřeli ho až večer.
Uvnitř objevili desky z tuhého papíru a v nich poskládaný obrázek, nakreslený dětskými pastelkami. Obrovský vousatý muž v černém pancíři vynáší malého chlapce ze tmy do světla. Pod tím nápis: Pro pana Oggerda nakreslil Frank Janszoon. Pak tam by] ještě dopis v zalepené obálce, nadepsané Pro Goweryho Finka. Tohle stálo uvnitř:

//Gowery, drahý,
diviš se, kdo ti píše? Pamatuješ ještě na mne, na Zuzanu Jenke z Údolí bez konce? Diviš se, že jsem přežila a dostala se ven? Jsi rád?
Mrzí mne, co stalo tehdy v podzemí, byla to naše chyba a Jürgen mohl zůstat naživu. Jürgena zabili, mne jenom omráčili a vyhodili ven, zpátky do údolí bez konce. Ani mne při tom nešlehli tím svým modrým světlem. Nestála jsem jim za to.
Přemýšlela jsem, proč mě nezabili a pak mě napadlo, že kvůli tomu, že jsem ženská. Samice. Připadala jsem si méněcenná.
Dva dny jsem se skrývala v Gryšnykově srubu. Pak se stalo to, co jsi předpovídal: údolí zachytilo skupinu uprchlíků Z Holztürme, asi dvacet pět lidí. Šli kousek od srubu a já jsem se k nim přidala. Mířili k okraji údolí, byli hrozně vzteklí a vystrašení, netroufla jsem si jim vysvětlovat, že takhle se nikam nedostanou.

Jenže pak jsme prostě vyšli z údolí ven. Přes okraj. Dolphinidi zrušili plot. Nechali nás odejít. Pochopili, že jestli uprchlíky v údolí zavřou, dojde k hroznému masakru a nezbyde už nikdo, aby na ně pracoval.
Do sběrného tábora u cesty mezi Rigou a Fuchsnachtem jsme dorazili den po tom, co jste odtamtud ty a pan Oggerd odešli. Spěchala jsem za tebou do Rigy, nevěděla jsem, že Oggerd tě nejdříve odvezl do Fuchsnachtu, nikdo mi to neřekl a v táboře byl hrozný zmatek. Minuli jsme se pak i v Rize, dozvěděla jsem se jen, že jste odjeli trajektem do Kielu.
A jak se teď mám? Dobře, za pár dnů budou vánoce a my se těšíme, že je oslavíme společně: já, Daria, plukovník Janszoon i malý Franki, Baruzzi a Jerzy. Víš ještě, kdo je to Jerzy Preussler? To on objevil cestu přes okraj údolí a došel pralesem až do Malého Vestfálska. Tam ho zatkli za dezerci, vyslýchali a nakonec odsoudili k deseti rokům nucených prací. Letos na podzim ho propustili a rehabilitovali, prý na zásah zeshora. To jste zařídili vy - ty a pan Oggerd? Netušila jsem, že máš takový vliv. Pan Oggerd podržel i plukovníka Janszoona, myslím, že nebýt jeho zprávy, tak plukovníka degradovali a možná i popravili. Stejně jsem přesvědčená, že to pan Oggerd udělal pro Frankiho - prý ho měl moc rád. Nechtěl, aby kluk vyrůstal s pocitem, že jeho táta je bačkora. Pan plukovník Janszoon za těch pár měsíců od zničení Dřevěných věží hodně zestárnul. Udělali ho tady vedoucím pošty, víš, zdejší poštovní úřad spadá pod vojenskou správu. Myslela jsem, že se za Tebou vypravím do Kielu, ale pak jsem si řekla, jestli bys byl vůbec rád. Takových holek, jako jsem já, už jsi musel potkat spoustu. Žiju teď znova s Jerzym Preusslerem a na jaro plánujeme svatbu. Pozvala bych na ni tebe i pana Oggerda, ale kdo ví, kde je vám teď konec. Jerzy dostal peníze za práci v Dřevěných věžích i kompenzaci za nespravedlivé odsouzení, ale pocit křivdy v něm zůstává. V noci nemůže spát, přes den prodává v krámku, víš, pronajali jsme si krámek od Správy, nechali nám ho skoro zadarmo. Asi nemají dobré svědomí.
Malý Franki se má dobře, chodí do školy, vzali ho rovnou do třetí třídy, protože umí číst, psát, počítat a tak, je hrozně chytrý. Baruzzi vede výcvik nováčků v kasárnách, i s tou dřevěnou nohou to zvládá dobře.
Nejzvláštnější je to, co se stalo s údolím pod Tanečníkem. Zmizelo. Prostě je pryč. Někdy v září tam vyrazil průzkumný oddíl. Prohlédli trosky Dřevěných věží - věřil bys, že v tam žije pořád ještě asi třicet lidí a nechtějí odejít? Pak vyšli k Tanečníkovi, jenže k němu se teď nedá dojít. Dolphinidi to udělali obráceně - kolem Tanečníka je bariéra, kterou není možné projít, vždycky tě to prý hodí někam úplně jinam. Rozumíš? Prostě jdeš k Tanečníkovi z jihu, dobře ho vidíš a vrchol je od tebe vzdálený dvacet kilometrů. Najednou koukáš, že se od Tanečníka vzdaluješ a máš ho za zády směrem na severozápad.
Já nevím, jestli jsem ti to napsala tak, abys to pochopil. Já tomu taky úplně nerozumím. Jenom malému Frankimu na tom nepfipadá nic zvláštnOzo.
Doufám, že tenhle dopis nakonec dostaneš. Rudi Schinko říká, že ho mám dát do balíčku a on ho pak předá svému známému kapitánovi trajektu. Ten kapitán ho zase dá někomu dalšímu a tak si ho budou předávat, dokud vás nenajdou. Prý je to spolehlivější než posílat dopis poštou.
Vzpomínám na Tebe a mrzí mne, že jsem se s Tebou nesetkala, ještě než jste odjeli z Pobaltí. Ještě jsem Ti toho chtěla tolik říct. Pokud budeš mít cestu do Nové Rigy, zastav se na adrese Jenke - Preussler, obchod s drogistickým zbožím, Thälmannova ulice 15.
Líbá tě
Zuzana Jenke//

Gowery přečetl dopis dvakrát a pak ho podal Oggerdovi. Ten

si ho také přečetl a když ho vracel, všiml si, že Gowerymu tečou
po tvářích slzy.
"Stalo se něco, Pěnkavko?"
"Proč myslíš, Oggie, že mi napsala? Jen pro!to, že jsem se s ní
jednou pomiloval? Ne, ona měla jiný důvod. Čekala dítě. Moje dítě."
"Proč myslíš?"
"Cítím to z každé řádky dopisu. Je to tak. Vrátil bych diplom
z psychologie, kdybych se mýlil... Je to už déle než rok, co jsme
byli v údolí pod Tanečníkem. V Nové Rize vyrůstá moje dítě.
Mám z toho špatné svědomí, Oggie."
"Postarají se o ně," zahučel Oggerd. "Baruzzi, Schinko i ten
Preussler - podle toho, co o něm víme, je to rovný chlap. Postarají
se o Zuzanu i o její... o tvoje... vaše..."
Gowery ho neposlouchal, plakal a usmíval se při tom. Oggerd
znovu rozložil obrázek, který pro něho nakreslil Franki.
Cítil, jak se kdesi uvnitř jeho lebečních kostí trhají závoje
a lámou závory. Věděl to: už možná jen pár dní a vzpomene si.
Vrátí se mu vzpomínky na dobu, kdy i on byl malým chlapcem.
Rozpomene se na své skutečné jméno i na podobu své matky.
Věděl, že už brzo se mu to podaří.

Vladimír Šlechta
Narodil se v roce 1960 v Liberci a žije v Českých budějovicích. Prošel několika zaměstnáními a nyní zakotvil v soukromé firmě jako vedoucí projekce. Je ženatý a má dva syny. Psát začal v roce 1991, první povídka mu vyšla v roce 1993 v ikarii. Účastní se soutěží, v nichž leckdy vítězí. Vyhrál například soutěž ikaros v roce 1998 s povídkou dom a v roce 1999 vyhrál soutěž O železnou rukavici lorda Trollslayera s povídkou Dětská dýka. V letošním roce mu vyšel román Projekt Berserkr.

Ostří ozvěny se odehrává ve stejném světě jako Dóm i Projekt Berserkr.
V postkatastrofickém světě po druhé energetické válce se lidé teprve
snaží ujmout opět vlády nad světem. Není to jednoduché, brání jim v tom
nejen zešílevší příroda, jimi vytvoření mutanti, ale i jejich malý počet.
A kromě toho také to, že oni sami se příliš nezměnili.
Okcianové útočí na výspu civilizace, pevnost Holztürme.
Bojovník Oggerd Orlosup, herold Pěnkavka Gowery
a technolog Hal Hargo doprovázejí karavanu s potřebným materiálem.
Podaří se jim odrazit jejich první útok. Jenže...
Kdo jsou okcianové? Proč se snaží zničit lidi? Jsou inteligentní?
A jakou roli v tom všem hraje podivná hora Tanečník?
To jsou všechno otázky na které odpovídá román Ostří ozvěny.

Golem
říše

Dodatek: Kousky textu označené tímto znakem: // jsou psány kurzívou.
Některá místa sice nejsou takto označena, ale neznamená to že nejsou psána kurzívou.
2. Dodatek: Text má různou délku řádek. Je to proto, že jsem část textu scanoval a část textu jsem opisoval.
3. Dodatek: Nadpisy dnů jsou stejným fontem jako v originále.
4. Dodatek: Tuto e-knížku jsem slíbil již minulý rok(2002), ale nefunkčnost scaneru způsobila že jsem text musel opisovat ručně. Proto jsem ji uveřejnil až teď.
Dodatek k 4. dodatku: Všem kteří píší pomalu anebo se chtějí zlepšit v psaní doporučuji opsání jedné knížky pomocí klávesnice. Je to lepší než jakýkoliv počítačový program(např. všemi deseti). V současné mám o 37,654% zlepšenou rychlost úhozů do klávesnice za minutu.
5. Dodatek: Pokud v knížce najdete nějaké chyby anebo dokonce chybějící stránky obraťte se na mě, nejlépe pomocí nějaké diskusního fóra(nejlépe mageo: 6rk3e2) a vše napravím.
Dodatek k 5. dodatku: V této e-knížce jsou ovšem i chyby o kterých vím(byly i v papírovém vydání a bylo jich docela dost).
6. Dodatek: Jestli se vám e-knížka líbila, tak podpořte autora(něco si od něj kupte nebo mu něco dejte).
7. Dodatek: Práci na tomtu e-booku jsem začal 29.7. 2002 v 10:42(vzpomene si někdo z vás co v tu dobu vlastně dělal?) a dokončil jsem ji dnes(18.5. 2003 v odpoledne).

8. Dodatek: V souboru je přiložená fotka z obalu(Vladimír Šlechta).